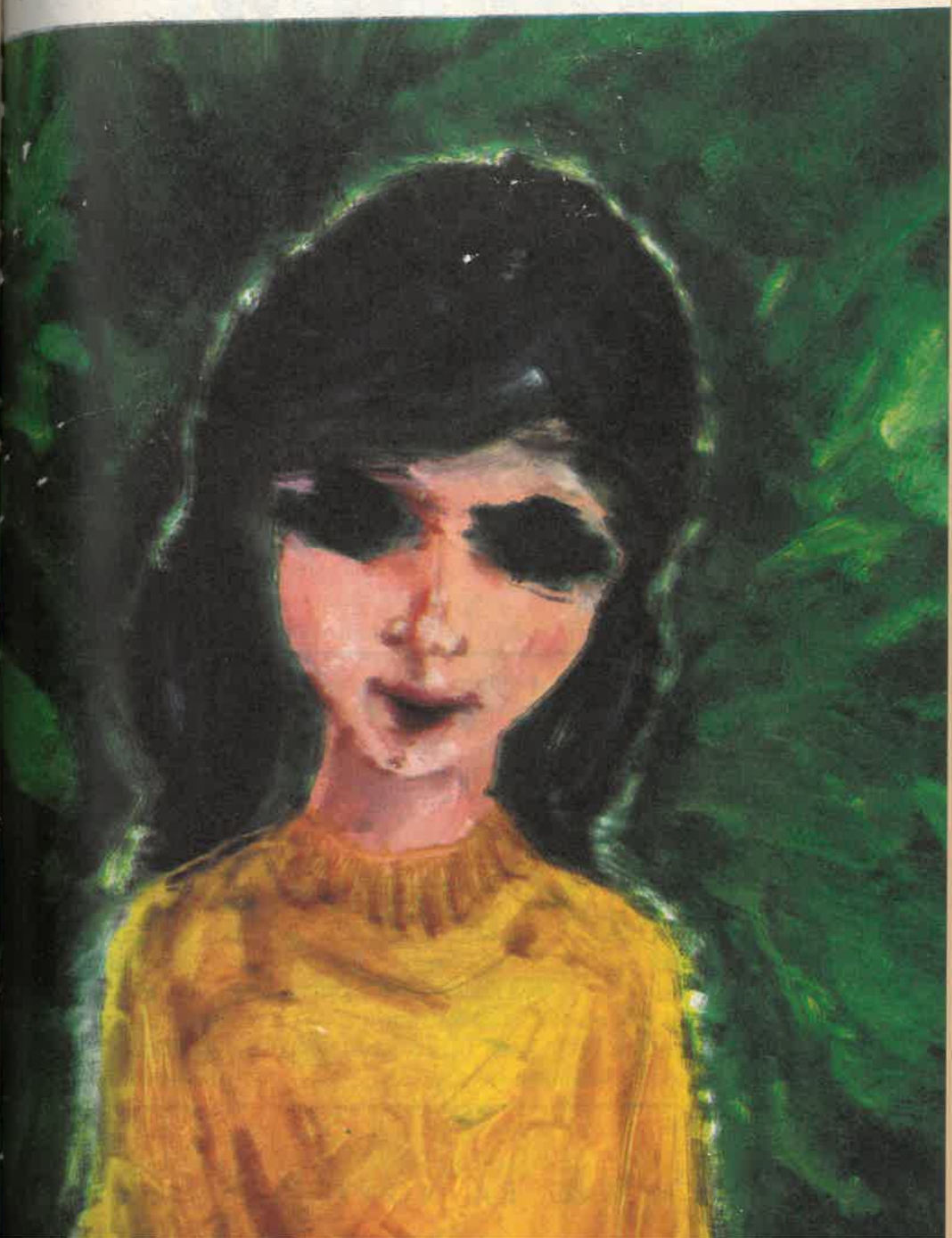

58

ason
P 215
1924 +

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

TUẦN LỄ TỪ 6-7-72 | số 58 | BỘ MỚI | giá 60 đ.
ĐẾN 13-7-1972

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VĂN

bát đầu, mùa của những bông hoa móng tay DU TỬ LÊ
đoạn đường mờ HỒ TRIỀU
viết cho tình thân THÚY QUỲNH
bóng chiều bay qua LÊ MIỀN TƯỜNG
trong mưa nhỏ MIỀN MIỀN
từ một nỗi buồn ĐẠN HOÀNG
sợi hồng nào vừa giăng ĐOAN HỒNG

T H O

từ kế tường — hàn nhân — vũ hạ — châu uyên — phạm
khánh vũ — hoa vông vang — ty thổ đế — trần thu nguyên
trình công truyền

TRUYỆN DÀI

tình mộng HOÀNG HẢI THỦY
mùa áo vàng TỪ KẾ TƯỜNG
vàng cổ hèn ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

ngọc thân ái NGỌC
chạp phở KIẾN VÀNG
biết một biết mười NGUYỄN THẾ
bệnh mới lớn NGUYỄN TUẤN ANH
tuổi ngọc và bạn ngọc DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão - Saigon Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597 BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

SƠ KẾT

PHÔNG VẤN NUÔI DƯỠNG

tuổi ngọc

sơ kết vội vàng

Theo lời yêu cầu của rất nhiều bạn ngọc, Tuổi Ngọc phải vội vàng « tổng kết » loạt bài Phông Vấn Nuôi Dưỡng Tuổi Ngọc. Vội vàng vì, đồng hồ sơ còn cả ngàn ý kiến chưa kịp đăng tải. Ý kiến cũng là ý nghĩ chân thành. T.N. xin tạ tội cùng các bạn Di Châu (Marie Curie), P.N.D.T. (Phan Rang), Hoàng Thị Thanh Tâm (Sàigòn), Minh Tâm (Đà Nẵng), Lê Thị Đoàn Huyền (Đà Nẵng), Lam Triều (Cà Mau), Tê Em (Gia Định), Loan N.T. (Thủ Đức), Cẩm Tú (Gia Định), K.Y.N.K. (H.T.), nhóm Áo Trắng Nghĩa Phương (Bình Dương), Lê Trần Bướm Ngọc (L.V.D.), P. Lưu (Lính), Nguyễn Trường An (Vĩnh Long), Trần Vĩnh Anh (Phước Hội), Thanh Trúc (Frangine), Hồ Văn Tâm (Nha Trang), Tô Công Lê Hiệp (Cao Thắng), Nhật Lệ Nguyễn Thi (Bình Dương), Nguyễn Thị Mây Biền (T.M.K.), Lờ Tê Song Hát (Vĩnh Long), Xuân Hòa (Gò Vấp), Lê Quới Xuân (An Xuyên), Kiến Cận (Tân Châu), Vũ Quyên Đoàn (Biên Hòa), Xuân Cường (KBC. 3031), Tường Chy (KBC. 3198), Như Nguyễn (Đà Nẵng), Huỳnh Anh (Huế), Trương Thị Ngọc Mai (Gia Long), Hoàng Hạ (Sàigòn), Phiêu Tường (Phan Rang), Nguyễn Thị Đông Hạ (Gò Vấp), Princesse Oie Noire (Sàigòn), Dê Tê (Đà Nẵng), Võ Kim Uyên Ương (Kiên Tân), Hoàng Thị (Sàigòn), Ngọc Thuận (Hốc Môn), Dương Cẩm (Sàigòn), Trương Thị Miên Hải (Cam Ranh), Hằng (Long Khánh), Trần Văn Cường (Sàigòn), Bích Huyền (Gia Định), Đỗ Khánh Đăng (Long Khánh), Ngô Trọng Bình (Huế), Huỳnh My (Sàigòn), Trần Hồ Trương Huỳnh (Bạc Liêu), Quang (?), Phương Mai (Petrus Ký), Nghiêm Hoa (Bình Định), Trần Thị Thục Phiến (Đà Nẵng), Ngọc Văn (Tân Uyên), LVT (?), Kim Phụng (SG), Lê Ngọc Thu (Tân Văn), Trần Thị Mạnh Kha (Thiên Phước), Quí Tị (Sàigòn), Trương Thiên Thy (Gia Định), Phạm Thị Vĩnh Nghi (SG), Thùy Trinh (Gia Định), Lê Thị Xuân (Phan Thiết), Đoàn Tuyết (Tân Uyên), Nguyễn (Huế), Duyên Phương (Tam Kỳ), Thủy Nhi (Nguyễn Thông), Nguyễn Văn Thành Trung (Đ.H. Minh Đức), Nguyễn Đức Anh (Pleiku), Ngọc Sương (?), Phạm Thị Mỹ Diệu (Pleiku), Ái (?), Bé Hẹ (Đà Lạt), N.T.H.T. (Gò Vấp), Du Thụy (Biên Hòa), Phương Mai (Văn Lang), Ngọc Mai (Ba Xuyên), Võ Thị Thanh Hương (Đà Lạt), Loan Phương (Thánh Mẫu), Trần Thị Ngọc Dung (Châu Đốc), Một Bàu Ngọc (Tân Định), Phan Thị Lên Ngôi (An Giang), Mimosa Ngọc, Hà Ngọc

Anh (Cần Thơ), Hoa Thược Dược (Cần Thơ), Nguyễn Thế Sinh (Tây Ninh), Đông Du (?), Huỳnh Thị Phương Thảo, T.H. Thơ Thơ (Mạc Đĩnh Chi), Ngân Linh Vũ (Hậu Nghĩa), Bùi Thị Thu Hà (Tuy Hòa), Vịt Xiêm (Tân Sơn Hòa), Hà Thị Phổ Châu (SG), Phan Vinh Hiền (Mỹ Tho), N.K.Q. (Sài Gòn), Thanh (Pleiku), Thúy (Long Khánh), Hồng (Long Khánh), Lê Nguyễn Linh Trân (Cái Răng), Cẩm Hà (Đà Lạt), Nguyễn Thục (Huế), B. Đình (Nha Trang), Trần Trọng Thanh (Tuy Hòa), Ưng Dũng (Huế) PHQNH (Đà Lạt), Kim Loan (Tuy Hòa), Nguyễn Thị Tùng Thu (Sài Gòn), Hoàng Dung Quách Tĩnh (Nha Trang), Thy Thu (Sài Gòn), Trần Hoàng Thành (Sài Gòn), Nguyễn Thị Hoàng Ngọc (Quảng Ngãi), Hoa Họ Phạm (Đà Lạt), Sao Thu (Gia Định), Tuyết Băng Sơn (Sài Gòn), Nguyễn Quang Tùng (KBC. 6309), Lê Tấn Bình (Thị Nghè), Yên Bằng (Ban Mê Thuột), Hoàng Dũng Ngọc Trang (Nha Trang), Hát Tê Tam Thừa (Ninh Hòa), Nguyễn Hát (Đà Nẵng), Lê Văn Sơn (Huế), Nguyễn Minh (Sài Gòn), Sang Huyền Nga (Nha Trang), Quỳnh Dzu (Đà Nẵng), Nhơn Văn (Tam Kỳ), Nguyễn Hoàng Hương Giang (Thánh Tâm), Đoàn Thị Thông Xanh (Trung Vương), Trần Haynh Bảo Khánh (Huế), Trung (Saigon), Thoại Sao Dung (Vĩnh Bình), Minh Lý (Biên Hòa), Đặng Quang Huy Vũ (Saigon), Trần Thương Sinh (Qui Nhơn), Bùi Đức Hiền (Gò Công), Lương Công Toàn (KBC 4002), Trần Văn Thảo (Sư Phạm) và Kiến Linh (KBC 3721)...

tại sao có phỏng vấn

Câu trả lời đã thừa với bạn ngọc rồi. Tuổi Ngọc chỉ sống nổi nếu được bạn ngọc ủng hộ. Hơn thế nữa, Tuổi Ngọc là của bạn ngọc (trên phương diện tinh thần). Đã là của bạn ngọc, bắt buộc bạn ngọc phải đóng góp ý kiến xây dựng nó, nuôi dưỡng nó để nó đi hết đoạn đường của nó hay cuộc đời nó. Nhiều bạn thắc mắc tại sao có hai câu hỏi số 1 và số 3. Nó có ăn nhằm gì tới Tuổi Ngọc đâu? Quả thật thế, nó không ăn nhằm gì tới Tuổi Ngọc cả. Nhưng đọc trên một Giai Phẩm Xuân Nhâm Tý của một trường nữ nọ và của một nhóm mệnh danh là Học Sinh Việt Nam, chúng tôi thấy họ đã có bài bóng gió công kích loại « văn chương » Tuổi Ngọc là loại văn chương ru ngủ, không khơi dậy tinh thần yêu nước trong khi tuổi trẻ Việt Nam đang cần xuống đường tranh đấu « chống Mỹ cứu nước ». Không khơi dậy tinh thần yêu nước, lại ru ngủ tức là muốn « bán nước cầu vinh » hoặc vơ vẩn chỉ chi đó. Tuổi Ngọc định lên tiếng. Song nghĩ kỹ, nên để bạn ngọc lên tiếng cho nó vô tư và có chính nghĩa. Bạn ngọc đã lên tiếng. Chúng ta vừa xác định rõ rệt chủ trương của chúng ta, vừa xây dựng tuần báo của chúng ta.

lập trường hai không và nhiều đòi hỏi

Không thích Tuổi Ngọc biến thành diễn đàn tranh đấu ồn ào. Không có chuyện ru ngủ hay xui ai bán nước cầu vinh. Tất cả bạn ngọc đều đã

lời thế. Vậy chúng ta cương quyết duy trì chủ trương của chúng ta. Lập trường hai không đã sáng tỏ. Sau đó, nhiều đòi hỏi. Tuổi Ngọc sẽ dần thỏa mãn. Đa số bạn ngọc yêu cầu loại bỏ mục *Bóng hồng cho tình đầu* và *Viết cho Chap phở*, số này đã có chút chấn chỉnh. Chủ tiệm Kiến Vàng hứa chăm sóc cửa tiệm và chú ý đến « phẩm » của món hàng chứ không coi nặng « lượng » nữa. Nhiều bạn trách Tuổi Ngọc không mời « các nhà văn lớn » cộng tác, chỉ loanh quanh hai ba « nhà văn lớn » mà chủ nhiệm « có tâm tình ». Đây là vấn đề hết sức tế nhị. Trước hết, các nhà văn lớn thường mời lớn để viết cho Tuổi Ngọc. Đôi khi, Tuổi Ngọc đã đăng một hai sáng tác của họ. Thi liền bị bạn ngọc chất vấn « tại sao đọc xong chẳng hiểu gì? » mà « com măng » truyện « mời lớn » bèn bị các nhà văn lớn cho một bài học đích đáng. Bởi vậy, chỉ lúc nào yêu mến Tuổi Ngọc nhất, các nhà văn lớn mới chịu bày cho một truyện hợp với Tuổi Ngọc. Thứ đến, với các nhà văn lớn, nhuận bút cho một truyện ngắn, tương đối, phải xuyết xoát nhuận bút mà các tạp chí lớn trả họ. Tuổi Ngọc chưa đủ khả năng ấy. Chừng Tuổi Ngọc « ăn nên làm ra », mỗi truyện ngắn trả 10 ngàn đồng, chắc chắn, lần nào bạn ngọc cũng được thưởng thức hai truyện ngắn đặc sắc của hai nhà văn danh tiếng. Từ số 1 đến số 53, Tuổi Ngọc sống trong tình trạng cầm hơi. Mới đây, nhà Tổng Phát Hành Đồng Nai cho biết chắc Tuổi Ngọc đang lên và hứa hẹn sống huy hoàng, Tuổi Ngọc bèn loan tin « trời quang mưa tạnh ». Trong vòng hai tháng nữa, nếu Tuổi Ngọc duy trì được số bán như hiện tại, mọi đòi hỏi của bạn ngọc sẽ được Tuổi Ngọc sung sướng thỏa mãn. Bởi làm báo không còn gì sung sướng hơn thấy báo mình mỗi số một hay, một đẹp. Chừng Tuổi Ngọc có nhà in riêng, tòa soạn riêng, bạn ngọc sẽ thấy Tuổi Ngọc của bạn tăng trang, lộng lẫy hình thức, phong phú nội dung. Và giá bán không quá đáng. Xin thành thực tâm sự với bạn ngọc rằng: Tuổi Ngọc không muốn nhắm mắt, không bao giờ muốn ngủ yên, không bao giờ bằng lòng với hiện tại, dù hiện tại vinh quang chói lọi. Bằng lòng với vinh quang của mình là tự đào huyệt chôn mình. Huống chi, từ nay đến ngày Tuổi Ngọc được coi là vinh quang còn quá xa và còn phải đồ nhiều mồ hôi phần đầu.

cám ơn bạn ngọc nghìn lần

Tuổi Ngọc tự ví mình như con ngựa. Con ngựa có khi uể oải, mệt mỏi và lười biếng. Bạn ngọc đừng ngần ngại chi cả, hãy dơ thẳng roi quất xuống lưng con ngựa và dục nó tiến bước. Những ý kiến nuôi dưỡng Tuổi Ngọc của bạn ngọc vừa là sự khích lệ vừa là những ngọn roi. Xin cảm ơn bạn ngọc. Hy vọng mãi mãi được khích lệ và quất roi. Chúng ta sẽ gặp nhau trong một cuộc phỏng vấn sắp tới.

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Hoàng Giang ngừng lại. Chàng muốn cười phá lên vì câu chuyện chàng bị đặt vô lý và ngu muội quá. Chỉ có những anh ngu ngốc nhất đời mới ra một chuyện như thế để kể với cảnh sát.

Chàng không ngờ rằng chính khía cạnh vô lý của chuyện này đã làm cho chuyện trở thành có vẻ là chuyện thực. Bởi vì tất cả mọi người đều nghĩ rằng chẳng ai ngu ngốc đi bày đặt một chuyện như thế. Hoàng Giang là người ngạc nhiên nhất khi thấy ông Cò dịu hẳn nét mặt xuống, ông từ nhìn An và dịu dàng hỏi chàng bằng cái giọng đặc biệt của những ông chiều con gái hỏi con gái về chuyện chồng con.

— Có thật là cô với anh này làm lễ cưới ngày mai không ?

Với An, cuộc phiêu lưu kỳ diệu đi vào một một hướng mới. Nhưng biết Hoàng Giang chỉ bày ra chuyện này để gỡ rối nhưng chuyện vợ chồng cưới xin kỳ lạ làm sao. Dù biết không có thực, nàng cũng mắc cỡ đến bừng cả mặt. Nàng không cần phải đóng kịch người ta cũng thấy nàng một cô dâu e lệ và đa tình :

— Thưa ông Cò... — Nàng cũng bắt chước Hoàng Giang thưa gửi cho thân — Chúng tôi làm lễ cưới ngày mai.

Vĩnh Xuân nói chen vào :

— Và tôi là người phù rể. Các cô phù dâu giờ này chắc đang sốt ruột chờ chúng tôi ở nhà ga.

Ông Cò thay đổi hẳn vẻ mặt. Bây giờ ông như ông bố yêu thương con

chiều chuộng cô con hết mực. Ông đứng dậy đi vòng ra trước bàn và nhiệt bắt tay Hoàng Giang :

— Có lời chia mừng — Ông Cò nói — Nếu hai người vội đi làm lễ cưới khác. Có quyền ưu tiên. Xin lỗi đã làm phiền.

Và ông dơ tay ra cửa :

— Xin đi ngay... Mời quý vị đi...

Hoàng Giang nhìn những người bị thiệt hại đứng bên, chàng vội nói :

— Tuy nhiên, tôi xin được hân hạnh bởi thường thiệt hại của các bà đây...

Hoàng Giang vừa ngạc nhiên vừa cảm động khi thấy tất cả mọi người hân hoan ra mặt. Họ thi nhau xua tay loạn lên như chàng vừa đề nghị họ một chuyện nực cười :

— Không sao... Không sao... Có gì đâu mà phải thương ..

Khi Hoàng Giang mới tới La Mã, người ta đã nói cho chàng biết dân Ý là giống dân trọng tình yêu nhất thế giới, họ cũng trọng gia đình và vợ, lấy chồng, sinh con nhiều nhất Âu Châu. Ở đây những cặp vợ chồng cưới được đủ mọi quyền ưu tiên, được khuyến khích mọi mặt. Chàng kể chuyện đó và bỏ qua cho đến hôm nay.

Thiên hạ từ chối nhiệt tình nhưng Hoàng Giang cũng nhất định chỉ bồi thường. Vợ chồng vội đưa nhau về quê làm đám cưới chừng nào vợ cũng không nên làm hại đến của riêng người khác. Chàng đưa ra lý do không được bồi thường, cuộc hôn nhân của chàng và nàng sẽ bị hủy bỏ. Lý do chính đáng này làm cho thiên hạ bằng lòng cử một đại diện để bồi một khoản tiền bồi thường chung của chú rể.

Tại qua nạn khỏi rồi họ quyết định không xài chiếc Vespa nữa. Xe trả về cho nhà mượn xe và bộ ba sẽ đi chung trên chiếc xe Topolino xanh của Vĩnh Xuân.

Hoàng Giang thấy Anne đứng tần ngần trên vỉa hè. Nàng như có điều gì thắc mắc.

— An muốn về chẳng ? Chàng hỏi.

— Không — nàng lắc đầu — An chưa muốn về. An vẫn đi chơi với anh. Điều kiện là anh giải thích cho An biết tại sao anh có thể báo chí ? Anh là phóng viên nhà báo không ?

Nàng công chúa tuy vô tư và ngây thơ nhưng cũng biết sợ những anh báo. Người nổi tiếng, có địa vị cao trong xã hội ai cũng ngán sợ nhà báo. Vì gần họ chỉ có hại. Họ chuyên tìm đủ cách để phanh phui đời tư người khác và tàn nhẫn công bố những chuyện riêng tư thầm kín ấy mọi báo cho tất cả mọi người khác cùng biết. Chuyện càng thầm kín, càng kỳ dị chừng nào họ càng thích. Nhiều khi họ còn tàn nhẫn thêm chỉ cần bịa đặt, xuyên tạc nữa để cho câu chuyện thêm kỳ cục. Những người nổi tiếng đa số từng là nạn nhân của nhà báo. Và từ buổi công chúa Anne

xuất hiện trước công chúng lần đầu, nàng đã được những chuyên viên nghi lễ của hoàng cung nói rõ về sự nguy hiểm của báo chí và nàng nhất thiết không nên tuyên bố bất cứ điều gì với báo chí.

Hoàng Giang nhún vai, chàng cố gắng tỏ vẻ thản nhiên vì đây là một câu hỏi mà chàng biết trước nàng công chúa sẽ hỏi :

— An thắc mắc vì cái thẻ nhà báo của tôi phải không ? Cái thẻ đó chỉ có hiệu lực trong một năm, hết hạn từ đời nào rồi. Tôi quen với một ông chủ báo nên xin cái thẻ đó để đi lại cho dễ. Dùng thẻ nhà báo vào đâu cũng lọt...

Nàng công chúa nhớ rằng từ lúc gặp chàng thanh niên này, nàng chưa từng hỏi về nghề nghiệp của chàng. Chàng không có vẻ là một du khách và chàng sống ở đây đã lâu rồi, chàng cũng không có vẻ là sinh viên, cũng không có vẻ là con nhà giàu thích sống ở La Mã vì thành phố này ăn chơi thanh lịch nhất thế giới. Nhưng chàng cũng chưa từng nói gì về nghề nghiệp của chàng và nàng cũng chưa từng hỏi. Nên nàng chưa thể trách chàng đối trả.

— Tôi tới đây nghiên cứu về kiến trúc cổ — Hoàng Giang nói tiếp. Còn Vĩnh Xuân, bạn tôi, tới nghiên cứu về hội họa...

— Đúng đấy. Tôi là một họa sĩ kiêm điêu khắc — Vĩnh Xuân đỡ lời. Sư phụ của tôi là Michel - Angelo. Trong tương lai An sẽ thấy tôi nổi danh khắp thế giới và An sẽ bành diện kể lại cho con cháu An nghe là thời kỳ còn trẻ, An từng đi thăm La Mã với nhà đại danh họa, đại điêu khắc gia Vĩnh Xuân...

An cười. Nhưng Hoàng Giang gượng cười không nổi. Chàng vẫn ghét việc nói dối, chàng vẫn cho nói dối, dù nói dối bất cứ ai, về bất cứ việc gì, cũng là một hành động hèn mạt nhất đời. Ăn cắp đã là tội tàn nhẫn rồi nhưng ăn cắp, ăn trộm ít nhất cũng cần có tài, khéo tay, biết chờ đợi và lựa chọn nạn nhân, còn nói dối thì ai cũng làm được, không cần chút tài cán nào cả. Chàng vẫn tin rằng chàng sẽ không nói dối suốt đời, dù có nói dối để lấy ngay bạc triệu chàng cũng không chịu đối trả.

Vậy mà trong vòng chưa đầy 24 tiếng đồng hồ này chàng đã đi sâu vào một cuộc đối trả nặng nề, đối trả không chút liêm sỉ. Trong khoảng khắc thời gian đó, trên vỉa hè La Mã, trước mặt người thiếu nữ thơ ngây, tâm hồn Hoàng Giang bị chia xé, dành giết bởi hai người. Cả hai đều có tên là Hoàng Giang, cả hai đều là chàng : một Hoàng Giang cựu hướng dẫn sinh ghét ăn gian nói dối muốn nói thật với nàng công chúa rằng mình quả là phóng viên nhà báo và mình chỉ gài nàng vào cuộc đi chơi này để thực hiện một phóng sự về nàng, nàng nên trở về sự quán ngay, một Hoàng Giang nhân viên của Liên Châu Thông Tấn Xã không thể bỏ qua được hội ngân năm một thuở này, chàng nghĩ rằng nhiều người bạn đồng nghiệp của chàng từng vì phục vụ cho nghề mà chết thê thảm trên chiến trường có người chết vì bị bọn côn đồ trả thù, nhiều người khác vào tù và thối

(Xem tiếp trang 6)

DU TỬ LÊ
bắt đầu mùa
của những bông
hoa móng tay

Chiếc xe hạm hực chồm lên và rùng mình nhiều lần trước khi ngừng tắt hẳn tiếng máy. Người ta không thể biết nó đến từ đâu, nhưng nhìn vào lòng xe, thấy có cả thầy năm người. Họ đều còn trẻ. Ba người con gái ngồi băng sau. Một người con gái có vẻ nhỏ tuổi nhất ngồi băng trên và sau vô lăng là một thanh niên.

Tính từ trái sang phải, ở băng sau, người thứ nhất mặc chiếc áo puli màu vàng cổ bẻ, doi người, khỏe mạnh. Có thể nói nàng là người có thân hình cân đối đẹp nhất bọn, với đôi chân dài thon được bó gọn trong chiếc quần jean màu đất. Người kế tiếp mặc chiếc áo dài màu tím ngả hồng. Nàng có nước da trắng nhão, đôi vai tròn, ngực tròn, gương mặt tròn, chiếc cằm cũng tròn luôn và có ngấn. Màu trắng ướt của làn da cùng sự tròn trịa của nhân dáng, nàng khiến cho người ta có cảm giác mát mẻ một cách thống khoái (có thể sự thực nàng mát mẻ hơn tưởng tượng của chúng ta). Người thứ ba cắt tóc gọn kiểu con trai, trán cao, nàng cũng mặc áo dài, chiếc áo màu nâu chuối. Nàng có vẻ mập mạp (cái mập mạp đấy đã một cách rất yếu đuối). Người con gái nhỏ tuổi nhất ngồi băng trước tuy không có được cái thân hình cân đối như người con gái mặc áo pull vàng, nhưng nàng có phong cách đài các quý phái (một cách trẻ con một mồi). Nàng

mặc một chiếc áo màu cam, chéo vạt, cổ xẻ sâu (ngừng lại đúng chỗ nên ngừng trên bộ ngực mới nhú). Cô bé thả tóc, những ngọn tóc xanh đen chấm trên đỉnh đôi vai xuôi thon, mắt to khi ngược nhìn và đặc biệt, chiếc miệng nhỏ, đôi môi chúm với cánh dưới trề ra (vẻ nũng nịu trẻ thơ và tinh anh hóm hỉnh). Thanh niên ngồi sau vô lăng tóc bờ phờ, gầy xanh, gương mặt anh như thường trực một nỗi lo âu, dấn vật, không vui.

Lúc đó trời đã muốn trưa nếu căn cứ vào chiếc bóng của cây bàng đổ xuống, tạo với thân nó một góc nhọn (sự thực đồng hồ khi ấy chỉ mười giờ rưỡi). Năng gay gắt rang khô từng hạt cát trắng bao quanh ngôi quán có chiều ngang gấp ba chiều dài.

Những cánh cửa bung mở. Họ lần lượt chui ra khỏi xe. Đầu tiên là người con gái mặc áo nữ chuối, tiếp theo cô bé nhỏ tuổi nhất và ba người còn lại. Những gói đồ được mang ra khỏi xe (đồ đạc chuyên vào quán nhiều hơn số người ta có thể phỏng đoán). Khi đồ đạc được đem đi hết, trong lòng xe trơ trọi lại một cái mũ lính. Chắc của hai người thanh niên. Anh ta là một quân nhân.

Biển mở ra màu xanh tới chân trời. Bãi chia thành hai phần rõ rệt. Phần trong là những đụn cát trắng khô như muối, nửa ngoài tiếp với mặt biển màu xám nâu, ẩm ướt. Con mura còn lảng vảng trên bầu trời thấp âm.

Một ông già mình trần mặc chiếc quần sà lòn tiếp tay với một thiếu phụ đen đũi, mập lùn ngả những chiếc ghế xếp dọc theo hành lang rộng trông ra biển. Vài tiếng xì xào nổi lên ở đám người mới. Không một ý kiến nào rõ rệt.

Người lính sau khi đăm đăm nhìn ra biển, ngó lại bốn thiếu nữ, nói lớn:

— Quý vị uống gì gọi.

Nói xong anh quay bước vào nhà trong: Anh ngó mặt mình rờn rờn nước nơi tắm gương chữ nhật gắn trên tường sau khi vọc nước bằng tay từ chiếc vòi ở cái lavabo bằng sứ. Vàng trán anh thoáng hiện một vài nếp nhăn. Có lẽ anh đang ngấm nhìn sự buồn nản và mệt mỏi của chính mình. Giữa lúc đó, người con gái nhỏ tuổi nhất bước lại gần. Cô bước khoan thai vẻ tự tin và chững chạc. Chiếc giầy lưng bằng vải cùng màu với chiếc áo cắt khéo, có một cái khóa bằng nhựa màu trắng to bản, thông trễ ngang bụng. Cô có vẻ gọn gàng trong cách phục sức thời trang và điệu một cách kín đáo:

Người lính nói:

— Rửa mặt đi bé con.

Cô bé liếc nhanh mặt mình trong gương và lấy tay cời mấy lọn tóc lòa xòa ở một bên má.

— Em muốn đi phố.

— Ngay bây giờ?

Người lính xích qua một bên nhường chỗ cho người con gái. Anh lấy khăn trong túi sau, lau mặt và liếc nhìn về hướng của ba người kia. Tâm mắt anh bị chặn lại bởi chiếc cầu thang xây, dẫn lên sân thượng.

Người con gái nhỏ tuổi nhất chống hai tay lên thành lavabo trắng sứ trắng. Nàng gật đầu, không nói.

Người lính xếp gọn chiếc khăn tay và đưa cho cô bé.

— Thi đi. Nhưng cũng nên rửa mặt lắm.

— Rửa chứ.

Cô bé đáp và bắt đầu mở nước. Trên miệng cô hiện ra một nụ cười không hết. Người lính nhìn thấy và đôi mắt anh chuyển tới những ngón tay cô bé, thon xinh như những nhánh huệ. Anh thở ra và đi vòng qua phía cửa chính trước khi rẽ vào hành lang.

Lúc này cô gái mặc áo tím đã thay chiếc áo ca-rô cụt tay và cô gái áo nâu chuối cũng thế, nhưng mà là chiếc áo cánh tay dài có màu hồng nhạt sáng lạ.

Người con gái áo lụa nói:

— Thay quần áo tắm đi.

Bạn cô hỏi lại:

— Còn mà?

— Tao không tắm.

Cô áo lụa trả lời xong quay phắt lại phía người lính đứng chệch sau lưng; tiếp:

— Bao giờ ông K. tới?

Người lính gỡ điều thuốc vừa đốt trên môi xuống, chậm chạp đáp:

— Lát nữa. Trong vòng nửa giờ.

Vẻ mặt người thiếu nữ đầy vẻ bất mãn. Hình như nàng cố gắng phần đầu với những phần nộ, những giận dữ ứ tràn trong lòng.

Người con gái áo ca-rô đi về phía có những phòng thay quần áo, trong khi cô bé trở lại. Sự có mặt trở lại của nàng kéo theo một im lặng nặng nề. Niềm im lặng như một tấm lưới lớn bắt thần chụp xuống quây chia ba người ở ba góc biệt lập.

Nước mắt làm ửng hồng thêm đôi má của cô bé. Những sợi lông măng óng ả có thể nhìn thấy rõ hơn trên da mặt và trên hai cánh tay để trần của cô. Người lính nhìn một vòng qua hai người, giọng không mấy tự nhiên:

— B. ở đây, anh với A. ra phố một lát.

Người con gái áo lụa tên B. không đáp. Cô nhìn ra những ngọn sóng bạc đầu đang ỉ ào vất vả lăn nhanh vào bờ cát. Khuôn mặt nàng lạnh lẽo. Cánh môi dưới của người con gái nhỏ tuổi tên A. như trề ra nhiều hơn.

Cuối cùng, cả hai cùng lui bước một lần. Khi ngang qua bậc cửa, người lính nhìn thấy mấy bụi hoa móng tay màu tím hồng ngả ngón sát mặt đất ở hai bên hông quán. Chàng phát tay định nói gì đó, nhưng A đã đi vượt quá chàng mấy bước. Chàng thõng tay, cúi đầu và rảo cẳng.

Những bông hoa móng tay, phải em thường nhìn thấy trong những lần đến thăm anh ở bên ngoài bờ tường điểm cạnh doanh trại. Những bông hoa như những chiếc móng tay xinh xinh, thơm và ngọt ngào như hương thịt da em một buổi sáng, ngày nào, em nhớ chẳng?

Một sáng mưa mở mắt cùng với một ngày mới, bắt đầu. Một ngày trong những hạt nước tinh khôi long lanh của những mộng mị ướt xanh dưới những tàng me lá nõn. Em nhớ chẳng? Anh hôn em và níu giữ những ngón tay em tội nghiệp trong hai bàn tay anh chai đá. Và em nói... ngày xưa... và anh tiếp anh yêu em... anh yêu em...

2

Chiếc xe cũ lại hục hặc rung lên trước khi lăn bánh vào những con đường phố cũ. Những con đường nằm ép giữa những đụn cát ù lì và những mái nhà rêu bám. Những con đường có thể ứ đầy người nhưng vẫn thành thang một khi cả hai cùng không còn biết ai ngoài tình yêu của họ. Làm sao họ còn nhìn thấy ai, khi sau lưng, trước mặt, họ vẫn chỉ thấy họ trong mắt, trong môi trong túi quần, trong túi áo...

Người lính lái xe thật chậm bằng một tay, bởi tay kia anh còn mắc bận nắm lấy bàn tay của cô bé hững hờ bỏ ra trên phần ghế nệm còn lại.

Thỉnh thoảng người lính lại bỏ đường xá đem cái nhìn đắm đuối, nài nỉ của anh gửi vào đôi mắt, đậu lại đôi môi người con gái. Và người con gái lắc đầu. Trễ môi. Nhắc nhở anh: Coi kia. Có lái xe đang hoàng không! Cứ như thế, họ cùng nhau lên đỉnh đồi đá cao, xuống tới bờ biển thấp. Họ vào phố đông, họ ra đường vắng.

Họ nói với nhau về những người vắng mặt. Họ cười những tiếng cười tan ròn hân hoan, vỡ vụn hạnh phúc. Họ nói với nhau (in là) những điều đã không thể nói ở dọc đường Họ gọi tên nhau. Chỉ một tiếng. Một tiếng ngắn ngủi. Hình như họ không biết phải nói gì hơn ngoài một tiếng gọi kêu bập bùng thảng thốt yêu thương ấy.

Chiếc xe cũ vẫn ỉ ạch cố gắng chở chuyên trên nó đôi tâm hồn, một hạnh phúc ngất cao bằng núi, rộng trải bằng biển. Một hạnh phúc làm bé mọn nhân gian, vô nghĩa kẻ khác. Một hạnh phúc nở ra như những bông hoa móng tay. Những cụm hoa xinh xinh, bắt đầu, cùng với những cơn mưa chạy suốt dọc theo những lòng phố me xanh lá nõn.

Người thanh niên nói một câu tầm thường nhưng khi ấy lại có một ý nghĩa (đôi khi ý nghĩa chỉ có giá trị cho từng hoàn cảnh) với họ:

— Phải chỉ con đường dài mãi cho chúng ta đi.

Cô bé cười, nụ cười trêu chọc, hóm hỉnh:

— Đến đâu rồi cũng phải hết chứ.

Người thanh niên đáp liền:

— Đến vô cực. Vô cực không là hết.

Cô bé vẫn cười:

— Nhưng em lại sợ khoảng trống hư vô đó. Em muốn ngừng lại ở bên đường. Hãy ngừng lại. Ngay lập tức.

Hỡi em. Em nhỏ bé như một con chim chưa có đủ cho mình đủ chỉ một đôi cánh mỏng. Phải đó là ngày cuối cùng mà em muốn chọn, muốn

lựa cho kết thúc, cho dứt đoạn của tình yêu ta. Phải khi nhìn vào mặt gương hạnh phúc, em đã thấp thoáng phía bên kia một xóa xa, tủi nhục? Địa ngục đang chờ ta ở cuối đường trốn chạy. Không. Không bao giờ hỡi em. Chúng ta không có bắt đầu nên chẳng bao giờ có được kết thúc. Bởi tình yêu không phải là một đoạn đường hay một ý niệm về thời gian, giới hạn. Hoặc nó có, để vĩnh viễn. Hoặc không, để hư vô. Không bao giờ đâu hỡi em. Em nhỏ bé và mỏng manh. Em mới lớn và đại khờ. Em đam mê và yếu đuối. Tình yêu không là chiếc bóng mà chính là xương thịt. Hạnh phúc không là gương soi trong mắt thấy mà chính là máu huyết nuôi ta. Em hiểu gì? Em dấu yêu đời đời những bông hoa móng tay còn hé nở. Và mùa mưa (ôi mùa mưa) còn mãi mãi đi ngang qua đời ta.

3

Ông K. tìm đến chỗ của năm người, khi ở đó chỉ còn lại một mình cô áo lụa. Nàng đang nghe một bản nhạc qua giọng hát T. T. với chiếc cassette mang theo Đôi mắt nàng mỗi lúc một thêm long lanh, ngấn lệ. Ông K. hiểu tại sao nàng khóc. Ông im lặng để mặc nàng. Ông cho rằng nước mắt có thể giữ lại tất cả hoặc sẽ xóa nhòa đi tất cả. Ở trường hợp này, ông tin, nó sẽ chẳng còn gì khi những giọt lệ cuối cùng của một xúc động đã hết. Ông nhìn ra mặt điện. Thanh niên và cô bé cách bờ khá xa. Họ chỉ còn là hai chấm đen nhỏ và như chập vào nhau. Ông dơ thẳng cánh tay như muốn ra dấu chào họ. Một lát sao, không biết hai người kia có nhìn thấy ông. ông hạ tay xuống và đặt nó lên vai người con gái áo lụa.

Ông nói:

— Tôi lâu chưa?

Không đợi người con gái trả lời, ông tiếp ngay:

— Giờ đến lượt ta đi phố?

Người con gái áo lụa giật mình quay lại. Nàng muốn dấu nhanh đi những giọt lệ còn ngấp ngừng chưa lăn đi khỏi đôi khóe.

Ông K. lại nói giọng bình thản, dịu dàng.

— Tôi đây mà.

Các bạn yêu thơ đã đọc hay chưa đọc:

VÀO CUỘC HÀNH TRÌNH

cũng nên tìm đọc cho bằng được **TRÊN THÁM XANH ĐỜI**

tập thơ thứ 2 của KHÁNH LINH

và là thi phẩm thứ 3 của nhà xuất bản Đồng Dao

Sẽ phát hành tháng 7-1972

MƯA THÁNG SÁU NHỚ NGƯỜI TỪ KỂ TƯƠNG

Những đêm nằm chờ sáng
Từng ngày ngồi đợi mưa
Trông con chim lẻ bạn
Khóc mù đôi mắt xưa

Chim bay về vườn cũ
Mùa thấy những lá cây
Hoa sầu ai ủ rũ
Gió nhớ ai thổi dài

Chút mây kia vô tình
Cao quá một màu xanh
Em mờ như dáng núi
Ngày qua, thời cũng đành

Cây sầu đông trước cửa
Rụng trái vàng trăm năm
Ta ngồi buồn mấy thuở
Soi bóng một vầng trăng

Ta hái hoa trong vườn
Về ấp mãi mùi hương
Nhớ em trời tháng sáu
Những cơn mưa lạ thường

Từng chiều nơi quán bệnh
Chiếc ghế sầu co ro
Hàng ngày cong mấy nhánh
Lá chia ta mấy bờ

Lá theo em một chiếc
Ngày tháng tha hồ bay
Mùa thu qua mắt biếc
Còn những hơi thở dài

Hôm qua thấy nụ cười
Buồn như gương hồ vỡ
Sợ sóng nhỏ muốn đời
Lăn tăn chùn máu đỏ

Hôm qua như màu sương
Chưa tan ngày rặng nắng
Tiếng ai kêu bên vườn
Nghe mùa vàng khê động

Ta nằm mơ tiếng chân
Về lao xao đường sỏi
Khúc chim ca đã tàn
Những bông quỳnh cũng mỗi

Ôi mưa dài tháng sáu
Gõ ngoài cửa đợi chờ
Nghe nhớ đầy vai áo
Người xa ôi người xưa

Ta còn nghe tiếng hát
Lên đênh ngày mưa qua
Chiều xe hơi gió rét
Lạnh vút mảnh trăng tà.

VIẾT CHO TÌNH THÂN THÚY QUỲNH

• Cho T. và em H.

H. dấu yêu !

Em ngạc nhiên lắm phải không H. ? Vì em vừa nghe chị Quỳnh gọi tên âu yếm. Điều mà hơn 16 năm, 16 tuổi của H. đó, chưa bao giờ có ở chị Quỳnh cho em.

Chị Quỳnh mới biết mình yêu từ hôm qua. Hôm nghe T. kể chuyện tình mình. Không rõ là chị yêu T. qua tâm hồn T. hay chỉ là yêu T. vì T. yêu em, yêu H. đó. Nhờ có T., chị Quỳnh mới biết em gái của chị đã lớn hơn một chút. Con poupée Nhật ngày nào vẫn còn nét ngây thơ, bây giờ chỉ thêm môi cười rạng rỡ. Em H. của chị đã làm « yêu nàng bao nhiêu người làm thơ ». Và T., T. cũng đang làm thơ, mà chị nghĩ rằng những câu thơ đọc lên nghe rung động dịu dàng, cho riêng em, H. nhỉ ?

Thoạt đầu T. là bạn của chị em mình, phải không H. ? Trong cuộc chơi ba người, có em hồn nhiên, có chị Quỳnh kiêu cách và có T. khôn ngoan. Một người bạn như T. thật hay, em H. nhỉ. Chưa ai « trị » nổi những tự phụ về sự hiểu biết của chị Quỳnh. Mà T. đã khiến chị Quỳnh ngần ngại xấu hổ. T. đã làm cho chị Quỳnh nhìn thấy thấp thoáng con người tình của mình. Dẫu chỉ một chút mà cũng nghe chát ngắt buồn phiền. Và cứ nghĩ T. là một cái gì đó thật gần mà cũng thật xa.

Hôm qua, làm sao chị Quỳnh quên được nhỉ, T. lễ phép xin gọi chị Quỳnh bằng chị. Chị Quỳnh bưng đỡ mặt. Ôi chao ! em à T. đã bỏ cuộc chơi rồi, tự hôm nào.

H. dấu yêu,

Chị Quỳnh ra đời rồi nên hiểu nhiều thứ tình phơi bày phần trắc. Em và T. vừa nhìn thấy trong mắt nhau một chút xôn xao nhẹ, trong hồn nhau một chút êm đềm thân thuộc. Thì đó, chị Quỳnh đã yêu, yêu và kính mến tình của T. với H. Để bây giờ, chị Quỳnh cảm thông âu yếm gọi anh T. là « chú T. », như đã gọi em H. dấu yêu.

Khi ông dễ tính, ông cho cô X yêu cậu Y thắm thiết và dẫn đến... nhà hàng đãi tiệc cưới. Rồi dùng xích Tơ Hồng cột chặt cô cậu lại, bảo sống với nhau đến thuở bạc đầu. Nhưng khi ông khó tính, ông bắt cô cậu làm một cuộc chia ly vĩnh viễn đầy nước mắt đau thương. Cô hát bài *Biệt ly*. Cậu hát bài *Dang dở*. Trời tạo ra người, xui người yêu nhau. Và trời định luôn cả việc ai yêu ai. Vậy nếu em đã yêu ai mà người ấy làm khổ em, hãy ngửa mặt lên trời mà than vãn:

« Ông xanh ghé. bỏ chi nhau
Chưa vui xum họp đã sàu chia phôi»

định mệnh an bài

Yêu nhau có phải là cái duyên ông trời định không ?

DUNG (Văn Khoa)

Ông trời, với người Á đông mình, nặng kí lò quyền uy lắm. Ngay con cóc cũng có thể đem trời ra dọa :

« Con cóc là cậu ông trời
Ai mà đánh nó thì trời đánh cho»

Nguyễn Du đã diễn tả quyền uy của mông xừ trời :

« Trời kia đã bắt làm người có nhân
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao mới được phần thanh cao»

Ông trời đã bắt con người phải thế này, phải thế nọ thì ông ta bèn thừa hưởng xông lên bắt cô X phải yêu cậu Y. Do đó mới có chữ *Thiên duyên* tức là duyên trời định. Nhưng ông trời đôi khi khó tính. Sự khó tính này, Nguyễn Gia Thiều đã mỉa mai :

« Trẻ Tạo Hóa đành hanh quá ngán
Chết đuối người trên cạn mà chơi»

nội trú

Du là dân kip tóc, niên học đến Du học lớp đệ nhị. Chừ Du lên Sài Gòn đi học. Có nội trú nào đừng dẫn cho Dung ở không chị (của mấy sơ ấy) nhờ chị mách dùm Du nhé chị

ĐÔNG DU (Quảng Ngãi)

Có trường Thánh Mẫu ở Gia Định. Ngoài ra, còn có trường Thánh Linh ở Chợ Lớn. Cả hai trường đều nổi tiếng đứng đắn và đều do các nữ tu bèn Thiên Chúa giáo điều khiển.

tâm ca

Chị Ngọc ơi, người ta nói : Khi hai tâm hồn yêu nhau thì hai trái tim của họ cùng « ca » một nhịp với nhau phải không ?

HOA LÁ CÀNH (Đà Nẵng)

Chắc chắn là thế rồi. Thí dụ : Khi trái tim của chàng ca « Anh yêu em » thì trái tim của nàng phải hòa nhịp « yêu », nghĩa là « Em yêu anh ». Nếu chàng ca « Anh yêu em » mà nàng ca « Em cóc có yêu anh, em nản anh quá rồi », ấy là lúc hai tâm hồn

bất yêu nhau. Và họ sẽ ca khúc : « Anh đi đường anh tôi đường tôi Tình nghĩa đôi ta có thể thôi... » Và, cam đoan, có người không nhỏ một giọt lệ, trong hai người.

nên khoái ngầm

Khi có người nói xấu « người ấy » của mình và hay xen vào tình cảm của mình, chẳng hạn như hay chọc mình với người ấy, viết bậy bạ trên tường thì mình phải làm sao đây Ngọc ?

THỰC (Pleike)

Thì mình nên hãnh diện. Người thích nói xấu « người ấy » của em đã mê « người ấy » của em nên đem lòng ghen tương đấy mà... Khi ta không làm việc gì xấu mà bị phá đám hoài, tất nhiên, ta « phải là cái gì » hơn mọi người. Thói thường, hễ ta hơn người khác là ta bị nói xấu, chọc phá. Trong tình yêu cũng có những vụ làm cảm như rứa.

yêu là chết

Xuân Diệu có câu : « Yêu là chết ở trong lòng một ít ». Vậy chị Ngọc ơi, có khi nào người ta yêu mà trong lòng người ta lại chết không hả ?

HẢI YẾN (Đà Lạt)

Em phải đọc hết bài thơ ấy mới hiểu rõ tại sao Xuân Diệu nói « Yêu là chết ở trong lòng một ít ». Yêu mà không được yêu, mới chết ở trong lòng một tí xíu. Chứ yêu mà được yêu, sức mấy chết nổi, dù chết một... hạt bụi của lòng mình. Bởi thế, một thi sĩ có hai câu thơ :

« Điều đau khổ nhất trên đời
Là yêu người mãi mà người chẳng yêu ».

thủy chung

Chị Ngọc ơi, tại sao « người dung

*khác họ đem lòng nhớ thương » ?
Mình thương người ta, làm sao để
biết người ta có thương mình không
hở, chị ?*

T. D. (Sài Gòn)

Sự nhớ thương trong hai ngoài kẹp của em phải hiểu là sự nhớ thương của đôi người trai gái yêu nhau. Điều đó thì dễ hiểu quá xá. Bởi vì, nếu ta yêu người trong họ, ta phải trở về thời nhà Trần ! Việt Nam hôm qua hay hôm nay đều không chấp nhận sự vô luân. Do đó, « đối tượng » để yêu, để nhớ phải là người đứng xa tầm « phóng xạ » của họ hàng mình, ít ra vài cây số. Còn đã yêu thì đừng đòi hỏi gì cả, nhất là đòi biết người mình yêu có yêu mình không. Tốt hơn cả, « Em cứ yêu đi thật thủy chung », tình yêu sẽ tới với em thật chung thủy.

tặng sách

U. có biết một người, anh ấy có vẻ thương U. lắm, nhưng U. chỉ xem như một người anh, anh ấy hay cho U. sách... Gần sinh nhật anh ấy, chị Ngọc chỉ cho U. tặng gì để chứng tỏ cho anh ấy biết là U. xem anh ấy như một người anh và để đáp lại những món quà anh ấy cho U.

UYÊN (Cửu Thế)

Mua tặng anh ấy cuốn *Người anh* cả của Lê Văn Trương.

VIẾT MỘT CÂU HỎI
TRÊN MỘT MẶT
GIẤY GỬI VỀ CHO :
NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả lời câu hỏi mà bạn không biết hỏi ai

vườn hoa mộng

Hoa tháng mấy nở vườn ai đẹp quá
Mãi đứng nhìn anh chẳng đến thăm em
Chắc giờ đây em đang đứng bên thềm
Nhìn hoa nắng lòng nôn nao lắm nhỉ
Trên lối đi rụng nhiều hoa phượng vĩ
Anh nhặt về và cất kỹ cho em

Hoa rất tươi cánh đỏ thắm nhưng
mềm
Ôi tình khiết như sương đêm buổi
sáng

Hoa đẹp quá anh xem hoài không chán
Anh muốn xem đề quên những tháng
ngày

Chim rất buồn không ca hát trên cây
Gió không thổi và mây thì vời vợi
Anh vẫn biết chờ đây em đang đợi
Một dáng người có những sợi tóc bay
Nhưng biết đâu người đang đứng
nơi này

Vườn hoa mộng mà tháng ngày đẹp
nhất
TRỊNH CÔNG TRUYỀN

tình hoài

Một ngày tháng hai
em đã nghe ra hồn mình run rẩy
trái tim hồng nhỏ lệ sắt se
những dấu chân của anh bỏ lại trên
cỏ mượt

em đã cố quên như một tình cờ
như một ngày tháng hai
em không quên
giữa chúng ta có một khoảng cách

buồn như giọt nước mắt
em khóc trên vai anh, hôm qua
khi chúng ta gặp lại nhau
chẳng khác xưa hơn

như thể tình yêu không bao giờ bày tỏ
sao anh không nói gì với em
dù là lời thăm hỏi bình thường
sao anh nhìn em với đôi mắt buồn
rầu

bởi phải chăng anh vẫn nhớ
cũng như em làm sao quên
ôi một ngày tháng hai
chất ngất buồn đau
TRẦN THU NGUYỄN

tan trường

Ta đứng bên này trông ngóng trông
Bầy chim tóc trắng rủ nhau về
Che nghiêng chiếc nón em cười nhẹ
Ta đứng nhìn theo ngõ ngàn ngõ

bãi trường

Em có về nghe ve trỗi nhạc
Mùa hè phượng nở áo em hồng
Từng trang sách vở buồn dang dở
Cổng trường vôi tím đứng im trông
TY THỎ ĐỀ

huỳnh anh cũ

buồn nghiêng cây phượng trước nhà
giàn huỳnh anh cũ la đà trở bóng
buổi về bé nhớ gì không
thời mười tám ngọn nến hồng trên cây
cho anh về mộng giữa ngày
cùng con chim đứng bên này tình yêu

f. q.

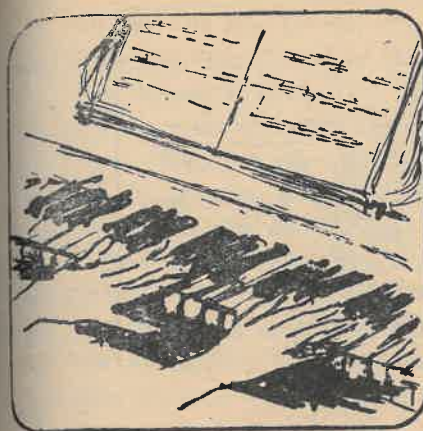
từ áo em về bay khuôn sân
một cành thùy cúc nở bằng khuôn
ôi sao mùa hạ êm đêm quá
rụng giữa hồn ta những tiếng đàn

mùa hè, từ già

cùng chùm phượng vĩ đầu mùa
cùng cơn gió lá loi đùa tóc em
ta đi nắng hạ đã mềm
vừa hong chín tới nỗi niềm riêng tư
PHẠM KHÁNH VŨ

tình nhân

Hiền như cành liễu rũ
Chải tóc bên hồ thu
Long lanh trăm giò ngọc biếc
Theo em, quên cả lối về

mơ màng

Hồn ta đầy một giấc mê
Trong chiều thơm bỗng bay về thềm
thang
Long lanh trăm cánh hạc vàng
Như em đang ngủ mơ màng trong
sương

HOA VÒNG VANG

tổng phước hiệp yêu dấu

hạ vào trường bước chân bờ ngõ
nghe tội tình rơi trên những hàng lang
bàn ghế vắng hồn thương mấy thuở
phượng cũng tàn rồi những cánh
lang thang

thơ tháng sáu và em

ta viết bài thơ cho tháng sáu
em tru buồn nên tình cũng xưa xa
tiếng mưa qua cũng thoáng chút sầu
thành phố quen giờ bỗng đứng rất lạ

vu vơ

nhà em ở cạnh ngôi trường nhỏ
có hàng sao rơi lá rợp bước chân
ta qua đó hồn thơm lá cỏ
em vẫn hong giòng tóc rất bằng khuôn
VŨ HẠ

em ngồi hong nắng

con chim sẻ trên cành cây trứng cá
nhìn dáng em hong nắng trước hiên
nhà
cánh bướm vàng chập chờn hương
tóc lạ
em mỉm cười răng trắng vỡ hồn ta

tiếng tơ vàng

Trong vườn thơm tường vi cất giọng
hát
bàn tay em thánh thót tiếng tơ vàng
con sâu ngủ giữa rừng hương bát ngát
môi thì thắm chiều nhẹ gió menh
mang

chờ đợi!

Áo em trắng đường về xanh cây lá
ta bằng khuôn chờ đợi ánh mắt buồn
chân bước nhẹ sao hồn thềm thang
quá
gió ngập ngừng bay một thoáng tơ
vương

dàn bông giấy

em phơi áo dưới dàn bông giấy
nắng nay về bờ ngõ ngón tay thuôn
mây bay ngang tình cờ trông thấy
em thẹn thùng má đỏ mái tóc buông
CHÂU UYÊN

mắc cỡ

Em là hoa nho nhỏ
Trong rừng cỏ xanh
Chỉ một mình anh
Biết là hoa mắc cỡ

thơ mộng

Lòng bé là trăng
Mắt bé là sao
Đêm anh vừa nhìn thấy
Vườn tim hoa nở một bông đầu
HÀN NHÂN

bóng chiều bay qua

LÊ MIÊN TƯỜNG

Anh đi về với Hạ Lan. Một buổi sáng hết. Qua trưa. Chiều cũng đã tới rồi. Một cách tinh quái, dường như mọi niềm vui đều muốn đùa bỡn với đời người. Thoắt cái, niềm vui qua rồi. Hết. Không hiểu sao hôm tan học trời mưa, anh đi với Lan, dường lại không dài ra và hoàng hôn đứng xuống?

Thật tiếc. Buổi sáng trời sương mù trắng sữa. Buổi sáng say sưa ngồi hát với Hạ Lan dưới gốc cây. Buổi sáng, nhìn nhau.

Cuộc picnic được tổ chức từ tuần trước nhưng không hoàn tất mấy. Chiều hôm qua, trời bỗng đổ cơn giông kéo dài đến tối, tưởng đã phải bỏ, nhưng sáng ra, nắng lên khô ráo, khiến Ân vội vã đi kiểm Quang, ghé chợ mua đồ cần thiết cho bữa ăn trưa.

Chiếc Jeep chở 5 đứa. Xe do Ân mượn của người quen. Lúc đi cả bọn phải đợi nhau. Đứa trước. Đứa sau. Gã tài xế cười như reo khi Quang đưa mời gã trái mận đỏ căng hấp dẫn khiến hẳn ta liên tưởng tới hai vành môi của con gái.

Hai đứa đến trước, đứng ngóng chờ dưới con dốc đất đỏ cạnh chân một ngọn đồi. Hạ Lan quần bát xám. Áo choàng đen. Lúc anh tới đã thấy chiếc mũ da trắng nắn nghiêng trên mái tóc buông xõa, một cách nghịch ngợm.

10 giờ. Cả bọn tới nơi đông đủ. Hồ Nam Phương. Tên gọi nghe như tên một người con gái. Nghe đầu là tên của một Hoàng Hậu thời xưa.

Áp thượng Kohinda nằm im lìm mé trái. Gã tài xế chào về sau khi bỏ lại nụ cười tươi tắn như ngậm hến một dịp khác sẽ gặp lại. Mùa này hồ khô queo Đám trẻ nit Thượng trần trường đen đúa đi ẩn khuất dưới các lùm cây trong thảm. Bọn chúng chỉ đứng sờ rờ từ đằng xa chong những cặp mắt lơ láo nhìn chứ chẳng dám tới gần. Những đứa lớn hơn, đã biết nghịch ngợm (hay là một cách tội nghiệp, bày tỏ sự ganh tức đầy thù hận đối với những người Kinh đến chơi, dẫm từng dấu chân xâm phạm lên vùng rừng núi linh thiêng mà chúng tôn thờ?) bằng cách cầm ném những hòn đá khi anh với Hạ Lan tìm hái mấy nụ sim. Hạ Lan khoan thai cúi xuống. Nụ cười độc đáo đậu trên môi. Bông dễ thương quá anh há? Anh tìm chọn một nụ sim 6 cánh. Ừ, dễ thương.

17 tuổi Hạ Lan như con chim cô độc từ Cao nguyên lầy bầy bay về. Pleiku. Qui Nhơn Đà Nẵng. Huế. Hà Nội. Hạ Lan được sinh ra sau năm đất nước phân chia lúc ông bố ngơ ngàng nhìn lại thấy rõ huyền tượng đánh Tây của mình đã mất, hoảng hốt lên tàu đi vô Nam, khoác nhãn hiệu mới, lao đầu vào cuộc chiến trường kỳ khác. Trước vị cũ được lột đi. Trước vị mới lớn dần theo từng khẩu súng. Trung sĩ. Thượng sĩ. Thiếu úy. Đại úy.

17 tuổi Hạ Lan khốn đốn lớn lên theo bước chân lao đao của ông bố. Sau 17 năm làm lính chiến trường, ông bố Lan được cho về dưỡng những chuỗi ngày sắp cuối đời buồn bã tại một thị trấn cao nguyên nằm biệt lập giữa các ngọn đồi chập chùng.

Blao. Anh, sau ba năm làm ngựa vồ móng rạc rời qua những nẻo, đã tới đây, hụi hơi. Đã tới đây, chán ngán trông cảnh đời dẫu bề. Đã tới đây, đứng trên núi cao nhìn mông ra khoảng không dậm ngàn ngút mắt tìm chiếc chuồng năm cũ, Hạ Lan. Mười bảy tuổi. Nhị B. Ông bố 17 năm làm lính hao hơi. Anh, kẻ đi sau dẫm chân lên của người đi trước, cũng mòn xương.

Blao. Xanh mượt những đồi trà. Chênh chênh những con đường. Hương tỏa lan các khu vườn đầy bông. Chiếc ly sứ cắm hai nhánh Muguet đã tàn. Chiều phải nhớ hái về mấy nụ sim thay đỡ.

Đồi sim. Đám trẻ Thượng lạc lõng, đen đui. Kennedy chết đi là phải. Luther King chết đi là phải. Chỉ với sự khác biệt khác màu da thôi, cũng đã là chiến tranh. Huống hồ gì những khác biệt ý thức khác. Làm sao ông bố Lan ngừng được bước chân lính thú. Làm sao ngừng được?

Hạ Lan nhảy chơi trên đó, đồi sim. Dáng mảnh khảnh Lan tung lướt qua các hàng cây khiến anh liên tưởng tới đời ngắn ngủi yếu mệnh của loài lan hoang mọc rải rác dọc các bụi bờ báo hiệu cơn lụt đầu tháng 7 ở Huế. Thân hoa dài, phiến mỏng, gần giống như hoa Tulipe nhưng trắng hơn. Trắng toát một cách dễ sợ. Màu trắng hiếm hoi anh chỉ thấy ở loài lan hoang. Hoa nở ra, sống âm thầm vài bữa, khi nước lụt rút đi, hoa chết. Thần bí ở chỗ là hoa tự xóa đời sống, bỏ đi, không để lại một dấu vết, cho dù thời nhỏ, vào kỳ hoa xuất hiện, anh đã kỹ càng đánh dấu chỗ hoa mọc,

đời lúc tan lụi, anh tới chỗ cũ nhìn thì lạ thay, thấy trống trải một cách lạnh lùng. Tại sao? Thiên nhiên huyền nhiệm quá. Anh chịu, không hiểu nổi.

Ám ảnh đời phù du của loài lan hoang từ đó theo anh cho tới bây giờ. Ám ảnh như vết nung. Có sẹo. Không tẩy xóa. Không gột rửa. Cũng từ đó, anh đâm ra nghĩ ngay đến đời yêu mệnh sẽ rủi ro xảy tới cho người con gái nào, nói chung, có khuôn mặt buồn.

Với Lan thì sao? Anh không dám nghĩ tới. Bởi Hạ Lan có đôi mắt cũng buồn quá. Có lẽ còn buồn hơn cả đôi mắt của Juliette lúc nàng ôm xác khóc Roméo trước khi rút kiếm tự tử.

Đôi mắt buồn đó, sẽ in vào tấm hình nay mai anh đem phim đi rửa, lúc anh chụp Lan dưới gốc cây. Đôi mắt thoáng chút u ám dịu hiu. Đôi mắt bất an. Đôi mắt như chứa đựng một khung trời đổ vỡ.

Và còn thêm tiếng hát. Tiếng hát sâu đầy, lắng đọng. Tiếng hát thăm thẳm, phơi bày lòng vực, hút buồn. Khuôn mặt ấy. Tiếng hát ấy. Cộng chung lại thành một cái gì bấp bênh khôn tả. Một cái gì ngăn ngủi, bạc mệnh. Một cái gì cô độc, lạc loài. Như tiếng chim lạ ca vang ngậm ngùi trong thơ Xuân Diệu... Chim ngậm suối đậu trên cành bịn rịn. Kêu tự nhiên nào biết bởi sao ca. Tiếng to nhỏ chẳng xui chùm trái chín. Khúc huy hoàng không giúp nở bông hoa. Hát vô ích thế mà chim vỡ cổ. Héo tim xanh cho quá độ tài tình. Ca ánh sáng bao lần giẫy máu đỏ. Rồi một ngày sa rụng giữa bình minh...

Anh đi về với Hạ Lan. Đường dốc đổ chênh chênh với hai bờ viền cỏ xanh lục. Đám người Thượng với xiêm y vàng đỏ, với từng chiếc gùi mang nhỏ lên khỏi vai, đang lom khom đi lẩn qua các khóm trà, trông ngộ nghĩnh. Cả bọn 6 đứa đi dàn thành hàng ngang trên mặt đường. Minh chạy Honda đi trước. Quang có vẻ buồn. Quang than rằng Minh còn lang bang quá. Suốt buổi trưa, Minh bỏ Quang ngồi một mình dưới gốc cây, lo « chàng ràng » với cô hát cho C.T.C.T., ở bãi cỏ.

Án lớn tuổi nhất bọn, vui tính, nói cười luôn. Có lẽ Án nghĩ rằng vui qua khỏi một ngày chủ nhật cũng đỡ. Khởi phải đi lêu bêu. Khởi phải ngồi chầu rìa ở quán nước.

Anh đi bên Hạ Lan. Vừa đi vừa nói chuyện thấy đường cũng chẳng dài là bao. Vòng về, phải lội bộ. Cả bọn đi trên đồi Bishinée vòng cung. Đám mây ùn ùn chuyển mưa nhưng chỉ rơi rớt lưa thưa vài hạt hồi trưa, đã tan, mở bầu trời rộng ra với vầng sáng chói lóa hương núi Đại Bình.

Suốt buổi chiều anh ngồi với Hạ Lan dưới gốc cây. Câu chuyện bắt đầu với đôi mắt Lan mở lớn. Nói cho tới khi về, chuyện vẫn chưa hết.

Huế. Bình Định. Kontum. Pleiku. Hạ Lan đeo theo chân bố ôm cặp qua các trường của các tỉnh như học nếm. Có chỗ học nguyên được một niên khóa. Có nơi học chưa đầy ba tháng. Tội nghiệp ba. Đi đâu cũng phải cõng cả gia đình theo như mang ba lô. Hạ Lan đồng em. Hơn chục miệng ăn nhờ vào tiền lương xương máu của ba. Ở giọng nói Lan là một tổng hợp ở các miền. Nhưng bây giờ Lan nói tiếng Bắc tuy không sinh ở Bắc. Trước năm 54, ba ở Hà nội. Sau 54, vào những ngày tiếp thu sôi động, ba mới di cư vào Huế, ở

tại Kim Long. Hạ Lan rời Huế lúc 5 tuổi nên bây giờ chỉ biết một vài nơi mù mờ như chùa Linh Mục, cầu Bạch Hổ, núi Ngự Bình. Theo bố đi, tuy Lan không trực tiếp tham dự vào cuộc chiến nhưng Lan đã nghĩ thấy mùi tai ương của thuốc súng. Đời sống đã dạy cho Lan hiểu biết trước tuổi. Lan đã đo được chiều sâu cái thở dài cam chịu của má. Lan đã ước được bề rộng trong những tiếng than rên mê mõi của ba. Tuổi thơ Lan cũng khác với tuổi thơ của bọn trẻ ở thành phố. Tuổi thơ Lan có những con cò con vạc. Có những cánh diều. Sợi chỉ căng. Con diều quẫy đuôi háo hức bay giữa cơn gió chiều thổi mát ruộng đồng. Đến bao giờ thì dây đứt, hả anh?

Nói. Cười. Chạy. Nhảy. Vui. Rồi buồn. Anh chịu, không hiểu biết. 17 tuổi với trò chơi « chi chi chành chành » đuổi chạy la hét. 17 tuổi với trò chơi « đi chợ về chợ » nhảy cao như con sóc. 17 tuổi với đôi mắt nhìn thoáng mỏng chút tình. 17 tuổi với tiếng thở dài buồn bã. Chịu. Hạ Lan cũng huyền bí như thiên nhiên. Anh không hiểu hết.

Không hiểu, nhưng anh đã xiêu lòng vì Hạ Lan. Một cách thích thú, anh đã thả lòng xiêu theo Hạ Lan.

Lúc Lan hỏi anh sao không xin đi dạy ở trường, anh đã không cưỡng nổi, nói toạc hết với Lan rằng đời không bắc sẵn ghế hoa cho ai ngồi. Đời không thích những kẻ cứng đầu, không chịu ghép vào một quy ước, tuy kẻ đó là gì chẳng nữa. Đời ưu đãi những kẻ khác. Đời thích những kẻ biết nịnh hót lòn cúi chạy chọt. Đời quý những kẻ gian xảo lắm mưu. Giữa thời buổi nhiều nhượng không còn ý tưởng nhân bản như Chúa nói kẻ nào đánh con má bên phải con chừa ngay má bên trái ra, mà trái lại, ai tát ta má bên phải ta phải đập cho kẻ đó mười cái.

17 năm long đong đi theo đời lính của bố như khẩu súng đeo tòn ten trên lưng bố, cũng đủ cho Hạ Lan hiểu biết điều này rồi chứ?

Anh đi về với Hạ Lan. Con dốc cao đổ xuống sát mặt bờ hồ. Hồ lớn chứa đầy nước mưa, ngăn cách với giòng lạch nhỏ, bởi một con đập hẹp. Bên trên là chiếc cầu đúc nổi liền đường Cách Mạng với quốc lộ 20. Phía dưới, nước từ hồ tràn chảy qua con lạch, rào rào như thác.

Lúc đứng trên cầu, chỗ bắt buộc phải chia tay, anh bỏ vào tay Lan nụ sim anh đã hái dọc đường. Hạ Lan nhìn anh đắm đắm. Chút mắt nhìn bận bịu đó, anh không làm sao quên.

Biết đâu ngày mai anh đã không còn đây? Câu tự vấn đó khiến anh ngậm ngùi trông theo Hạ Lan dùng dằng rời khỏi chiếc cầu, đi men lẩn phía bờ đá.

Lúc Hạ Lan đi khuất, anh bỏ về một mình. Vết nắng tàn mau trên đồi Chauvel. Chiều hết. Một chút tình cũng hết. Như đời cánh lan hoang, tàn mất sau cơn lụi đầu tháng 7. Như con chim buồn ngựa cò hát chơi của Xuân Diệu đã chết giữa bình minh.

Về, đêm tối đậu trên vai anh. Ngày mai anh sẽ nói gì với Hạ Lan? Thôi. Dấu đi. Cứ để như bóng chiều qua.

từ một nỗi buồn

ĐAN HOÀNG

Con đường đến nhà M. có nhiều bóng râm, những bóng râm ôm lấy gót chân người đi không biết mỗi. Hẳn là cô bé phải xinh biết bao khi đi dưới những vòm xanh lá. Áo cũng xanh và mắt reo cười rộn rã. Mưa tháng sáu êm êm rơi, nhẹ nhàng mà dai dẳng, thơ mộng mà buồn buồn. Mặt trời trốn kỹ sau màn mây xám. Tôi ngược mắt nhìn lên, sao chẳng thấy con chim nhỏ nào nhảy nhót trên cành soan, con chim nhỏ M. bảo vẫn riu rít hót mừng những bước chân M. sáng chiều đi học. Trời mưa nên chim lười, ngủ quên chăng?

Những bông thùy cúc trên tay cũng lấm tẩm bụi mưa trông óng ánh như dát ngọc, màu tím phớt hồng sao mà dễ thương thế. Những đóa cúc mới mong manh làm sao, bé bỏng làm sao. Ừ, cũng y hệt như M. vậy, cô bé mảnh mai, dịu dàng như những bông thùy cúc dễ thương. Nếu đừng quen M. có lẽ tôi không yêu hoa cúc, nhưng tôi không thể không quen M. được, cô bé xinh quá, ngộ nghĩnh quá để cho tôi lẻo đẻo ngày hai buổi đến trường theo sau chiêm ngưỡng. Và làm quen M. mới khó làm sao. Cô bé thể mà kiêu kỳ, đôi môi cứ mím mím lại, cặp mắt to ranh mãnh, hai cánh mũi phập phồng nheo lại với vẻ chế diễu sao mà trông có duyên lạ lùng.

Thực ra, M. không đẹp, ở M. chỉ có vẻ xinh xinh của một con chim khuyên nhỏ, nụ cười tươi của M. có hấp lực hơn mọi thứ hết: cả Ừ, mỗi lần M. cười trông tươi hơn cả một nụ hồng nở đẹp nhất, à không, như một nụ cúc đẹp nhất. M. không bằng lòng tôi ví nụ cười M. như một nụ hồng, M. thích cúc. Cúc và cúc nghe chưa? Tôi phải nghe lời M. nếu không cô bé giận, ai lại ví như thế bao giờ, nhưng M. muốn là trời muốn. Vàng, thì cúc.

Lớp học tôi đối diện với lớp học M. cách nhau khoảng sân rộng với hai hàng cây hoa vàng và phượng vĩ. Đứng bên này lớp học nhìn qua tôi vẫn thường thấy M. cùng cô bạn nhón châu khều mãi những đóa phượng

ở trên cao. Tại sao M. không hái những cánh phượng thấp hơn nhỉ, chúng cũng đẹp vậy. Một lần hỏi M. như thế M. cười. Nếu hái phượng thấp thì đâu còn thú vị nữa, chẳng khó nhọc gì cả, M. chỉ thích những gì khó bắt được thôi. Như vậy suốt đời M. chỉ ưa những khó khăn thôi sao? Không hẳn thế, còn tùy. Tùy gì cơ? M. cười không nói nữa. Nói chuyện với M. luôn luôn nhưc đầu vì phải tìm cách chống đỡ những câu móc ngoéo của cô bé, sao mà M. thích nói móc thế không biết, chắc hẳn là ngày nào không chọc ghẹo, móc nữa ai cô bé ăn cơm không ngon.

M. yêu hoa Cúc lạ lùng. Từ ngày cô bé khám phá ra trước nhà thầy Ch. có trồng Cúc là ngày nào M. cũng đi... ăn cắp hoa cả. Cô bạn nhỏ của M. biến thành đồng lõa trong những vụ trộm hoa này. Có lần tôi bắt gặp M. nhón chân bám vào hàng rào nhà thầy để cố hái cho được một nụ Cúc hàm tiếu. Thấy tôi M. cười tự nhiên tuột xuống đất, hai bàn tay nhỏ xinh phủ bụi cát bám trên vạt áo dài xanh dịu dàng không chút ngượng ngùng. Cô bạn M. đỏ mặt kéo tay M. nhưng cô bé thản nhiên cài bông hoa lên tóc, hỏi tóc đẹp không H. Tôi không hiểu M. hỏi tôi về nụ cúc hay về M. Đóa cúc phơn phớt tím làm nổi hẳn khuôn mặt của cô bé, ít khi nào M. đi học mà không có bông hoa trên tóc, đặc điểm của M. đó. Ban mê Thuật không thiếu hoa mà kẹp tóc của M. cũng có gắn đủ hoa, trắng, tím, đỏ, hồng mỗi ngày một màu, tôi yêu M. nhất hôm nào cô bé cài chiếc hoa tím lên tóc. Ồ, trông dễ thương lạ. M. như một con chim chỉ biết hót tối ngày.

Ừ, nhưng mà con chim nhỏ của tôi còn biết ăn nữa chứ. Rất thương khi tôi bắt gặp M. đồ từ tập vở ra những viên ô mai hồng ngon mắt, và gói đậu phụng, mấy chiếc kẹo xanh đỏ ngộ nghĩnh hay hơn nữa, hai tay cầm hai chiếc bánh ngọt rở to. M. ăn suốt ngày, lúc nào cũng thấy cô bé không ngậm kẹo thì cũng mút cà rem, ăn đá bịch sinh tố. Nhưng mà, ô hay, có phải những điều đó làm M. xinh, M. dễ thương, M. như một bông mát dịu dàng phủ lấy tâm hồn tôi, buộc tôi phải nghĩ đến M. nghĩ hoài không thôi.

Cô bé yêu dấu của tôi thật dị kỳ. Một ngày M. đi học với một đóa cúc vàng trong tay, màu vàng mơ của cúc dễ thương lạ, M. có vẻ yêu đóa cúc đó lắm; Khi tôi hỏi M. mỉm cười không nói, mãi cô bé mới chịu thổ lộ là vừa đánh cắp được trong một vườn nhỏ trên đường đi học. Quả cô bé là tay ăn cắp hoa có hạng, tôi cười trong khi M. chu môi, tưởng để có hoa cúc lắm đấy hả, suýt nữa M. bị chó cắn đấy. Tôi cười, chó nào cắn được M. Sao vậy? M... cắn lại thì chết. Cô bé trợn mắt, không phải ai cũng cắn... chó như H. cả đâu, đừng có tưởng bở. Tôi lại cười, cô bé danh đá chỉ lạ. Sao M. lại yêu hoa cúc thế? Ừ, tại sao lại không phải là một loại hoa khác, như hoa hồng, Con gái thường thích hoa hồng lắm mà. Không, M. ghét hoa hồng. Sao thế? Tại con gái thích hoa hồng, nhiều người thích hoa hồng, M. cũng là con gái mà. Ừ, M. có nói M. là con trai hồi nào đâu? Ôi chao, cô bé bướng không chịu được.

Phải mất cả tháng theo M., hỏi lộ kẹo bánh và ô mai cô bé mới tuyên bố rằng sở dĩ cô bé thích là vì (cô bé nghiêm mặt, trịnh trọng trong một

dáng dễ thương) hoa cúc là loài hoa có sự tích rất đẹp, hoa cúc biểu hiện cho sự chung thủy. Tôi đòi M. kể sự tích hoa cúc cho tôi nghe nhưng cô bé lắc đầu. Phải đánh đổi cái gì cơ. Tha hồ cho tôi « dụ dỗ » bằng mọi thứ ăn ngon nhất (ờ, M. háu ăn ghê lắm) cô bé vẫn lắc đầu quầy quậy, sao mà khó thể không biết.

Nhà tôi có mấy bụi Thúy cúc. M. thích lắm, cô bé đến hái luôn. Mà chẳng bao giờ M. hái tử tế, đường hoàng cả. Trong người M. có dòng máu ăn trộm chắc, cô bé cứ len lén đi ngang qua rình xem không có ai là chạy vào sân ngắt vội vàng đưa Cúc rồi chạy biến. Hôm sau đến trường gặp tôi cô bé lại kể chuyện, hôm qua M. ăn cắp của H. mấy đóa cúc, và cười thú vị lắm. Nếu lỡ tôi bắt gặp đang hái trộm M. cũng bỏ chạy như kẻ trộm chính tông dù lòng tôi mong muốn cô bé dừng lại hái hết sạch hoa nhà tôi hết sức. Dường như cô bé chỉ thích hoa ăn trộm mà thôi.

Chậu Thanh lan vừa nở được mấy bông đầu tiên thật đẹp, đẹp hơn Thúy cúc nhiều, tôi thấy như thế. Buổi chiều hái một đóa mang đến nhà cho cô bé. M. ra tiếp, cô bé khen bông hoa xinh quá, dễ thương quá và riu rít nói chuyện. À, hóa ra không phải cô bé chỉ yêu Thúy cúc thôi. Tôi ra về lòng vui như mở hội. Nửa đường chợt nhớ mình để quên mấy quyển sách nên vội vàng quay lại. Bước chân vào nhà tôi thấy M. nằm xoài trên nền gạch, mắt dí vào quyển truyện, mồm lép nhép đầy thức ăn. Tôi cười, hỏi M. mấy quyển sách của H. đâu? M. bò dậy, chạy biến vào nhà sau với một nụ cười tươi. Tôi đứng chờ nhìn vợ vẫn chung quanh để thấy bông Thanh lan nằm bẹp dí ở một chân bàn, cánh hoa nhàu nát. Ồ, bông hoa đẹp của tôi. M. mang sách trả tôi, cô bé cười như hoa, tôi giận M. quá sức, cô bé này thiếu lịch sự thật.

Tôi không thể giận M. lâu được, chỉ ba ngày sau là tôi lại lờ mờ đến nhà cô bé cầu hòa, phải mang cả một gói kẹo lớn hối lộ nữa. M. vẫn cười, cô bé chẳng thèm nhắc nhở gì chuyện vừa qua. Tôi giận thì ôm cái giận mà ầm ức một mình chứ cô bé cứ bỡ bỡ ra như chẳng lưu ý gì cả, lắm lúc tôi phát cáu vì đối với cô bé tôi chẳng « quan trọng » tí nào. Tôi muốn ghét M. ghê lắm, nhưng mà, than ôi..

Từ đó, không bao giờ tôi mang cho M. loại hoa nào ngoài cúc. Với M, thứ nhất là hoa cúc, mà nhất của hoa cúc là Thúy cúc. Còn ngoài ra đừng hòng cô bé lưu ý đến loại nào khác, nếu tôi không muốn hồng bạch hay thanh lan của tôi bị bẹp lép dưới góc bàn hay đầu hè thì đừng mang cho M. làm gì. Lúc tôi không hiểu tại sao con người dụ dỗ dễ thương như cô bé lại có thể « phạm tục » với các bông hoa đến thế.

Tôi ủ nhe chậu Thúy cúc trong tay, tự nhiên cô bé yêu dấu của tôi lại muốn trồng Thúy cúc, cô bé xin tôi hoa (à, lần thứ nhất cô bé xin tử tế) đòi tôi cho cả chậu và lại còn bắt tôi mang đến tận nhà nữa chứ. Tôi gạt đầu túi bụi khi cô bé hỏi. M. hài lòng lắm, cô bé thưởng cho tôi một nụ cười tươi nhất và tuyên bố (cô bé luôn luôn tuyên bố chứ không

(Xem tiếp trang 64)

truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

Phượng co ro nhường chỗ cho lũ em trên chiếc giường nhỏ bé, chật chội. Phượng quên những giấc mơ nửa chừng. Phượng rơi hững hờ mắt đàng sau những tiếng ú ớ mê loạn của lũ em. Và giữa khuya, không có ai, không còn ai. Phượng thức giấc một mình nằm nghe mưa đổ bên ngoài, nằm nhìn một bóng trắng chênh qua vách. Phượng buồn muốn khóc.

— Tính tiền bà ơi.

— Còn mưa mà anh Nguyễn.

— Đi uống cà phê chứ ngồi đây hoài sao?

— Phượng ngại ra đường. Mưa lớn ướt áo.

— Bảo đảm với Phượng là mưa rất nhỏ hạt. Đi men theo nhà người ta cam đoan không ướt. Đi dưới mưa mới thú.

— Anh vừa mới khỏi chứng đau đầu. Làm tăng vừa vừa nghe.

— Anh muốn chết.

— Đừng nói diên.

Người đàn bà tới tính tiền. Nguyễn trả. Hai người đứng lên rời quán. Đúng như Nguyễn nói. Trong nhà vì có ánh đèn cơn mưa trông lớn, những giọt nước kéo dài. Nhưng ra đây những giọt mưa như thu gọn lại, lưa thưa, nhẹ rớt. Vậy chứ vẫn có người chưa dám bước ra đường. Họ đứng nép sát vào mái che nhìn Phượng và Nguyễn đi qua. Phượng có cảm tưởng trong đám đông có người quen đang nhìn mình. Phượng thấy gai gai da mặt. Ra tới đầu ngõ Phượng bỗng gặp Thảo và Hảo đang đi vào. Hảo cười cười trong khi Thảo nắm tay Phượng hỏi dồn:

— Hai bà giận nhau hả, giận lớn hả?

— Không rõ lắm.

— Thôi huề đi.

Hảo tăng háng :

— Ai giận ai.

— Phụng giận Hạ.

— Chuyện lạ đấy nhé. Mọi khi hai người vẫn đi chung.

Thảo đùa :

— Thương nhau lắm cắn nhau đau mà anh.

Rồi quay qua Phụng :

— Bà đi với ông nào trông gàn bát sách thế ?

— Anh Nguyễn. Anh họ đấy.

— À, anh chàng đau màn óc, có thơ đăng nhật báo.

— Ông khỏi rồi. Nằm bệnh viện cả tuần.

— Đi đâu đây ?

— Loanh quanh. Vừa mới ở trong ra.

— Tại này lại đang đi vào, sau khi xem phim ở Rex Phim hay lắm.

Minh thích mái tóc của con nhỏ đóng vai chánh.

— Mưa dai quá sức.

— Thôi đi đây đề ông Nguyễn nhần. Anh Hảo vừa khỏi bệnh ?

Hảo cười, vuốt mái tóc dài :

— Anh đau gì mà khỏi ?

— Thảo nói đó.

— Anh đau gì Thảo ?

— Anh đau gì thì anh biết. Còn giả vờ hỏi.

Hai anh em họ cười rúc rích. Phụng đi nhanh lên bắt kịp Nguyễn.

Phụng nói ngay :

— Con bạn học chung với anh nó.

— Thăng cha có mái tóc như con gái.

— Kệ người ta.

— Mấy ông có đi ngang qua tiệm hớt tóc chắc mấy ông thợ khóc dài.

— Con nhỏ bạn nói anh gàn bát sách ?

— Gàn bát sách là thế nào ?

Phụng cười. Hai người đi tránh những giọt mưa vào mái che của một dãy phố kéo dài với những tiệm bán phù hiệu quân đội và tiệm may. Tới ngã tư. Phụng mới có dịp hỏi :

— Tại sao không đi ăn kem mà đi uống cà phê, anh Nguyễn nhỉ ?

— Diên, giờ này ai ăn kem ?

— Uống cà phê Phụng không ngủ được.

— Uống ít. Cà phê ít, nhiều sữa. Hay là uống một cốc sữa cho mát mẽ khỏe khoắn.

— Không cần. Đã mát mẽ khỏe khoắn rồi.

— Gàn thì cần thức khuya để học bài, cô bé.

— Thức khuya sáng sẽ dậy muộn.

— Dậy muộn rất tốt.

— Há, anh khuyến khích há ?

Nguyễn cười kéo Phụng qua đường. Những giọt mưa đan trong ánh đèn đường mờ nhạt vàng ẻo xa khuất trên mấy chòm lá xanh thẫm. Bóng hai người lướt qua mặt nhựa đen bóng loáng.

— Nhanh còn về.

— Đi với anh không có đòi về, biết không ?

— Phụng đâu có muốn về. Nhưng ông già bà già chờ sẵn với cây chổi lông gà.

— Có anh, không sao đâu. Mai mốt anh về mất dưới tỉnh rồi. Có la anh cũng không nghe. Mệt mình Phụng nghe thôi.

— Cha, anh khôn ghê chưa,

Nguyễn kéo Phụng vào quán. Những chiếc bàn bọc da vàng dưới ánh đèn vàng lộng vào mặt kính vòng quanh ngó ra đường. Hai người ngồi một góc, ngó ra cả một khu phố và cả một khúc đường im vắng. Không khí lạnh trùm trong quán. Mọi người uống cà phê chậm rãi, nhàn hạ. Phụng cũng muốn được chậm rãi nhàn hạ như thế. Và Phụng để im cho Nguyễn gọi cà phê. Hai chiếc phin thật đẹp, bóng ngời, dòm thấy cả mặt mình ở trong đó. Những giọt cà phê đen thẫm nhỏ nhẹ rơi xuống chiếc ly, trong có một ít sữa. Phụng muốn yên lặng ngồi mãi. Và mưa như thế này cứ mãi ở ngoài kia đừng tạnh. Anh Nguyễn ra cửa quaa mua gói thuốc, bao diêm trở vào đánh lửa châm hút. Điều thuốc thấp sáng trước đôi mắt Phụng một nỗi buồn.

chương bốn

Con mưa đổ xuống bất chợt, và mọi người từ bên ngoài đường chạy ùa vào đứng nép dưới cái mái che của nhà sách. Nguyễn bị đám đông lấn dần vào Nguyễn không biết làm gì hơn là với tay cầm một cuốn sách lên coi. Nguyễn lật từng trang, xem lướt qua không có vẻ gì chú ý. Đó là một tờ tạp chí xuất bản mỗi nửa tháng một lần. Số Nguyễn coi là số tuyển tập thơ văn. Nguyễn lật xem những bài thơ, lo lắng không nhớ chữ nào câu nêo. Có lẽ phải lật xem hết một dãy sách này để chờ cơn mưa tạnh. Nếu có áo mưa khoác vào, chắc Nguyễn sẽ đi ra đường. Nguyễn muốn đến một quán nước gần đó. Con mưa khá lớn, làm mờ cả cây cối và xe cộ trên đường. Những hàng quán bên kia đường im lìm, nhòe nhoẹt. Người cảnh sát biển mất, chỉ có ngọn đèn ở ngã tư thình thoảng bật lên màu đỏ, màu xanh. Nguyễn bỏ cuốn sách lại chỗ cũ, quay ra. Nguyễn vừa bắt gặp một gương mặt quen thuộc lẫn trong đám đông Nguyễn bàng hoàng, xôn xao. Trong một thoáng Nguyễn ngăn người không có phản ứng. Khi cái dáng người quen thuộc kia chen qua một hàng sách Nguyễn mới tìm thấy quyết định. Nguyễn cũng men theo, chỉ sợ người đó biến mất giữa đám đông.

Nguyễn đứng sau lưng người con gái. Mái tóc dài buông xuống màu áo vàng. Gương mặt quen thuộc một buổi chiều nào trong bệnh viện. Đôi

mắt to đen mở lớn trước trang sách. Nguyễn tiến qua một bên, cũng lật một cuốn sách ra xem nhưng không nhìn rõ chữ nào. Nguyễn im lặng với nụ cười. Cô bé cũng ngao du ngắm. Gần ngày thì rồi mà vẫn tà tà bắt phở Giận nhau với Phượng, cô bé đi một mình, hay đi với một cô bạn nào khác? Và Nguyễn giật thót người khi nghĩ rằng cô bé đi với một anh chàng nào đang đứng lẫn quần đàu đó. Nguyễn dòm quanh. Không có ai, không có gì. Mọi người đều cúi xem sách, lật sách, đảo đạc tìm sách. Nguyễn nghe hơi thở mình thoát ra, một hơi thở dài và nặng. Nguyễn chợt nghĩ ra một trò chơi khá lý thú. Chắc chắn làm cô bé ngạc nhiên đến thót trái tim ra ngoài. Nguyễn mỉm cười dúm cuốn sách của mình sang, và giật luôn cuốn sách của cô bé đang cầm trên tay. Một tiếng kêu hốt hoảng vang lên, và cuốn sách rơi xuống đất. Mọi người quay lại nhìn. Cô bé lúng túng ngó cuốn sách rớt dưới chân, Nguyễn nhanh nhẹn cúi xuống lượm lên, cười:

— Đồi cuốn sách, cô bé. Ngạc nhiên lắm sao mà kêu lớn dữ. Họ tưởng có người bị tai nạn vì bị sách đè.
Nguyễn thấy từ đôi mắt ấy long lên sự giận dữ. Gương mặt tái đi. Bàn tay dứt vội cuốn sách vào kệ, rồi quay đi. Nguyễn đi theo nói:
— Trời mưa to, chạy ra đường không được đâu.
— Ai thêm chạy?

Câu nói sắc như dao ném trở lại phía Nguyễn, rồi lại quay đi thật nhanh lẫn vào đám đông. Con mưa như chúng tỏ cho lời đe dọa của Nguyễn lúc nãy đồ to hơn. Thêm một số người nữa chạy vào. Cửa nhà sách đóng nghệt người. Con đường rộng lớn vắng xe cộ, chỉ có mưa, và mưa mù mịt, Nguyễn chỉ việc tới đứng gần bên cô bé, và hỏi:

— Đi mua sách phải không Hạ?
Hạ nín im. Nguyễn cười:
— Giận Phượng chứ giận luôn cả tôi nữa sao? Định chiều nay tới nhà Hạ giảng hòa cho hai người, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Phượng nó nhớ Hạ mất năm ký lô.

Không nhìn Hạ nhưng Nguyễn cũng biết Hạ đang phì cười. Không khí đã bớt căng thẳng. Nguyễn nói luôn:
— Cười là hết giận.
— Việc gì mà giận?
— Vụ cuốn sách lúc nãy.

Hạ nguyệt dài, rồi quay ngó ra mưa. Nguyễn nói:
— Biết ngay Hạ sẽ ngạc nhiên ghê lắm. Nhưng không có cách nào khác để Hạ nhận ra người quen. Con gái lại chúa kỳ gọi tên um sùm ngoài công lộ. Trường hợp bất khả kháng, không ngờ Hạ lại giận dữ. Đôi mắt long long lêu lêu dễ sợ quá.

Hạ quay lại:
— Người ta bị đau tim. Anh làm vậy có ngày tắt thở chết tươi. Chừng ở tù mới biết trò đùa của mình nguy hiểm.
— Trò chơi nào cũng nguy hiểm cả, cô bé. Nhưng hình như tôi lại

khóai ở tù. Ở trông người ta nuôi cơm, canh cửa cho mình ngủ. Còn gì sung sướng hơn.

Hạ xi một hơi dài. Nguyễn cười:
— Điều quan trọng là hết giận chưa?
— Thêm giận.
— Vậy mình quen nhau nhé cô bé?
Hạ sượng sùng:
— Làm quen như thế đó hả?
— Đã bảo trường hợp ngoại lệ.
— Quen nhau từ hôm trong bệnh viện rồi.
— Lâu quá sợ quên, bây giờ làm quen lại. Càng làm quen nhiều mình càng thân nhau. Ai như nhỏ Phượng thật đáng ghét, cứ tìm cách để giận với hơn.

Hạ chớp mắt, xoay chuyện:
— Anh Nguyễn đi đâu đó?
— Đi xem sách.
— Đi một mình hả?
— Đi hai mình. Một người và một bóng.

Hạ cong môi:
— Anh ở xứ dừa khô là phải lắm. Cái lưỡi y như cái móc móc dừa.
— Hạ ở xứ lạnh phải lắm. Người lạnh lùng như băng giá.
— Ai nói thế?
— Phượng. Con nhỏ giới thiệu về Hạ đầy đủ lắm. Yên chí.

Hạ mỉm môi. Nguyễn cười:
— Lần này giận nhau kỹ quá. Cho giảng hòa đi. Hay là giận nhau kịch liệt hơn nữa mới vui. Hạ đi mua sách hả?

— Lúc nãy hỏi rồi,
— Hình như Hạ chưa trả lời.
— Tại anh chọc giận người ta.
— Bây giờ chọc cho Hạ cười, đầu vào đó hết.
— Thêm cười.
— Đề dành về nhà cười cũng được.

Và Hạ phải cười sau câu nói. Mặt Hạ đỏ lên vì ngượng. Nguyễn nói:
— Hạ mua sách gì?
— Sách học. Vừa định mua thì gặp anh.
— Bây giờ trở vào mua. Thi đến nơi rồi mới chịu mua sách, học bao giờ mới thuộc?

— Con nhỏ bạn nó bảo sách này đầy đủ hơn. Sách kia thiếu một chút.
Hạ chỉ cần xem những chỗ thiếu.
— Và thi đậu?
— Cái đó là anh nói.

(Còn nữa)

NGUYỄN TUẤN ANH

PHẠM THỊ HẰNG (Thanh Hòa) và NGUYỄN BÁ THUYỀN (Sài Gòn)

Cháu hãy uống thuốc với Calcium Sandoz, Calcigénol, dầu cá viên Sevenssea, Morucap, thuốc bổ Biotone hay Embry Hormone hy vọng sẽ cao và mập hơn. Và chẳng cháu còn đủ tuổi để cao thêm, đừng lo. Năng bơi lội, tập thể thao. Ăn nhiều thịt, cá, trứng, uống nhiều sữa.

TRẦN ÁNH (Hội An)

Bệnh nhức nửa đầu của cháu gọi là Migraine, thật rất khó chịu. Trước hết phải nằm nghỉ ngơi trong tối và yên tĩnh. Đắp khăn ướt lên trán có thấm long não hay bạc hà. Giấc ngủ chẵn. Uống Antipyrine, Aspirine, Piramidon hay Pyrèthane. Nếu quá nhức có thể chích G.nergèae, ngửi Nitrate d'Amyle. Ăn nhiều rau và uống sữa. Kiêng thịt, trứng, mỡ, chocolate và đồ hộp. Uống thuốc gan như Eucol, sinh tố B₂ và thuốc ngủ Gardéal. Chúc cháu mau lành.

THANH PHƯƠNG (Gia Định)

Uống Biotone, Embryhormone và

chích Pépanthène cháu sẽ toại nguyện về mở tóc loe hoe của mình.

PHƯƠNG (Đà Lạt)

Mắt vừa là cửa sổ của linh hồn vừa là cơ quan tối yếu không thể cầu thả, coi thường được. Cháu nên về Sài Gòn tìm đến mấy giáo sư chuyên về Nhân khoa chữa trị ngay.

BÍCH NGÀ (Hóc Môn)

1. - Ban đêm đọc sách phải dùng ánh sáng vừa đủ, đừng quá tối có hại.

2. - Ban ngày không bao giờ nên đọc sách dưới ánh nắng chói chang.

Đêm hay ngày đều phải giữ một khoảng cách vừa tầm mắt và sách.

3. - Nằm sắp không hại gì đâu. Uống sinh tố C và thoa thuốc mỡ Hirudoid vào mí mắt sẽ khỏi.

4. - Uống thuốc với và Strychnal B₁ Fort sẽ bớt.

NGUYỄN QUỐC HÒA (Tuy Hòa)

Tình trạng yếu đuối, chóng mặt mỗi của cháu mấy năm qua chắc hẳn không là hậu quả của chai la de cháu uống ngày xưa. Theo chú có lẽ cháu yếu tim, thiếu máu, huyết áp thấp. Có thể uống Tonicorine, Activarol và chích Hept-A-Myl.

LÂM TUYẾT LAN (Vũng Tàu)

1. - Tai chảy nước vàng chính là do những ngày vùng vẫy trên vùng nước biển dơ bẩn. Cháu phải nhỏ tai bằng Trifomycine goutte auriculaire, và uống Cotracyn chừng một tuần lễ. Trước khi nhỏ thuốc nhớ lấy tăm quăn bông gòn thấm Alcool 90° để rửa lỗ tai.

2. - Uống Prilon, Sirop Bénadril Expectorant và nhỏ thuốc Biphédrine Huileuse vào mũi để long đờm cuốn họng.

BÙI THỊ KIM HOA (Biên Hòa)

1. - Cháu ngần ấy tuổi mà có

thắc mắc thật ngộ. Nếu đàn ông như cháu nghĩ mà cũng có đường kinh thì đàn ông đó đã biến giống rồi cháu ạ! Đường kinh hàng tháng là kết quả sự bề vỡ các mạch máu của các tuyến nằm ở trong của dạ con người đàn bà bị sưng lên dưới tác dụng của kích thích tố nữ. Nếu các bạn cháu chưa có kinh thì đó chỉ là sự chậm hoạt động của noãn sào. Đừng lo! lượng mất đi hàng tháng rất ít so với 4 hay 4 lít rượu máu trong cơ thể ta.

2. - Chất nhờn đó là 1 hiện tượng sinh lý bình thường.

HỒNG YẾN (Mỹ Tho)

Cháu thử dùng Strychnal B₁ Fort, Alginon xem sao. Nếu có đi khám mắt nhớ tới y sĩ chuyên về nhãn khoa mới mong được điều trị đúng cách.

NGUYỄN BẠCH TUYẾT (Chợ Lớn)

Theo sự hiểu biết nông cạn của chú thì không có loại sâu răng như cháu nghĩ. Sở dĩ răng cháu có những chấm đen chỉ vì tật thích ăn đồ ngọt, ngậm kẹo đấy thôi. Nên uống thêm thuốc với như Calcium Sandoz và đi nha sĩ trám ngay những răng bắt đầu bị sâu.

CHINH THU (Sài Gòn)

1. - Cháu khá mập đấy. Muốn bớt chỉ cần nhịn ăn, kiêng thịt, cá, trứng mỡ và uống thật ít nước.

2. - Bị táo bón, đại tiện chảy máu thì kiêng các thức ăn kể trên là đúng lắm rồi. Ăn nhiều rau, tráng miệng bằng đu đủ. Mỗi tối uống 1 viên kẹo Fructines Vichy. Uống Varemoid, Intrait De Marron D'Inde và bọm thuốc mỡ Préparation-H vào hậu môn.

VƯƠNG HÒA (Long Xuyên)

Theo cháu tả (bị ói ra máu) chú

nghĩ là cháu bị đau bao tử có lẽ là loét (Ulcère Gastrique). Phải chụp hình mới thấy rõ. Tạm dùng Phosphalugel (2 gói uống 1 ngày), Génatropine cho khỏi đau và chích Laristine. Phải kiêng đồ mỡ, đồ chua và các gia vị. Ăn cơm nếp rất tốt.

HỒ THỦY (Long Xuyên)

1. - Muốn biết có mắc bệnh phổi không chỉ có cách chụp hình. Tạm dùng Dolviran và Strychnal B₁ Fort để làm dịu bớt cơn đau nhức cánh tay. Thoa thêm Baume Algésal càng tốt.

2. - Đúng là cháu bắt đầu bị cận thị rồi đấy. Nếu không mang kính độ cận sẽ ngày một nặng thêm. Không có cách nào khác cả.

THANH (Phan Thiết)

Có lẽ chứng đau nhức các khớp xương của cháu là bệnh phong thấp kinh niên (Rhumatisme Chronique). Nên uống Vitasalicyl, Dolviran, Delta Cortril và chích Sulfoiodine. Nếu không bớt nhớ biên thư cho chú ngay.

HOÀNG (Qui Nhơn)

1. - Phải chịu khó đánh răng súc miệng sáng và tối. Uống thêm Septicarbonate và Chlorophyllor cho miệng bớt hôi. Nhớ trám các răng sâu.

2. - Phải chữa bệnh thò lò mũi xanh của cháu đi chứ. Nhỏ Argrophédrine hay Biphédrine Aqueuse và uống Auréomycine sẽ bớt.

TRẦN THANH

1. - Bệnh của cháu phải giải phẫu để cắt bỏ đoạn da quá dài. Tới bệnh viện công hay 1 y sĩ tư chuyên về ngoại thương sẽ toại nguyện.

2. - Bạn của cháu nếu muốn hạn chế sinh đẻ thì cách đó khá công hiệu đấy.

BẠN NGỌC VÀ TUỔI NGỌC

PHỎNG VẤN NUÔI DƯỠNG

HOÀI LINH VŨ, Hòa Lạc

1.— Rất bằng lòng với lối chủ trương của Tuổi Ngọc vì theo tôi tuần báo này đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Đừng là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Mục: « Chạp phở » là khá nhất. Còn loại bỏ mục nào à?... khó thể, vì mục nào cũng đáng xem cả.

3.— Tuổi Ngọc không có đảng phái, nên không âm mưu ru ngủ chúng tôi, hay xui vào đường bán nước cầu vinh, chỉ có những người ham phú quý nên tự mình đem bán nước cầu vinh.

4.— Hơi khô khan. Hình thức

đơn giản, mong thêm nhiều mục mới lạ, vui vui một tí.

5.— Rất đáng khuyến khích, đáng nuôi dưỡng vun trồng, mong nó sẽ sống hoài hoài để làm hạt giống ươm nụ cho tuổi vừa lớn.

BÍCH, DU và MAI, SaĐéc

1.— Bằng lòng. Rất đúng. Không thích Tuổi Ngọc là một diễn đàn tranh đấu ồn ào, nhưng ít ra cũng phải cho TN đòi hỏi một số quyền lợi tối thiểu của tuổi mới lớn chứ!

2.— Bông hồng cho tình đầu. Không muốn loại bỏ mục nào hết.

3.— Không! TN chỉ cho chúng ta những phút giây mơ mộng nhẹ nhàng.

4.— Không khô khan nhưng đôi khi có hơi ướt át (càng hay!) Hãy để nguyên hình thức vì nó dễ thương lắm.

5.— Trang báo ít quá đọc không đã mắt chi hết (chê à nhen!). Chứ thì khen nè: dễ thương dễ thương và dễ thương... (Thành thật đấy!)

T.L.T. NGỌC CHÂU, Biên - Hòa

1.— Ô! Bằng lòng lắm chứ. TN chẳng những đúng với nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn, mà còn là của tuổi đã lớn nữa đó.

Tranh đấu ư! thôi xin can! Góc rẽ có vững chắc thì thân cây mới không nghiêng ngã, tuổi vừa lớn hãy làm tròn bổn phận của mình, để cho tuổi gần chết được yên ổn mà tranh đấu.

2.— Thích:

— Nhất nhất nhất: Chạp phở, Kiến vàng ơi! Biết một biết mười.

— Nhất nhất: Ngọc thân ái!

— Nhất: Nhìn xuống cuộc đời.

— Triệt để loại bỏ mục: Xem cạp Tuổi Ngọc, xí lắm!

3.— Theo đảng này, TN không ru ngủ u mê hoặc xúi cho ta bán nước cầu vinh, nhưng... đọc xong Tuổi Ngọc, ngủ rất thoải mái.

4.— Nội dung: Không khô, không ướt, vừa lớn mà!

Hình thức: Không cầu kỳ, nhưng... hơi đơn giản.

Đề nghị: thêm tranh tếu cho vui.

5.— Dĩ nhiên đáng chê thì cũng phải đáng khen.

Khen: Bài vở vừa tầm kiến thức mọi giới, và đặc biệt không chết yểu như các tuần báo ồn ào khác.

Chê: Cố tìm nhưng không ra.

NGUYỄN THỊ THẨM, Đà-Lạt.

1.— Gần một năm theo dõi, hơi hơi bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc, bảo là ít ít thôi vì xét ra chỉ trang nhã, tươi mát hơn các báo khác cũng tương tự một hình thức, cũng muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu, đòi hỏi quyền lợi thích ứng song nghĩ lại chẳng ích gì nên thôi.

2.— Trong Tuổi Ngọc, thích nhất mục « Chạp phở », xin đề nghị loại bỏ mục « Bệnh mới lớn » vì nghĩ là bạn ngọc có thể hỏi ở một vị bác sĩ nào ở gần, sẽ nhanh nhóng và ích lợi hơn sự chờ đợi để xem trên báo.

3.— Nghĩ là, Tuổi Ngọc cho những giây phút êm êm, thanh thoát. Thoảng nhanh thôi, còn bảo là xui bạn ngọc bán nước cầu vinh thì chẳng hề, nói gì trông để sợ quá.

4.— Nội dung ươm ướt như những chiều mưa lưa thưa vài giọt. Hình thức không cầu kỳ, không đơn giản nghĩa là được, mong muốn hình bìa nhiều mới lạ, chứ chưa mua số mới của Tuổi Ngọc đã « đoán » được cái bìa của Tuổi Ngọc ra sao thì thật là chẳng thích thú tí nào, mặc dù không chê là xấu.

5.— Tuổi Ngọc đứng đắn nên bảo là đáng yêu, lại cho những lần mộng mơ quên cả học bài thế: đáng yêu hay « đáng ghét » nhỉ?

N.N. HOÀI CHUÔNG, Saigon

1.— Chỉ mới đọc qua có khoảng 5 số báo nhưng rất thích chủ trương của Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc rất xứng đáng là tuần báo của tuổi vừa lớn vì thế nên không muốn Tuổi Ngọc là

một diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

Tuổi Ngọc sẽ trở thành bạn thân của tuổi vừa lớn với những bài viết về tuổi mộng mơ bằng những giọng văn nhẹ nhàng, êm ái.

2.— Trang thơ, truyện dài « Lá tương tư », Chạp phở, Biết một biết mười ; là những mục ưng ý nhất.

Có ý kiến nên mở rộng thêm phần « Chạp phở » như dạy cách xử sự sao cho êm đẹp với người khác phải vì không ai có can đảm đến hỏi thẳng ông già bà già về chuyện đó.

3.— Không.

4.— Ướt át như vậy là vừa rồi. Nhưng nên loại bớt những tiếng lóng vì thấy hơi khó chịu khi đọc những dòng ấy. Về hình thức tạm được nhưng nên thêm những hình vẽ nhỏ, dễ thương theo lối họa trên mấy cái « trouses » đựng viết bày bán ngoài phố.

5.— Chê là vì Tuổi Ngọc không đáp ứng đầy đủ nhu cầu đòi hỏi của lứa tuổi vừa lớn vì không phải lứa tuổi ấy thiếu thốn ở món ăn tinh thần mà còn phải lo lắng về mặt « hình thức » nữa đồng ý?

Khen là Tuổi Ngọc dễ thương lắm. Đó là lời thành thật nhất của bạn ngọc.

NGUYỄN NGỌC XUÂN, Long Xuyên

1.— Như một người yêu thật nhí nhảnh, thật ngoan hiền... Tuổi Ngọc có khả năng tưới mát tâm hồn tôi trong những lúc tìm về tuổi dại. Quả đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Có lẽ, phải nói mục « Chạp phở » của Kiến Vàng là hữu ích hơn hết. Tôi thích mục đó vì khi đọc ít

ra cũng tìm được một niềm vui hay một hiểu biết mới.

3.— Có thể Tuổi Ngọc đã ru ngủ tôi. Song sự ru vào giấc ngủ của cõi thiên đàng thì lại « bán nước cầu vinh ư ? Tôi chắc không bao giờ có chuyện đó.

4.— Viết cho tuổi vừa lớn, tuần báo Tuổi Ngọc quả không khô khan chút nào khi vạch một chân trời về thuở mộng mơ, khó nhòa phai ấy. Riêng về hình thức quả có trong sáng, những « eo » chữ in nhỏ nhắn và xinh xắn biết bao. Tuy nhiên vài lúc thấy trình bày về thơ mà tiếc giùm. Theo tôi thơ phải được trình bày cho sáng sủa hơn chẳng hạn như lối trình bày trên tạp chí Văn

5.— Với hiện tình đất nước, một tuần báo như Tuổi Ngọc sống được thực cũng đáng mừng. Nhưng hy vọng vọng càng sống Tuổi Ngọc càng vững tiến với chủ trương đầu tiên của mình để khỏi phụ lòng độc giả đã mến mộ.

UYÊN, Huế

1.— Bằng lòng. Nếu muốn là một tờ báo tuổi mới lớn xin đừng ồn ào tranh đấu.

2.— Các mục đều xem được sàng sàng ngang nhau. Mục viết ngắn có lẽ nên bỏ vì ít hấp dẫn.

3.— Qua chủ trương, lối hoạt động của TN gần 1 năm nay không có dấu hiệu gọi là « ru ngủ » hoặc « bán nước cầu vinh » cả.

4.— Nội dung : nên giữ vững. Thịnh thoả có sự cộng tác một ít nhà văn hay có thêm vài mục mới là à tốt.

Hình thức : xem qua TN hình vẽ nên duy trì. Về bìa, nên vẽ khác nhau hơn. Ông Luyện vẽ nhiều ảnh giống nhau, tựa tựa nhau quá. Tôi e nhàm chán độc giả.

5.— Tuổi Ngọc đáng chê hơn là đáng khen (về nhiều phương diện không tiện nói ra đây).

Ý NHI, Phan Thiết

1.— Ý Nhi rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm theo dõi. Tuổi Ngọc rất ư là đúng nghĩa TBCTVL. Tại sao lại nêu lên câu hỏi đó, Ý Nhi nghĩ rằng không bao giờ có chuyện đó.

2.— Thích nhất mục « Biết một biết mười ». Muốn loại bỏ mục « Bệnh mới lớn ». Ngoài ra thích tất cả những mục khác.

3.— Tuổi Ngọc không bao giờ ru ngủ Ý Nhi ư mê hay xui bán nước cầu vinh gì cả, chỉ biết Tuổi Ngọc đã mở rộng tầm kiến thức và đem đến một ít mơ mộng cho Ý Nhi.

4.— Nội dung không khô khan, hơi ướt át. Hình thức không cầu kỳ, cứ đơn giản vậy mà hay. Phần trình bày bìa cứ như thế vì như vậy mới đúng với tuổi vừa lớn.

5.— Thành thật mà nói Tuổi Ngọc rất đáng khen là một tờ báo rất thích hợp cho Tuổi Vừa Lớn, đừng đắn, không lố lăng.

THẾ LẠI, Sài Gòn

1.— Câu hỏi này hơi thừa vì không bằng lòng với chủ trương của TN thì tôi không đọc đến bây giờ.

Không. TN là tuần báo của tuổi còn đam mê, ao ước tình yêu

và sống nhiều cho tình yêu, không hẳn cho riêng của tuổi vừa lớn.

Tuổi Ngọc chỉ nên đòi hỏi tình yêu và thương yêu.

2.— Thích mục Bông hồng cho đầu. Nên bỏ mục Bệnh mới lớn. Lý do thương mãi và « quê ».

3.— Có gì trong TN để ru ngủ chúng tôi.

Trong Tuổi Ngọc tôi chưa thấy một điều gì viết về chính trị.

4.— Nếu thêm mục về Giáo dục và hoạt động thanh niên thì nội dung phong phú lắm. Hình thức đơn giản.

5.— Trước kia thì có Tuổi Hoa. Nhưng từ ngày có TN tôi thấy thích Tuổi Ngọc hơn. Tuần báo TN rất thích hợp cho mọi lứa tuổi, mọi trình độ.

NGUYỄN VĂN QUANG, Vĩnh Long.

1.— Qua một năm với báo Tuổi Ngọc, tôi rất lấy làm thích và mừng cho tuổi vừa lớn chúng tôi có một tờ báo chủ trương đi thật sát với chúng tôi. Đã nói là thích hợp, Tuổi Ngọc đã và đang đi trên con đường đúng nghĩa của nó. Về chuyện tranh đấu, tôi sẽ cần nếu ngày nào Việt Nam chỉ còn một mình báo Tuổi Ngọc.

2.— Tôi thích nhất « Ngọc Thân Ái » và « Chạp Phở Tuổi Ngọc » nó đã mang lại cho tôi ngọn gió mát sau những giờ mỗi một vì bài vở. Nếu không thêm thì thôi chứ đừng nên loại mục nào cả. Bởi còn nhiều người khác thích khác tôi.

3.— Theo tôi, Tuổi Ngọc đã mang đến tuổi vừa lớn những ý tưởng nhẹ nhàng thanh cao, tươi sáng. Cho

nên tôi nghĩ sự u mê hay vấn đề bán nước cầu vinh không bao giờ có trong Tuổi Ngọc cũng như không bao giờ gieo vào đầu óc tôi khi đọc nó.

4.— Không khô, không ướt. Mùa hạ nóng có thể cho ướt một tí. Có nghĩa là Tuổi Ngọc nên thay đổi theo mùa. Về hình thức, qua các số từ 45 đến nay dù ĐTL « một mình một chợ » nhưng bia báo rất dễ yêu. Nên cho bạn Ngọc đóng góp với điều kiện thể lệ nào đó về tranh bia.

5.— Tuổi Ngọc là tờ báo tương đối sáng sủa nhất, nổi bật nhất trong rừng báo rực màu. Tờ báo ít lỗi chính tả nhất (hầu như không thấy?) — Đáng chê là báo hay than thở khách sáo quá. Những gì khác rất dễ chấp nhận, dễ cảm thông.

HOÀNG, KBC 4696

1.— Là linh, có lẽ không ai chịu khó đi tìm đọc TN như tôi, điều đó đủ trả lời cho sự hiện diện của TN sau một năm qua. TN không những là tuần báo của tuổi vừa lớn mà còn là một bóng mát cho những người đã đi qua, những người muốn tìm lại một chút dư hương êm đềm, xót xa nào của tuổi thơ đã mất.

2.— Tôi thường đọc không bỏ một mục nào trong TN, nhưng theo tôi nên bỏ mục truyện dịch.

3.— « Bán nước cầu vinh » ? tại sao lại có câu hỏi lạ kỳ thế nhỉ ? (tôi không hiểu, hoặc không muốn, không cần hiểu)

4.— TN có vẻ là nơi « an nghỉ » nhiều hơn là « sống ». Không khí TN cần được trong sáng và cởi mở hơn. Có thể mở rộng trang sinh hoạt của bạn ngọc.

5.— Giữa lúc tuổi trẻ Việt Nam đang băng hoại dần vì ảnh hưởng của chiến tranh, sách báo, màn ảnh, văn minh Âu Mỹ. Tuổi Ngọc đã can đảm thoát ra khỏi sự đồng hóa tàn nhẫn đó, và đến với tuổi trẻ như một bàn tay thánh thiện dịu dặt, an ủi, vỗ về. Nhưng hiện thân TN lại là một người lữ hành miệt mài đi tìm một mùa xuân. Bước chân còn quá âm thầm và cô độc vì thiếu bạn đồng hành.

PHẠM MINH HỒNG, Định Tường

1.— Tuổi Ngọc có một cái gì hơi dễ thương, đọc hoài không thấy chán. Rất hợp với tuổi vừa lớn. Tuổi Ngọc không thể là diễn đàn tranh đấu ồn ào được.

2.— Thích nhất là các truyện dài và Nhìn xuống cuộc đời, hơi ghét mục Viết Ngắn.

3.— Không.

4.— Tương đối hay, xem được, đối với các tuần báo khác. Cả nội dung lẫn hình thức đều lành mạnh. Đề nghị chú Duyên Anh mỗi tuần cho viết về một nghệ sĩ Việt Nam hay ngoại quốc nào đó.

5.— Tuổi Ngọc « đang khen » ở chỗ giúp cho bạn trẻ có một người bạn thân hiền mình, giúp mình sống thoải mái và vui vẻ hơn.

NGUYỄN THỊ TUYẾT TRINH, Sài Gòn

1.— Là một bạn Ngọc rất chân thành của Tuổi Ngọc ngày từ số chào đời tới bây giờ tôi rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc thật xứng đáng là tuần báo của tuổi vừa lớn. Đã là Tuổi Ngọc thì không

thể có chuyện diễn đàn tranh đấu, đòi hỏi quyền lợi được!

2.— Thích mục Biết một biết mười, và Nhìn xuống cuộc đời nhất. Không thêm thì đừng loại mục nào cả.

3.— Ghê quá! Tôi không bao giờ giờ nghĩ Tuổi Ngọc có thể như thế cả. Tuổi Ngọc với tôi thật đúng nghĩa là « tuổi vừa lớn ».

4.— Nội dung ướt át có, khô khan có. Hình thức tạm được.

5.— Tuổi Ngọc chẳng có gì đáng chê. Thành thật mà khen. Tuổi Ngọc là tuần báo khá lắm. Mong Tuổi Ngọc không đi ngược lại chủ trương của mình.

NGUYỄN THỊ THU, Saigon

1.— Sau một năm cố gắng, Tuổi Ngọc xứng đáng là tờ báo nói lên được nhiều sắc thái trung thực nhất của tuổi trẻ bây giờ.

Từ một năm nay, tôi vẫn theo dõi say mê tờ báo chúng ta. Rất nhiều cảm tình với T.N. Đường ta ta cứ đi nhá, đừng do dự. Cứ gì phải ồn ào mới là tranh đấu.

2.— Thích Tình Mộng là một này... và cái gì giống như thế.

Mục: Thơ, nên theo tiêu chuẩn trong sáng, lành mạnh đừng ướt át quá. Đăng ít thơ, dành chỗ cho các mục có tính cách học hỏi.

3.— Nếu Tuổi Ngọc mà đầu độc, xui đại tui tui thì sức mấy « bỏ » còn sống lại rai cảm hơi được tới ngày nay Yên trí đi...

4.— Hình thức: Cứ như thế.

Nội dung: Hơi ướt át và lảm cằn như Bông Hồng Cho Tình Đầu, Bệnh Mới Lớn...

Đề nghị: Dẹp bỏ hình chụp người phụ trách bên cạnh bài họ viết.

— Mở lại mục: Tử Vi.

— Mở thêm mục: Giáo Dục Sinh Lý.

5.— Tuổi Ngọc đã đem lại cho chúng tôi nguồn an ủi vô cùng lớn lao, vô cùng cảm động. Chúng tôi đã mất tất cả: tình yêu, lòng tin và tuổi trẻ. Nếu không có Tuổi Ngọc, chúng tôi sẽ chẳng còn lý do gì để sống..

Câu chúc Tuổi Ngọc luôn có mặt bên cạnh tuổi trẻ khổ nạn hôm nay.

NGUYỄN ĐÌNH THANH, Biên Hòa.

1.— Rất bằng lòng. Rất đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không cần; là « món ăn tinh thần » là đủ.

2.— Tất cả và không loại bỏ mục nào.

3.— Chắc là không bao giờ có chuyện đó.

4.— Hình thức và nội dung đúng với hai chữ « Vừa Lớn ». Tôi muốn trong Tuổi Ngọc đăng nhiều truyện của những nhà văn nổi tiếng và muốn nó sống mãi mãi.

5.— Một lời thành thật nhất: đáng khen.

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

Một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

SỢI HỒNG NÀO VỪA GIẢNG

ĐOAN HỒNG

ANH Ạ ! BÂY GIỜ THÌ EM KHÔNG THỀ KHÔNG NÓI với anh những điều em nghĩ. Lâu rồi đó anh. Một buổi sớm mai nào, em chợt thấy mình đổi lạ. Tại anh đó L ạ. Em vừa đánh rơi vài giọt hồng trên má. Gió vừa nhẹ bay vào mắt thêm cay. Thế thì em bắt đền anh đấy L ạ. Một tuần rồi. Vâng ! Mỗi một tuần em mong ngày chủ nhật để gặp anh. Sao em chẳng thấy. Em không dám nghĩ rằng anh quên em, vì có bao giờ em thôi nhớ anh đâu. Em muốn nói với anh rằng em thương anh. Có vội không hở L. Thương vô cùng đi anh ạ ! Từ lúc mà anh nói với em, nói thật nhiều. Từ lúc mà em ngồi để nghe anh nói. Nỗi nhớ mong đang cấu xé tim em đấy anh ạ. Em nghĩ giá có anh lúc này chắc anh càng yêu em hơn thế nữa. Em quen dần ánh mắt của anh, em muốn mỗi ngày, mỗi chiều, mỗi tối được soi bóng mình trong đáy mắt anh, anh L ạ. Có lãng mạng không anh ? Anh ạ ! lúc này cơn mưa đầu mùa đã bắt đầu đổ xuống tỉnh lỵ buồn tẻ này đó anh. Mưa sao buồn chi lạ. Gió lạnh lạnh làm rãng. Sao mong hoài chẳng thấy bóng anh trước cổng thêm.

Anh biết không ? em đã dần bỏ quên sách vở. Có lẽ chúng đang thì thầm trách yêu em đấy. Em muốn nhắm đôi mắt vương bụi của mình và thầm cầu nguyện. Phép nhiệm màu nào sẽ đưa anh đến bên em. Ôi ! mơ hồ quá phải không anh. Anh đến gieo vào lòng em nỗi cô đơn. Cô đơn những lần vắng anh, những lúc nhớ anh, em

mới thấy mình thật cô đơn. Sao mà cứ nhớ anh chi lạ. Có bao giờ anh thấy em, có bao giờ anh nghĩ thật nhiều về em, có bao giờ anh vội vã bỏ cả công việc để đến với em. Có bao giờ không anh nhỉ. Muốn gửi đến anh những dòng này, nhờ gió mang tin đến để biết rằng em rất chờ anh, rất mong anh. Có dành cho em một góc nào trong trí nhớ, dù là rất hẹp. Có dành một giây phút nào để nhớ đến em ? Lạy trời ! cho anh đừng bỏ quên em, anh nhé.

ANH Ạ ! BUỔI CHIỀU ĐÃ DẦN TÀN CŨNG NHƯ SỰ mong chờ em thất vọng, cũng như em biết rằng trọn tuần này anh không đến. Giận anh vô cùng vô tận. Muốn bảo trái tim em thôi đừng nhớ, muốn bảo tim ơi hãy quên đi. Tầm tay em nhỏ bé, làm sao níu được cánh chim cao. Anh thi ở tận trên cao, biết bao kẻ bao quanh anh và chắc anh đang chọn. Có phải không anh ? Có cho em là con nít không anh ?

Em không còn bé lắm đâu anh ạ ! Em nghĩ nếu cứ bắt em xa anh, lúc ấy chắc tội vô cùng. Anh có nghe không. « Chim xa rừng thương cây nhớ cội, người xa người tội lắm người ơi ». Đừng làm em mất tin tưởng nghe anh đứng trước anh em chỉ biết nhìn. Sao con tim em lạ rứa ! Có lần em đem ý nghĩ này ra hỏi, anh mỉm cười, ôi nụ cười dễ yêu chi lạ : « Có nói cũng không cùng ». Vâng ! em hiểu, hiểu rồi L ạ !

Lúc này, em khóc hơi nhiều đó anh. Anh có sợ đôi mắt đỏ au của em không ? Anh có sợ nước mắt của em làm thuyền anh nghiêng đổ. Hay anh cứ bảo giọt nước mắt sẽ làm mất em trong và như thế. Anh ạ, bóng hình anh sẽ in rõ trong ánh mắt non dại của em rồi. Chẳng bao giờ phai pha đâu nhé anh. Anh khôn ghê nghen. Chẳng thương em gì hết nghen. Anh thấy ghét lắm nghen. Chẳng thêm thương anh nữa đâu nghen. Em muốn anh phải đọc, đọc hoài những lời em viết, để thấy rằng anh là bóng mát của em, để thấy rằng thiếu anh em thiếu tất cả, để thấy rằng cuộc sống của em là anh, niềm hy vọng của em là anh .. là anh, anh hiểu không L ? Thôi thì em không nói nữa vì có nói cũng không cùng. Em mong anh, em chờ anh. Lời nói của anh hy vọng sẽ làm em sung sướng. Giọt nước mắt sẽ không còn bay nhảy trên mắt, mối em và những sợi tơ buồn sẽ không về giăng kín trái tim hồng của em của bé con nhiều rắc rối.

NGUYỄN THẾ

tia sáng laser.

1) Xin cho biết sơ qua về tia sáng Laser và về Transistor.

2) Xin cho biết 1 foot, 1 inch, 1 mile (dặm) bằng bao nhiêu mét?

(NGUYỄN XUNG THẮNG, Gia Định)

1) Danh từ Laser khởi sự chỉ phương pháp « khuếch đại ánh sáng bằng cách kích thích phát tuyến » (Laser do các chữ sau đây tạo thành: « Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation »). Về sau tia sáng được khuếch đại theo phương pháp nói trên được lấy danh từ Laser làm tên.

Phương pháp trên được 2 nhà bác học Hoa Kỳ là các ông Townes và Schawlow khám phá vào năm 1960. Do sự khuếch đại trên, tia sáng Laser có một năng lực rất cao và hiện đang được áp dụng trong nhiều lãnh vực khoa học như giải phẫu (y khoa), cắt kim khí quý, khoan kim cương, và dĩ nhiên các quốc gia tân tiến đã áp dụng trong việc chế tạo các vũ khí tối tân. Một trong những sự áp dụng

mà thế giới vừa được thấy là Hoa Kỳ đã dùng tia Laser để điều khiển bom trong các vụ oanh tạc chính xác các mục tiêu quân sự tại Bắc Việt.

Transistor là một bộ phận điện tử được chế tạo bằng chất « silicon » hay « germanium », hoạt động như một ống điện tử dùng để truyền dẫn, chuyển điện và khuếch đại các tín hiệu điện khí (các bóng đèn trong máy thu thanh chẳng hạn). Transistor lợi hơn các ống điện tử vì là chất đặc, nhỏ hơn, không sợ va chạm, dùng ít điện lực, không cần chờ nóng máy (máy thu thanh transistor bật lên là nghe được ngay không phải chờ như máy dùng đèn; TV transistor vặn lên là có hình ngay), và trên lý thuyết có thể dùng vô hạn định. Transistor được sáng chế năm 1948 tại Hoa Kỳ do 3 nhà bác học của Hãng điện thoại Bell là William Shockley (giải Nobel 1956), John Bardeen và Waller Brattain. Transistor đã được chế tạo rất nhỏ để dùng trong các máy điện tử cần sự gọn gàng và tinh vi như các máy điện toán, các bộ phận trong phi thuyền không gian...

2) 1 foot = 0,3048

1 inch = 0,0254 (2,54 cm)

1 mile (trên bộ) = 1.609 mét

1 mile (hải lý) = 1.852 mét

du học

1) Điều kiện xin du học tự túc tại Ý?

2) Du học ở Ý lấy sinh ngữ nào làm sinh ngữ chính?

Có phải khảo sát sinh ngữ không?

3) Đang học Pháp văn là sinh ngữ chính nhưng lại rất kém Pháp văn. Vậy có thể đi du học được không?

(Q.A, Khánh Hòa)

Vấn đề du học năm nay chưa được chánh phủ đề cập tới, nhưng vì tình hình chiến sự hiện tại, các vụ xuất ngoại đã bị giới hạn tới mức tối đa. Vì vậy dù em vẫn còn đủ tuổi hợp lệ (18 tuổi, học lớp 12 sắp thi tú tài II), không biết có thể xin du học được không. Tuy nhiên, hy vọng tình hình sẽ sáng sủa trong vài tháng tới, anh cũng giải đáp cho em như sau:

1) Về vấn đề du học tự túc nói chung, anh đã trả lời trong một số Tuổi Ngọc trước rồi.

2) Học ở Ý dĩ nhiên phải học bằng tiếng Ý. Nếu có phương tiện nên học tiếng Ý trước đi vì thế nào cũng phải qua một kỳ khảo sát của Tòa Đại Sứ Ý. Riêng ở Saigon, có thể xin học Ý ngữ tại trường sinh ngữ (cạnh Trường Đại Học Sư Phạm). Qua được kỳ khảo sát ở VN, nếu khả năng Ý ngữ còn kém, sang Ý sẽ phải học thêm sinh ngữ này một thời gian để có thể theo dõi bài giảng tại Đại Học.

3) Muốn du học phải khá sinh ngữ. Nếu kém phải cố gắng trau dồi, nếu không thì không thể xin du học được.

i. b. m.

1) Cho biết sơ lược về điện toán. Nếu đã có máy IBM rồi, ngành kế toán có bị « mất giá » không?

2) Những điều kiện thi cho chương trình AFS.?

3) Tại Việt Nam có học bổng cho Cao Học thuộc ngành kinh doanh, quản trị hay kế toán tại Hoa Kỳ hay Đức không?

ĐẶNG ĐOÀN KHANH PHỤNG (Đà Lạt)

1) I.B.M. là hãng đầu tiên chế tạo

máy điện toán trên thế giới. Các máy điện toán được gọi là « computer » đúng hơn là máy IBM.

Về điện toán thì đã được giải đáp trong một số Tuổi Ngọc trước rồi. Điện toán áp dụng trong nhiều lãnh vực, không riêng gì kế toán. Để giải đáp về sự e ngại ngành kế toán bị « mất giá », anh sẽ nói sơ qua về diễn tiến hoạt động của máy computer.

a) Trước hết người ta phải có những dữ kiện (data) và ra những chỉ thị để máy biết phải tìm ra những giải đáp nào (vạ như đầu bài toán mà trong ngành điện toán gọi là lập chương trình « program »)

b) Các dữ kiện và chương trình được ghi vào các phiếu bằng cách xuyên các lỗ trên phiếu (xuyên phiếu).

c) Máy đọc phiếu (card reader) dẫn giải các dữ kiện và chỉ thị qua các lỗ trên phiếu bằng các nhíp điện cho máy tính.

d) Máy tính gồm bộ phận kiểm soát, bộ phận tập trung dữ kiện và bộ phận tính, sẽ tìm ra những giải đáp rất nhanh và cho kết quả qua một máy in.

Qua diễn tiến vừa kể, người ta thấy máy computer có thể tính rất nhanh, rất chính xác, nhưng có giới đến đâu thì cũng chỉ là vật vô tri, vô giác vẫn phải có sự chỉ dẫn của con người trong giai đoạn đầu để có dữ kiện và những chỉ thị.

Như vậy, nói riêng trong ngành kế toán, máy điện toán có thể cạnh tranh với con người trong sự tính nhanh, tính chính xác và có thể làm các cơ quan « giảm bớt » nhân viên, nhưng không thể loại hẳn các người

(Xem tiếp trang 63)

TRONG CƠN MƯA NHỎ

MIỀN MIỀN

Chị Ngọc đưa tôi lá thư kèm theo lời nói : « Hữu sắp du học California... » Tôi bàng hoàng ngó chị, nhưng không hỏi gì. Lá thư vẫn tắt máy dòng căn dặn tôi tới gặp Hữu, càng sớm càng tốt... Tôi hơi khó chịu nhưng không kịp suy nghĩ, tôi cần phải gặp Hữu ngay.

Nửa đường vào Gia Định, trời mưa như trút. Nhưng mặc ! Tôi bước xuống xe Lam và vội vã băng qua đường để được leo lên chuyến xe khác. Nước mưa vẫn chảy siết trên mặt đường đục ngầu làm cho đôi chân tôi vương vãi khó khăn. Tôi có cảm tưởng như mình đang lội qua một con sông nhỏ. Cảm tưởng này khiến tôi do dự không muốn bước nữa. Đối với tôi, mọi việc làm đều có một phần trách nhiệm. Tôi tới Hữu lúc này để làm gì ? Khuôn mặt rạng rỡ cùng nụ cười rộng của chị Ngọc cho tôi một linh cảm lạ. Tôi chưa đủ thì giờ để tìm hiểu, nhưng tôi tin mình không lầm ! Chị Ngọc là chị tôi, một người chị có đầy đủ mọi khôn ngoan, tế nhị để làm rung cảm người đối diện. Còn tôi chỉ là một thứ « bé-con-cỏ-lỗ ». Cỏ lỗ như một món đồ quá tầm thường, thô kệch. Như vậy tôi đâu sánh nổi chị Ngọc.

Có hai chuyến xe đã rời khỏi bến mà tôi vẫn lặng lẽ ngó theo. Đầu óc tôi hiu quạnh vô cùng. Cơn mưa bắt đầu dịu dàng hơn trước. Những tia nước yếu đuối, xiên xiên như tấm màn chỉ lơn hắt vào mặt, vào cổ tôi đến

đang mình. Tôi khép chặt vạt áo đi mưa, hồ hững leo lên xe Lam lần nữa. Trời vẫn mù mù mây xám trắng, và gió làm ê ẩm cả thịt da. Tự nhiên tôi nghe len lách một mối buồn hiu hiu kỳ lạ. Trong lòng chật hẹp, tôi lại muốn mình như chiếc lá bèo bồng trên mặt nước. Lá trôi đi đâu và dừng lại lúc nào làm gì ai biết được. (Mà chiếc lá thì biết bạn tâm chi đâu).

Xe qua khỏi nhà Hữu, tôi mới đòi xuống. Và tôi cỡi áo mưa lững lững đi ngược về con ngõ quen thuộc. Mưa còn lâm râm. Những tiếng rất nhỏ trên nón như những lời thì thầm. *Em như một loài bướm đêm cứ thấy ánh sáng là lao vào, để rồi không tìm được một cái gì mà tự hủy thân... Lời thì thầm càng lúc càng huyền hoặc. Có lúc anh nghĩ em như một loài chim sâu đến với khu rừng có mỗi con thú là anh. Thú kêu chim nín. Thú không kêu chim cũng không kêu, chỉ có lá rừng xào xạc.* Tôi mỉm cười. Quả tình tôi là một thứ thiêu thân trong mộng tưởng. Một con chim sâu ẩn giấu tiếng kêu đến độ chỉ biết nhảy nhót đôi chân như một biểu lộ rối rắm, buồn rầu... (Mọi rung động ví như cái chớp mắt. Và tôi luôn ngỡ ngác không dám dò tìm hoặc chấp nhận sự đổi thay cho mình). Thái độ dè chừng, lẫn khản này có phải là một lớp vỏ dày trên thân thể mềm nhũn không ?

Tôi đứng nép một bên cổng, thò tay vào lắc mạnh ổ khóa trên sợi xích to rồi chờ đợi. Giàn hoa giấy trên cổng xanh um mà chẳng có nụ bông nào. Giây thiên lý bỏ ngọn quanh mắt kềm ô vuông còn ngậm đầy nước mưa, trông mუმ mუმ lạ. Đợi một lúc không nghe thấy gì, tôi đành đưa mặt qua song sắt định lên tiếng gọi Hữu. Nhưng Hữu đã đứng sững bên cửa sổ từ lúc nào. Vừa thấy tôi, Hữu cười đi vội ra mở cổng. « Em mà anh tưởng có nào ». Tôi nói thầm : « Tưởng chị Ngọc chắc » nhưng tôi cố giữ tự nhiên. Lúc bước vào sân, tôi nghe như có tiếng ai trò chuyện. Tôi đứng khựng lại. Hữu nhìn tôi ân cần :

— Ướt hết em.

Tôi rũ hai vạt áo dài lúng túng hỏi Hữu :

— Ai trong nhà vậy anh ?

Hữu chưng hững rồi vụt cười lớn :

— À. Họ về rồi. Đi cửa hậu cơ !

Tôi ngỡ ngác, nhưng chợt nhìn thấy chiếc máy ghi âm, tôi thẹn thùng (Hữu đang học anh ngữ bằng máy ghi âm mà). Để đỡ xấu hổ tôi ngồi ngay xuống ghế đặt sát cửa phòng khách Hữu cứ cười cười nhìn tôi.

— Hôm nay trông em lạ. Chị Ngọc về có nói anh không ?

Tôi nhếch môi, cúi đầu làm thinh. Hữu kéo thêm chiếc ghế ngồi đối diện tôi. Tôi vẫn không ngước lên. Hữu lại thì thầm (sao Hữu hay thì thầm như con gái).

— Anh trông em... Anh sắp đi rồi.

Tôi không hiểu mình là ai trong lúc đó. Nhưng bản tính ehe dẩu không cho tôi kịp phản ứng đúng. Tôi chợt cười to, rồi khúc khích trên đùa Hữu như thường lúc tôi chơi. Những điều đáng lẽ được nói

ra giữa tôi và Hữu, tôi tìm cách khóa lấp đi, lẩn lướt đi. Tôi muốn tôi vẫn hoài khép kín, muốn Hữu vẫn hoài thái độ của kẻ ngấm nhìn. Tôi giành nói, giành nghịch phá mỗi lời Hữu làm Hữu cũng khó chịu. Nhưng anh chỉ cười buồn, gượng gạo. Nụ cười giúp tôi hiểu ra khi nhớ tới ánh mắt tin tưởng trong sáng của chị Ngọc. Rồi bốn năm đằng đằng sẽ trôi qua và niềm ước hẹn đạt thành. Hữu trở về thì mọi việc không còn như bây giờ nữa. Tôi bỗng ý muốn nói cho Hữu nghe về những gì tôi nghĩ, khi Hữu tới phương trời xa lạ. Nhưng tôi vẫn lại nín lặng. Hữu để môi dưới chĩa xuống mắt nhìn đăm đăm ra khoảng không nét mặt anh trông thăm thẳm. Tôi nghe ray rứt, cô đơn như mình đang đắm chìm trong vùng thẳm thẳm nào đó. Có phải chăng tôi đang tưởng tượng tới khoảng trời xa cách? Một giọt nước mắt chực trào ra. Tôi ngẩng vội lên, không nên khóc trước mặt Hữu, nhưng Hữu quay lại và anh đã thấy. Lòng tôi tê buốt khi nghe Hữu nói nhỏ nhỏ: « Anh cảm ơn Thúy. Cảm ơn em... » Tôi định hỏi anh cảm ơn tôi về chuyện gì, nhưng tôi cứ để nước mắt chảy tự do. Rồi đột nhiên tôi đứng dậy bảo Hữu: Em về. Hữu ngó tôi bằng mắt ứa buồn, nhưng anh vẫn im lặng đưa tôi ra cổng.

Mưa đã dứt hạt. Bầu trời sẫm lại. Chiều tối rồi còn gì! Hai chân tôi hơi run, đi không muốn nổi. Hữu nắm chặt cánh tay tôi giữ lại thật tự nhiên.

— Cả ngày nay anh mong em rồi cũng không nói được gì. Em về nhé. Tuần sau anh đi. Bận quá. Nhưng qua bên đó anh sẽ thư ngay cho em, Thúy nhé.

Giọng nói Hữu như một ma lực cuốn hút hồn tôi. Tôi mím chặt môi, gật đầu mà nghe nước mắt no đầy trong cổ họng.

Khi Hữu buông tay anh thông xuống, tôi bước nhanh không quay lại. Nhưng tôi tin chắc, Hữu vẫn còn đứng đó nhìn theo tôi. Mấy câu thơ quen thuộc bỗng hiện ra « *Đôi mắt người Sơn Tây, U ân chiều lưu lạc. Buồn viễn xứ khôn khước* » Tôi nhủ thầm: « Chưa nên nói gì. Và cũng đừng nên nói gì hết, nghe anh! »

nhà xuất bản **NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG** đang cho in

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

truyện dài của **ĐINH TIẾN LUYỆN**, như một tấm gương soi mặt gửi tặng tuổi mới lớn.

truyện dài **ĐINH TIẾN LUYỆN**

— Chú!

Kim gọi Trục không phải để cho Trục chú ý tới, nhưng là để nói một câu khác, như một lời mời. Kim nhìn Trục, hai mắt sắc, mái tóc nghiêng nghiêng, đầu lưỡi đưa lên môi trên. Tiếng nhạc nổi âm âm như mưa như mưa. Trục nhìn lại Hương đang ngồi một mình nơi bàn, hình như con bé đang khóc. Trục vội vàng bước lại. Hương khóc thật. Con bé khóc thật dễ thương, giọt lệ gọn ghẽ rơi trên gò má hồng mịn màng, đẹp như một giọt sương đậu trên cánh hoa hồng chẳng hạn, đẹp như một giọt lệ giận hờn:

— Xin lỗi Hương đó Hương.

Hương đưa ngón tay gạt ngang giọt nước mắt trên má. Hương nói nhỏ:

— Chú nói chị Kim tắt máy đi chú, Hương không tra nổi.

Trục quay về phía Kim nói hơi to tiếng nhạc:

— Tắt máy đi Kim, ồn quá.

Vừa dứt một bản nhạc để sửa soạn sang một bản nhạc khác, Kim tắt máy rồi trở lại bàn.

— Ý kiến này của con Hương phải không chú?

Trục nói:

—Ồn quá. Để cho Hương học.

Cái giận đã chuyển từ Trục sang Kim. Hương giận Kim và cô bé không thêm ngó chị. Kim nhún vai:

— Xin lỗi mọi người.

Rồi mặt Kim xịu xuống trên cuốn sách, bất kỳ cuốn sách nào đó trên bàn mở đôi. Không khí đầy mưa đầy gió chuyển âm âm trong buổi chiều trời Saigon đã nóng bỗng nhiên nóng gấp bội ít tuần lễ nay. Lúc lâu, Trục lên tiếng:

— Buổi chiều hôm nay tôi có hai nhận xét: các học trò của tôi đều là hạng họa sĩ tài ba. Và cũng chiều nay, cái phòng này nhiều lời xin lỗi quá.

Trực cười ra vẻ hài lòng ở đuôi câu nói. Vì dù sao chàng cũng thắng thế lớn trong việc bắt hai cô học trò bướng bỉnh ngồi ngay ngắn nơi bàn học. Trực xem bài toán đại số của Hương mà Trực cho hôm trước, Trực xem bài làm ở lớp của Hương. Thiên Hương làm xong bài vở và được điểm tốt cả. Thiên Hương ngoan ngoãn. Còn bài của Thiên Kim? Kim không làm xong, sách vở bẽ bối. Bia sách nào cũng lồng hình các thần tượng nhạc trẻ tóc dài, râu ria dài. Michel Jackson, Tome Jones, Satana. Trực lăm bằm, một thứ choai choai điển hình đây.

— Chú, cái chàng này trông giống chú tề, chỉ khác có bộ râu, phải không chú?

— Chuyện đó có ầu nhằm gì tới cái phản ứng hóa học này đâu.

— Ồ, Kim « yêu » hẳn kinh khủng đó chú.

Trực biết chuyện, nên nói:

— Tôi sẽ có lần đặt vấn đề này rộng rãi cho cô hay.

Kim xoay người hẳn về phía Trực:

— Bây giờ đi chú.

— Bây giờ là bài học về hóa học, tôi muốn cô viết được cái phản ứng hạng bét này.

Thất vọng, Kim ngã đầu vào lưng ghế rồi đứng dậy vươn vai một cái dài:

— Đã bảo là buổi chiều nay người ta không có hứng học một chút nào hết mà chú.

Trực cũng thất vọng:

— Thì để cô tự do.

Kim la to lên một tiếng và định chạy lại phía chiếc máy ở góc phòng nhưng Trực đã cảnh cáo:

— Tự do của cô là ở ngoài cái phòng này.

Nhún vai nhượng bộ, Kim kêu thềm chewin—gum quá, cô ta lục lọi khắp các ngăn bàn, trong ví trong cặp xem còn sót lại miếng nào. Cuối cùng kiếm được một cuốn báo cũ, cô ta nằm bò ra trên tấm nệm thấp ở dưới chân cửa sổ mở đọc. Hương tỏ vẻ khó chịu với chị.

Trực bảo:

— Mặc chị ấy, Hương học đi.

Hương ngoan ngoãn cầm cúi trên cuốn vở. Hai chị em, mỗi đứa một tính nết, đứa này không ảnh hưởng nỗi đứa kia kẻ cũng lạ.

— Chú Trực!

Kim xoay trang báo mở đôi về phía Trực cho Trực xem thấy hình ảnh một « cặp môi gần » của hai tài tử trong một phim nào đó, con bé cười, đầu lưỡi đặt lên môi trên. Trực nghĩ, sao bây giờ con gái ưa có cái tật ấy, đầu lưỡi ra đặt lên môi trên. Đứng òn, để cho Hương học, tự do của cô là ở ngoài phòng này. Kim xoay người nằm ngay ngắn trở lại, đôi tay trần

vuôn dài, đôi chân trần duỗi dài. Trực lấy thuốc ra hút khi nhìn Kim với cuốn báo trước mặt. Dù sao thì cũng chỉ là một thứ « chanh cốm ». Trực cười cười với riêng mình. Khói thuốc phả trước mặt Hương làm cô bé đang làm bài khó chịu nhìn lên, Trực biết ý khế xin lỗi Hương rồi tìm cách dụi tắt điếu thuốc, vừa mới được một hơi đầu. Hương cười với Trực như một lời cảm ơn. Con bé ngoan quá.

Con bé ngoan quá. Hương khác Kim, lần đầu tiên tới đây Trực nhận ra ngay điều đó. Ngồi ở phòng khách với bà Khang và các cô con gái của bà, Thiên Hương Thiên Kim, hôm đầu tiên ấy Trực đã được bà Khang « lưu ý » vài điều, hai đứa còn đại dột cả cậu ạ, chúng còn bướng bỉnh, ngang ngạnh nữa. Nhưng cậu còn lạ gì ở tuổi chúng. Nói thật với cậu trước đây cũng có một cô và một cậu đã tới kèm chúng nhưng không chịu nổi bởi các cô các cậu ấy đều hiền quá. Cậu Trực này, cậu phải dữ và làm nghiêm với chúng mới được. Có tiếng cười nhỏ của hai cô con gái ngồi đối diện. Được đấy chứ, trông sáng sủa đấy chứ. Bỏ ra trò.

Thiên Kim nói:

— Mẹ yên chí, lần này chúng con nhất định sẽ chăm học.

Trực cảm thấy chút tự ái đang len lỏi ở đâu đâu trong kẽ tay bàn chân, trong vành tai sợi tóc. Có kẻ tới đây rồi đã đi và một kẻ khác đã tới đây rồi cũng đi. Người giàu có tiền để lựa lọc ta, những đứa trẻ cũng có quyền lựa lọc ta. Thứ tự ái còm đó không trách được. Nhưng về sau chàng nhận ra và tự bật cười, có gì đâu, nơi nào rồi cũng thế, đồng tiền nào rồi cũng thế. Nhìn hai cô học trò ở tuổi đang lớn, Trực cố đóng vai như một gã thanh niên đứng tuổi thật chừng chạc trong câu nói, bước đi và cách đối xử. Được tuần lễ đầu, bọn nó phá quá, chọc cái nghiêm nghị quá khiến chàng phải đổi thế ngồi, cười với chúng, chiều chuộng được chúng, bảo điều này điều kia chúng nghe. Ở trường tụi này sợ mấy cái bộ mặt ông thầy làm nghiêm ghê, còn chú, chú làm nghiêm một cách cố gắng thấy tức cười hơn là sợ. Kim cười, Hương cười theo. Bố mẹ Kim Hương lo công việc cả ngày, lo lẽ bát cả ngày nên bỏ mặc hai đứa con gái, họ chỉ nghĩ làm sao cho chúng học hành được là tốt. Và Trực được tin nhiệm giao cho công việc đó. Kim và Hương « chịu » cậu giáo Trực nên bố mẹ chúng cũng lấy thế làm hài lòng, yên chí.

— Nhà chú ở đâu, chú?

— Ở tận ngoài Trung lận.

— Quảng Trị không?

— Đà Nẵng.

— Rồi chú ở đâu?

— Ở nhà trọ.

— Vậy hả, ở nhà trọ vui không chú?

— Đông bạn bè ồn ào cả ngày chả làm được gì.

— Thí dụ như ở đây có chỗ chú ở không?

— Ở đâu?

- Nhà Kim.
- Làm sao được.
- Được chứ, nếu chú muốn, Kim sẽ xin với bố mẹ.
- Thôi, cảm ơn Kim.
- Chú chê hả ?
- Chả dám đâu, tôi long trọng cảm ơn lần nữa.

Kim nhún nhún người trên chiếc ghế :

— Nhà có hai đứa, cãi nhau cả ngày, Mà nhỏ Hương nó... ngu ghê đi chú, bám theo mẹ đi lễ hoài.

Rồi Trục ra được cái cổng sắt của ngôi nhà này. Và nhất là với dàn hoa giấy màu trắng mà Trục ít được nhìn thấy ở bất cứ một ngôi nhà nào, công vườn nào khác. Dàn hoa dày cánh và lá nhỏ li ti ở ngang lối đi, là chiếc sân nhỏ lát bằng gạch viên gạch tàu màu đỏ, trước khi bước vào nhà.

— Chú, buồn quá !

Kim bò dậy và quăng cuốn báo bay tới chiếc tủ sách ở góc phòng. Vừa lúc ấy có tiếng chuông cửa. Kim reo lên: Đứng là nhỏ Ngọc Anh, và Kim nhào ra cổng. Lát sau tiếng Kim vọng lên :

— Kim theo Ngọc Anh đi chơi nha chú.

— Trục nhận thấy trách nhiệm phải ra cửa sổ phía trước ngó xuống dặn chừng Kim nhớ về sớm trước khi bố mẹ về. Kim đã ngồi sau xe bạn đưa tay lên vẫy :

— Hôm nay chú dễ thương quá, chú. Chú nhớ đừng cạo râu nha chú.

Tiếng cười nói hai đứa con gái riu rít dưới sân một lát rồi biến ra khỏi cổng. Hương bỏ chỗ ngồi tới chỗ Trục đang đứng nhìn xuống sân trước.

— Chị ấy đi rồi hở chú.

— Biến rồi.

— Hương mong cho bà ấy đi cho khuất, Hương khó chịu về bả ghê.

— Hai chị em ra cãi nhau lắm hả ?

— Sơ sơ thôi, Hương bị nạt hoài.

— Tội nghiệp.

— Ai tội nghiệp Hương ?

— Chú.

— Ủ, chú thì được.

Hương cười. Trục cười. Trục hỏi :

— Bài xong chưa ?

— Kể như xong.

— Tại sao lại kể như xong ?

— Vì còn một câu để nữa thôi.

Trục lấy bao thuốc ra :

— Bây giờ được phép chưa, thưa cô ?

— Đợi Hương chút.

Trục chưa kịp hỏi đợi gì thì Hương đã chạy vụt xuống phòng khách,

lát sau cô bé trở lên với một khẩu súng vàng to tướng phải cầm bằng cả hai tay :

— Giơ tay lên !

Trục nhếch mép cười, làm chú sợ hết hồn. Chàng đã gắn điều thuốc lên môi nhưng Hương mãi vẫn chưa bật được lửa bằng chiếc quẹt không lồ chực ở phòng khách của bố. Điều bộ của con bé hí hoáy mãi với chiếc cò súng làm Trục tức cười :

— Có cái khóa an toàn đây nè.

Trục đẩy cái khóa cò sang một bên và Hương bật « tách tách », lửa phật lên cao làm cả hai người đều hoảng.

— Hương định đốt người đứng hơn là đốt thuốc.

— Hương đốt chú cho chú trở thành cục than luôn.

Trục nhả một vòng khói thuốc trôi lững lờ trên đám hoa mười giờ trồng ở dưới bờ cửa sổ, đám hoa bé tí màu tím tím trong nắng buổi chiều đang cum cúp mình lại.

— Bộ Hương có thù hận gì chú chẳng ?

— Thù thì chả thù nhưng có hận một chút.

— Một chút thôi ?

— Và cũng quên rồi.

— Quên trước khi giọt nước mắt khô hay sau đó ?

— Cùng một lượt.

— Người ta đùa một tí vậy mà.

— Chú nói nghe dễ thương dữ.

— Hương nói nghe dễ thương dữ.

Trục không né được những ngón tay cấu véo của Hương, con bé nhanh nhẹn như một con sóc.

— Hương như một con sóc.

Hương reo lên bất ngờ :

— Chú nói tới sóc mới làm Hương nhớ, trên cây me ở dưới vườn kia chú, có một con sóc. Sáng nay Hương ngủ dậy cũng đứng ở cửa sổ này nè, Hương thấy nó ở trên cây chuyền xuống và gặm cái đuôi bánh mì Hương nhớ là ném ở phía đó sáng hôm qua. Lần đầu tiên Hương nhìn thấy con sóc đó chú, nó cầm bằng hai chân trước và nhắm nhắm trông dễ thương ghê lắm cơ chú.

Trục bật cười, vậy hả. Không phải chàng thích thú gì chuyện con sóc mà chính vì trong khi Hương kể chàng đã nhìn môi con bé và đôi mắt chớp lia lia vì xúc động lần đầu tiên được nhìn thấy con sóc, để bắt chợt kể lại, đưa câu chuyện giữa hai người như từ thế giới này bay sang thế giới khác. Đó là những nét ngây thơ của một đứa con gái nhỏ thật dễ thương mà Trục vừa nhận ra, trong mắt ấy, môi ấy, nơi cửa sổ này và con gió chiều nhẹ nhàng như nắng, rẽ giùm Hương những sợi tóc mai trước trán. Thiên Hương, Thiên Hương, con bé đẹp như một thiên thần. Trục dấu nụ cười lạ của mình trong khói thuốc.

(Còn nữa)

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

nửa trâu nửa thỏ

Một hôm Tuấn hỏi bạn mình là chủ nhân hàng thịt thỏ đóng hộp:

— Anh làm toàn thịt thỏ hay là pha thêm thịt gì khác?

— Có chứ, tôi pha thêm thịt trâu.

— Anh pha theo tỷ lệ nào?

— Nửa trâu, nửa thỏ.

— Nghĩa là một nửa là thịt trâu và một nửa là thịt thỏ hả?

— Không, nửa con trâu và nửa con thỏ pha với nhau!

DƯƠNG NGHIÊM LINH

tin khẩn gọi dân kẹp tóc

Tại Thụy Sĩ, người ta có tổ chức một cuộc bỏ phiếu cho sinh viên khắp rọi trên thế giới về những yếu tố cần thiết của người phụ nữ đẹp nhất thế giới. Kết quả là sắc đẹp lý tưởng ấy phải tộ đủ: màu da người Anh, nụ cười Ái Nhĩ Lan, những lọn tóc Pháp, dáng đi con gái Tây Ban Nha, mái tóc Ý Đại Lợi, đôi mắt Ai Cập,

sống mũi Hy Lạp, hàm răng Hoa Kỳ, giọng nói thành Vienne, tiếng cười kiểu nữ Nhật, bờ vai Á Căn Đình, cái cổ Thái Lan, đôi bàn tay Thụy Sĩ, cặp giò Bắc Âu, bàn chân Trung Hoa và bộ ngực Úc Đại Lợi.

Cô nàng cũng phải nấu nướng khéo như đàn bà Pháp trông coi nhà cửa lối Đức, hiền thực như con gái Á Đông và ăn mặc có « gu » như gái Mỹ. Có điều chúng ta thấy không một phần nhỏ nào trong những điều kiện lọt vào tay dân dịp tóc bán đảo Đông Nam Á. Phải chăng dân kẹp tóc ở bán đảo này quá yếu?

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

tài ứng đáp

Một « kẹp tóc » đang ngồi xem bói. Sau một hồi coi quẻ, thầy bói hít hà.

— Chậc, chậc! Cháu lúc này gặp thời vận hên, nên chi về mọi mặt đều được... phát triển.

Cô bé bèn cướp lời.

— Dạ, đâu có. Mấy tháng nay cháu bị bệnh, tuần vừa rồi mới bớt, cháu đi học lại thì bị mất một cây bút máy. Rồi trên đường đi học về cháu còn bị xe đụng nữa cơ chứ.

Thầy bói biết mình đã « hớ » bèn gật gù:

— Ồ, ời! Bớ vậy tôi mới bảo phát triển về mọi mặt, thì nó cũng phát triển luôn cả cái hao tài nữa vậy mà...

???

HÁT TÊ NHUNG

cái kẹp giấy

Một người Hoa Kỳ, đã làm thống kê để xem người ta xài kẹp giấy như thế nào.

Cứ mỗi 100.000 cái móc cài giấy đã có:

— 14.163 cái bị mân mê, bẻ gãy trong khi nói chuyện.

— 7.200 cái dùng để móc dây đeo quần tây bị hư.

— 5.400 cái biến thành tấm xía răng.

5.000 cái để ngoáy lỗ tay, hay khươi móng tay.

— 3.000 cái để thông ống điếu và cuối cùng

— 35.000 cái là dùng thật sự mà thôi.

HOÀI LINH VŨ (ghi)

yêu thi sĩ

Các bạn có biết nữ nghệ sĩ Joliette Drout người đã yêu thi sĩ trọn đời và đã viết cho thi sĩ đến 17 000 lá thơ (nhất thế giới) ghê chưa các bạn.

cưa chân hết điên

Ông Ricardo 55 tuổi điên từ bảy tháng nay phải vào dưỡng trí đường Salamanque (Tây Ban Nha), một bữa ông ta bỏ trốn, rủi bị xe vận tải cán phải. Được chở vào bệnh viện ông ta bị cắt mất một chân với nhiều vết thương, và cũng từ đó ông ta khỏi bệnh điên. Nhà thương điên Biên Hòa ta thử thí nghiệm xem!

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

bé cái làm

Chàng:

— Anh sống được là nhờ cây bút

Nàng:

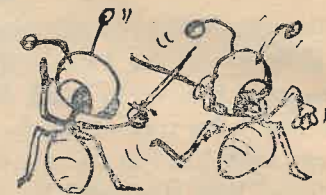
— Ồ! Hân hạnh cho em quá.

Người yêu em viết văn.

— Anh chuyên viết thư xin tiền ông già.

Nàng: ô hô!!!

MƯA HỒNG

CHẠP PHÔ ĐẠI TỰ ĐIỀN

Đây là một công trình vĩ đại của Kiến Vàng hợp tác với bạn vàng.

— Đề soạn cuốn tự điển đầu tiên cho Tuổi Vừa Lớn, mời các bạn tham dự một trò chơi vui chữ nghĩa và vui nhộn.

— Nghĩ hè bạn làm gì? hãy tham dự vào cuốn Đại tự điển định nghĩa những danh từ của Tuổi Vừa Lớn để cười cho vỡ tung những ngày hè nhớ lớp nhớ trường, nhớ bạn bè, thầy cô và... người yêu.

Vậy thì, từ tuần tới, trong cái khung này, sẽ xuất hiện một cuốn tự điển lạ lùng nhất thế giới. Bạn có thể định nghĩa trong 1 vắn hay cả 24 vắn, tùy theo hứng của bạn.

— Hỡi các cô cậu nổi tiếng « lạnh » và thường ta đây là khôi hài một cây. Chạp phô Đại tự điển đang chờ đón tài năng của các bạn, cho tung trời, tung đời, tung trái tim thiên hạ.

địa trung hải

Như tên đã đặt cho nó, biển này nằm giữa các đại lục Âu, Á, Phi. Từ xa xưa vùng biển mênh mông này là miền thám hiểm trước tiên của thủy thủ các nước bao quanh. Người xứ Phénicine, nằm giữa Syrie và Liban miền cận đông, trước khi thành lập thương quán Gardir — sau kêu là Gadès và nay là hải cảng Cadix của Y Pha Nho, đã vượt khỏi rặng núi đứng kêu là « Hàng cột của Thần Hercule » tức là 2 núi bên eo biển Gibraltar bây giờ, và tìm ra những bờ biển cực Bắc của đại dương Anh Cát Lợi (biển Manche). Tiếp theo, người Hy Lạp chiếm bờ biển phía đông Địa Trung Hải. Người La Mã sau khi chiến thắng và đặt uy quyền trên tất cả các xứ dọc bờ biển Địa Trung Hải đã coi biển này như cái hồ vĩ đại trong nội địa của Đế Quốc La Mã và đặt tên là « Biển của chúng ta » (Mare Nostrum).

— Một lần nào đó, Hoàng hậu Isabelle xứ Tây Ban Nha đề nghị quận công Villame Diana cho xem hình người yêu của ông. Ông bèn gửi tặng nàng một tấm gương soi mặt.

— Bây giờ có một tấm gương đẹp hơn tấm gương của Diana, gấp 10 lần. Đó là :

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

truyện dài của ĐÌNH TIẾN LUYỆN

everest

Cho đến thế kỷ thứ 19, người ta còn chưa biết gì về ngọn núi này và gọi nó là « cái nóc địa cầu » về sau nhờ nhà địa dư học tên Everest tìm tòi đề vẽ ra 12 bản đồ chính xác của vùng núi này, nên người ta lấy tên ông đặt cho đỉnh núi.

Sừng sững giữa Ấn Độ và Trung Hoa là rặng Hy mã Lạp sơn mà ngọn cao nhất là đỉnh Everest (8882m) mà các thổ dân trong vùng gọi là « Bà mẹ địa cầu » và đặt biệt danh là « Ngai ngự của Thần nhân »

Đỉnh Everest cao nhất thế giới, là chúa tể của 14 ngọn núi của rặng Hy mã Lạp Sơn, ngọn nào cũng cao trên 8000 mét. Nó là ranh giới thiên nhiên giữa hai xứ Népal và Tây Tạng. Nhiều nhà leo núi đại tài đã hy sinh tánh mạng khi muốn chinh phục nó vì cuộc leo hết sức khó khăn đầy rẫy hiểm trở với gió lạnh khủng khiếp và trên 6000 mét cao, thiếu không khí để thở người ta phải mang mặt nạ dưỡng khí.

Ngày 29-5-1953, nhà leo núi Tân Tây Lan là ông Edmond Hillary đã thành công leo lên chót đỉnh với nhà hướng đạo tên Tensing, người xứ Népal.

THÙY NHI (suu tầm)

nguyên tử có khác

Viên phi công lái phi cơ siêu âm lúc lâm nạn không thể tự mình nhảy dù để thoát hiểm. Rất may, gặp trường hợp đó một bộ phận thật mạnh có thể hất phi công rất lẹ ra khỏi phi cơ, luôn cả ghế ngồi có dính theo cái dù.

Việc hất ra lúc phi cơ đang bay mau là phương tiện duy nhất để bảo

vệ sinh mạng phi công, lúc gặp hiểm nguy khi phi cơ đang bay vượt khỏi bức tường âm thanh (Mach 1). Tuy nhiên phương pháp này không kém phần nguy hiểm. Cái ghế ngồi được đẩy mạnh ra ngoài do sức tổng đi của thuốc nổ, biến viên phi công thành một viên đạn người, sức mạnh của chất nổ và sự va chạm với sức đề kháng của không khí có thể làm viên phi công bị thương nặng. Do đó, trước khi nhận nút khai hỏa cho cái ghế bắn ra viên phi công cần thận hạ những tấm bửng che chở cái ghế cho thêm phần an toàn.

T. N.

không tan

Trong lớp học cô giáo hỏi :

— Các em có biết vật gì không tan trong nước không ?

Tí nhanh nhẩu đáp :

— Thưa cô, cá không tan trong nước ạ.

Cô giáo: !!!

KIM OANH

nhắc khéo

Khi người đẹp bảo với mí bạn rằng :

« Kho tàng của tôi ơi ! »

Thì các bạn cứ tin chắc chắn và hiểu rõ rằng.

« Ông thủ quỹ của tôi ơi » vậy.

chuyện lạ

Bắt chước nhân vật chánh trong truyện của nhà văn Pháp Maupassant, bà Elisa ở Luân Đôn đã tự ấp lấy được một trứng gà. Mẹ người và con gà tất cả đều khỏe mạnh.

HOÀI LINH VŨ (Ghi)

kiến
vàng
oi !

HỎI : Kiến vàng ơi, Làm sao cho người ta biết và luôn nhớ rằng mình chỉ coi là anh em không hơn không kém ?

BẢO H.

ĐÁP : Cái « không hơn không kém » không có thước đo, cân lượng. Bạn phải coi chừng, có lúc nào chính ta cũng không hiểu ta ở đâu, ấy là lúc ta không thể làm cho người ta « luôn nhớ » được.

HỎI : Kiến vàng ơi ! Vì có làm sao mà nâng gà mái ngộ nghĩnh ghê đi. Mỗi lúc nâng cho ta một quả trứng rồi là nâng cứ la to « trọc trọc mà ác, trọc trọc mà ác » sao nâng không chọn một tiếng khác Kiến vàng ?

VĨNH THỌ

ĐÁP : « Trọc trọc mà ác » đại khái nâng gà mái muốn bảo, tuy (quả trứng, quý tử tương lai của nàng) trọc đầu nhưng mà vẫn đẹp ác ôn còn đỡ. Sở dĩ nàng không chọn một tiếng khác là vì nàng không thể tới Hội Việt Mỹ, Trung tâm văn hóa Pháp hay Đức được. Nàng chỉ thích chơi với Ngân hàng VNTT thôi.

HỎI : Kiến vàng ơi ! khi anh ruột mình nói mình giống poupée Nhật bồn thì ý của anh í nói mình ra làm sũu hũ Kiến Vàng.

UYÊN ƯƠNG (Kiên Tân)

ĐÁP : Có thể ông í nhắc tới hình ảnh một con búp bê Nhật bằng gỗ, thiếu bề dài mà dư bề ngang chằng. Còn nếu hôm đó ông í muốn nhờ vả bạn chuyện đi đưa thư hay giặt giũ quần áo giùm ông ta thì bạn ơi, có nghĩa là bạn sẽ đi soi gương đấy.

ai nạn

Đám tang của người vợ đang tiến về nghĩa trang trong một chiều mưa, đến một góc đường, xe tang trượt bánh, quan tài văng ra, nắp mở. Người vợ đứng dậy, bước ra : nàng chưa chết thật, chỉ bị mê man thôi.

Hai năm sau, nàng chết thật. Đám táng cũng cử hành trong một chiều mưa. Khi xe tang đến gần góc đường, người chồng đau khổ lại nói nhỏ với tài xế.

— Anh cẩn thận giùm khi đến góc đường. Cách đây hai năm đã xảy ra một tai nạn kinh hoàng và khủng khiếp nơi đây !

phản đối

Một ông chồng có bà vợ rất thích nuôi súc vật. Ngày sinh nhật vợ, tặng phẩm ông gửi đến cho bà là một con chim biết nói 11 thứ tiếng với giá rất đắt. Ngày hôm sau ông hỏi :

— Sao, em thích con chim đó không ?

— Tuyệt, em đang bỏ lò đấy

— Trời ! Sao lại bỏ lò ? Nó biết những 11 thứ tiếng cơ mà.

— Ủa, sao khi bỏ vào lò em không thấy nó phản đối gì cả ?

ĐỒN CỎ (ghi)

tình yêu

Yêu nhau không phải là nhìn nhau mà là cùng nhìn về một hướng.

ST. EXUPÉRY

Hai người không thể yêu nhau lâu, nếu không không biết tha thứ cho nhau những lỗi lầm nhỏ.

LA BRUYÈRE

Nếu không yêu mãi mãi thì là chưa yêu.

EURIPIDE

kiến vàng và bạn vàng

Ý TƯỜNG (Gia Long) Cảm ơn một tiếng thật to, tuy K V không cảm động tí ti nào hết. Có chớp mắt lia lịa thì có. « Biết hết » rồi sao, hồi thiên hạ ?

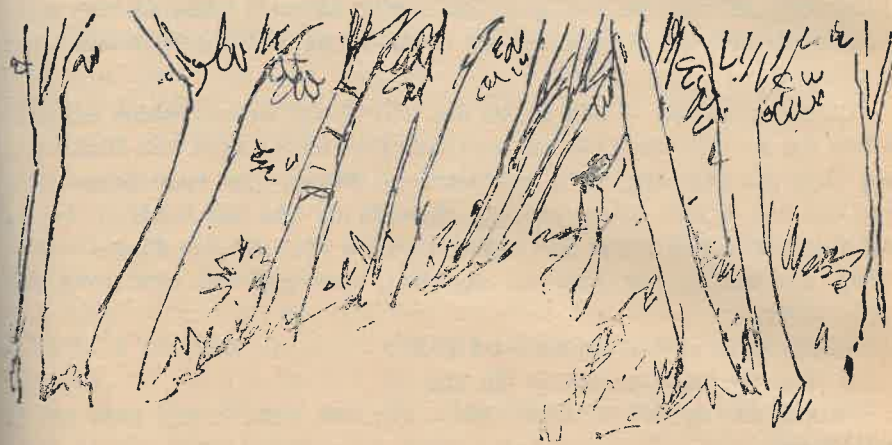
TRƯỜNG ĐỨC SINH (Tràng Bàng) Thư « ông », anh em nhà tôi hai tháng sau mới đọc tới đây. Đã lâu rồi hình như không « sản xuất » gì để bày bán cửa hàng của tôi, đợi ông lắm đó.

ÁI VY (Tân Định) từ lâu không thức mắc, đợi một lượt, K V giả nhời không kịp đó, thừa cô. Có điều tôi xin « cố vấn » giùm cô được là, con gái bao giờ cũng phải làm ra vẻ « khó khó » một chút. Nó có nhiều ý nghĩa lắm cơ, chắc cô hiểu Con trai thì bao giờ cũng thích đóng vai một kẻ đi săn.

MỘT BẠN VÀNG (có tên bắt đầu bằng TH.) Cửa hàng đang chỉnh đốn lại, có thể bạn hài lòng một phần nào rồi chứ ? Nhưng phần chắc là bạn phải đóng góp nhiều hơn. Chúc bạn mạnh khoẻ để có sức viết cho rõ ràng, đầy đủ cái tên của bạn.

D T (Đức Hòa) Thơ là tiếng nói của nhớ thương buồn khổ, bạn hãy ngâm bằng rung cảm. Văn điệu chỉ là giả dối, chuyện giọng chỉ là kiểu cách. Và K V không biết hơn để giúp bạn được gì.

đoạn đường mơ • hồ triều

Nắng đỏ đầy công trường trong tỉnh, nắng phủ trên từng chiếc lá xanh vương đầy bụi bặm của hàng sao đứng chênh vênh xen lẫn trong dãy phố mới. Nắng đầu ngày chứa nhật, trải mỏng trên lối vào giáo đường, trên thảm cỏ xanh, trên từng hạt sương ban mai đọng trên đầu ngọn cỏ, sáng như hột bẹt Thi đeo ở cổ.

Tôi lặn vào giáo đường, với những bước chân ngỡ ngàng, tượng đức mẹ bằng thạch cao trắng toát, bao dung, đứng trong hốc đá xanh xao, hiền hậu nhìn xuống. Chắc chỉ có đức mẹ mới phát được tôi là người ngoại đạo, mới nhìn thấu quả tim với những run run của từng giọt máu, quả tim dành cho Thi ngày chứa nhật, nện thình thịch vào lòng ngực, như từng đợt sóng vỗ trên ghềnh đá rong rêu, như ngày đầu trên bến xe An Đông thuở đó.

Từng ô cửa giáo đường, kín mít những người, họ đứng tràn ra lề đường, tin đồn ai mấy vòng tay thành khăn. Nhìn xuyên qua khoảng trống giữa hai đầu người đứng choáng trước mặt, lòng tôi nao nao, như lửa đôi nền trắng, sáng lung linh cuối giáo đường. Tiếng kinh cầu vang đều, chạy dọc theo hai bên tường vôi cao ngả màu, chạy rần trên thánh giá già nua, không khí ở đây như thánh thoát, như huyền hoặc, như ôm ấp một niềm mơ, như hôn tôi. Chúa trần mình đóng đinh trên cao chịu tội cho loài người, trong đó có Thi và tôi, tôi mới sáng nay đi đến tìm Thi. Tìm để nhìn mái tóc xỏa dài của nàng trên khung vai gầy yếu, nhìn đôi mắt đen láy như những giọt cà phê phin «Tuyệt» khuất sau hàng mi cong vút mỗi khi nàng nháy, nhìn sóng mũi dọc dừa đầy cương nghị, nhìn đôi hài đen xinh xắn đã đi, nhìn thôi... cũng đủ.

Cả tháng rồi, không gặp Thi từ ngày trường đóng cửa, Thi về tỉnh, tôi cũng về tỉnh, dầu là một, nhưng chẳng bao giờ gặp nhau. Thi xa từ đó, xa thêm nặng vàng như lụa, trên sân những buổi, xa con đường có hai hàng cây rả bóng như mơ, ngã dài cuối phố, Thi đem đi nụ cười trong vắt như thủy tinh, mang đi nếp chỉ áo màu nâu, mà có lần tôi nói với Thi đó là màu buồn muôn thuở?

Chiều chúa nhật, từ bến xe, tôi đưa Thi về nhà trọ của nàng, nắng tắt dần trên đại lộ, mặt trời đã khuất sau thành phố, những ngọn đèn đường nhá nhen, từng bãi ánh sáng vàng vọt trên mặt đường, gió cuốn từng chiếc lá sao khô bay đi lệch thếch. Thi mặc chiếc áo dài nâu óng ả, đôi vai tôi và nàng chập chùng bên nhau, như những ngọn núi chạy dài đều đặn dọc theo Trường Sơn đưa tôi vào Nam với mẹ, cũng như ngày theo cha trong một chuyến di cư.

— Thi đoán anh người Nam thì phải?

— Trật lất, cho Thi nói lại lần nữa đó.

— Anh không thể là người Bắc... Vậy Thi đoán trúng phúc anh là người Trung

— Không,... Anh người Việt gốc út.

Thi cười xòa, với đôi hàm răng trắng đều như những hạt bắp mới, nàng đưa tay vén lại mái tóc

— Người ta thường nói, người Trung mơ mộng lắm phải không anh?

— Ai biết, chắc vậy Thi à, bởi người Trung họ thường viết văn, làm thơ, anh đoán thế.

—Ừ nhỉ.

Con đường lùi dần phía sau, với những khoảng trống, Thi và tôi không nói một lời, tôi tiếc nuối, những khoảng trống đầy ấp âm thanh ngọt lịm, những khoảng trống của tình yêu đã đến phải không? Tôi muốn đi lùi lại, tôi muốn xóa bỏ thời gian, ngày tháng,... tôi muốn cùng Thi đi hết những con đường ở Sài Gòn, nếu hết, sẽ đi luôn cả những con đường có trên thế giới này. Tôi rít từng hơi thuốc ăm, từng điếu thuốc đốt cháy thời gian, thành những đám mây lênh đênh trên trời đêm nay. Tôi ngược nhìn, hình như muôn sao đã bắt đầu tỏ.

— Anh có vẻ thi sĩ quá.

— Anh chỉ thích làm thi sĩ, anh chỉ thích làm thơ.

— Còn Thi...

— Thi chỉ yêu thơ, và bây giờ chỉ thích có hai câu...

Thi mỉm cười, im lặng một lát.

— Anh biết hai câu này của ai không?

— « Người ơi gặp gỡ làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không »
Tôi lắc đầu.

Bằng qua con đường LTT, đi dọc theo một khúc quanh là đến căn gác của Thi, căn gác mượn, nơi trọ học của nàng, nằm xen lẫn giữa những dãy nhà trệt sang trọng, thật dễ nhớ.

— Nhà đây hở? Thi gật nhẹ

— Thôi anh về, hẹn sẽ gặp Thi hôm khác...

Thi nhìn tôi với tất cả. Không ai nói.

Màn đêm phủ đầy khu phố, những hàng cây sao chìm trong bóng tối, bóng trường kẹt cứng những xe, ánh sáng chiếu hồn độn, qua công viên vài cặp tình nhân đưa nhau ngồi trên băng đá, vôi nước bắn toé lên không, những giọt nước đánh một vòng cung rơi xuống, đẹp như đường đi của một vì sao vừa tách ra khỏi đám mây hoang.

Tôi đi chậm, đi lại con đường của Thi đã qua, đi trước chiêm bao của em, và cầu trời đêm nay Thi mơ:

« Qua cổng tam quan, chạm bằng gỗ quý, có tấm bằng đề ba chữ « Đoạn đường mơ » Thi đi qua con đường ngập đầy ánh trăng đêm, hai bên hàng cây bóng rụng rộ nở đầy hoa, tóc em chảy dài như suối, phủ đầy những chiếc lá me xanh. Thi nhón như loài chim trắng, tay ôm quyền sách mạ vàng chỉ vốn vẹn hai câu « người ơi gặp gỡ làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không » một tay cầm chiếc hoa hướng dương vàng chói, Thi đi hết đoạn đường... và khóc — giọt nước mắt đầu tiên của tình yêu vương trên ngọn cỏ xanh, biến thành viên ngọc. Anh sẽ đến rón rén sau lưng — viên ngọc kia bắt đầu tan mất ».

Từng hồi chuông lê thê, đuổi nhau xuống phố, từng nhóm người kéo nhau ra khỏi cổng sắt giáo đường, thưa dần như những tiếng chuông cuối cùng buổi lễ, tôi đứng tần ngần như thập tự nhân nhó bởi lớp rêu xanh, trên chót vót giáo đường.

Tôi ra khỏi cổng, như người đánh mất chuyến xe, nhớ lần Thi nói « Sáng nào Thi cũng đi nhà thờ cả ». Những đám mây sáng nay, buồn lênh đênh rủ nhau về núi, chiếc thuyền chở đầy nắng trên sông khua nước rẽ mình, tôi lượm chiếc lá vàng vò nát trong tay, như đã vò nát những câu thơ:

... tôi về thành phố vô âm

hỏi cảnh phượng vĩ, hỏi đường chim đi

xa nhau từ độ mùa thi

bấy chừ sách vở, có chi cũng buồn ...

Thơ thả theo dòng sông lơ lửng, thơ sẽ qua cầu, qua chợ, thơ đến dốc đá, ven rừng, thơ của tôi phơi mình trên cành cây khô nào mục rữa... xa xôi và âm thầm gửi cho Thi đó.

Giáo đường đã khuất hẳn trong khu phố, nắng bắt đầu nung, từng bước chân tôi lê dài qua thành phố, thành phố nhộn nhịp quay cuồng trong đời sống, thành phố và những người đã bỏ quên tôi?

Bỗng, tôi muốn chạy ngược lại giáo đường thật lạ, tôi sẽ leo cửa sắt, dù vị linh mục ở đây có cầm cái roi, mây dài hằng ngày dọa học trò, tôi cũng chẳng sợ. Tôi sẽ nắm dây chuông giật mạnh liên hồi, rung động thành phố này, vang đến Thi.

Tất cả hãy đến với tôi, chắc hẳn khi tìm thấy được em, nhìn lại được Thi, tôi sẽ rung một hồi chuông tan lễ.

tình mộng • hoàng hải thủy

(Tiếp theo trang 6)

bại danh liệt vì những lỗ lăm trong khi hành nghề. Còn chàng, chàng không thể hy sinh chút tự ái riêng cho nghề được hay sao? Nghề làm báo là cái nghề mà chàng cho là cao đẹp nhất, nên làm nhất, chàng thích nhất. Chàng đã hy sinh nhiều để theo nghề. Bây giờ nếu chàng đánh mất cơ hội này, chàng sẽ vĩnh viễn bỏ nghề luôn, không một ai còn mượn chàng nữa...

Sự tranh chấp ấy làm cho Hoàng Giang đứng như người mất hồn. Nàng công chúa nắm nhẹ cánh tay áo chàng. Chàng choáng váng khi nhìn làn môi hồng của nàng mỉm cười :

— Có chuyện gì mà anh có vẻ khổ tâm thế — nàng nói nhỏ — An có bắt buộc anh phải cưới An như lời anh khai với ông Cò đâu ?

Chàng gượng cười :

— Tôi cố gắng quá nên phải bịa ra chuyện ấy. Xin lỗi An nhé. Tôi không muốn thấy An phải ngủ lại đêm nay trong phòng giam của họ.

— Có gì mà anh phải xin lỗi. Lẽ ra An phải xin lỗi anh chứ. An đã làm phiền anh nhiều. Làm anh tốn tiền nữa. Khi về trường không biết An sẽ làm cách nào để có tiền gửi trả anh. An nói dối cũng cứ lăm chừ ?

Nàng bắt đầu nói theo ngôn ngữ của Hoàng Giang và Vĩnh Xuân.

— Cả hai người nói dối đều cứ hết — Vĩnh Xuân kéo họ trở lại với thực tại — Cả tôi nói dối cũng cứ nữa. Ế... gần đây là đền Vesta. An có nghe nói đến đền Vesta của La Mã không? Trong đền có hốc đá gọi là hốc đá Sự Thật. Lạ lắm. Chúng mình tới đó đi...

Ba người ngồi lên chiếc Topolino. Cả ba cùng cố gắng vui vẻ nhưng họ vẫn không thành công. Nỗi vui hồn nhiên và bông bột của phút bắt đầu cuộc đi chơi đã tan biến đi đâu mất. Họ đều cảm thấy nỗi buồn trầm trầm như thời gian trước những cuộc biệt ly. Hoàng Giang là người ít nói và cảm thấy tâm hồn nặng nề hơn cả. Chàng biết rằng lời giải thích về tấm thẻ báo chí của chàng không làm cho An tin lắm, nàng chỉ không dám hỏi tới mà thôi. Như nàng sợ nếu hỏi tới nàng sẽ thấy sự thật và nàng sẽ thất vọng. Hoàng Giang đã từng phải hối hận vài lần trong đời — người thanh niên nào trước khi trở thành đàn ông lại chẳng biết hoặc ít hoặc nhiều thế nào là hối hận — nhưng chưa lần nào chàng hối hận nặng cho bằng lần này. 5.000 Mỹ kim tuy lớn thật nhưng vẫn không đáng để chàng lừa dối một thiếu nữ dễ thương như An. Đừng nói nàng là công chúa, dù nàng chỉ là một thiếu nữ thường thôi chàng cũng không thể lừa dối nàng.

Họ tới cửa đền Vesta. Những cột đá trắng hiện ra nhưng kiến trúc của đền này khác hẳn với điện Colysée mà họ đã tới. Đền Vesta nhỏ hơn, thanh tú hơn.

(Còn nữa)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Mai Lương Quốc Khánh, Nguyễn Thượng Gioãn, Trần Bút, Nguyễn Đăng Khoa, Đào Việt Long, Hoàng Thị, TH. Du, Tân Hoa, Dương Nguyệt Thu, Trần Nguyễn Túy Vi, Kiều Đức Lý, Hồ Quyên, Trần Anh, Thế Lại, Đỗ Nam Quan, Nguyễn, Vệ Toan, Lá Mận, Dấu Xưa, Thanh Bình, Dĩnh, Sương Ngọc, Huỳnh Nguyễn Thương Hồng, Đan Hoàng, Anh Hoài Trâm, Thi Giao Hoài Hương, Anh Hoài Tâm, Vũ Xuân Trầm Tường, Trầm, HMNH, Trường Thiên, Trịnh Công Truyền, Đào Tú Trang, Hoa Vông Vang, Quân Khanh, Đoàn Đoàn, Nguyễn Phạm Đan Tàn, Thùy Nhi, Toàn Triều, Nguyễn Thái Trung, Thùy Nhi, Lam Du, Vương Thị Kim Anh, Đinh Quaag Hạ Vũ, Hạc Trắng, Lữ Hoài Nhân, Mạc Hoài Trần, Kim Giao, Cao Nguyễn, Nguyễn Thị Lệ, Quang Hộ, Vương Quỳnh, Võ Việt Hùng, Hương Ca T.V, Phan Trần Nguyên Đổ, Nguyễn Hồng Phúc, Trầm Thị Dế Thương, Trịnh Công Truyền, Trần Anh, Diệp Song Nhi, Huy Minh, Kim Cơ, Nguyễn Lưu Hương, Đặng Thị Đà Lạt, Lê Thụy Vi, Vương Nhất Điềm, Trần Anh, H. Bon, Trầm Thị Chu Sa, Đinh Mai, Đan Linh, Thanh Châu, Vy Nghi, Việt Linh Ngọc Cẩm, Hồng Phượng, Lê Hoàng Sơn, Nguyễn Mạnh Sơn, Đỗ Mỹ Loan, Nguyễn Hữu Thời, Huy Minh, Trầm Thị Dế Thương, Hoa Hàm Tiểu, Huỳnh Uyển Thương Hồng, Nguyễn Thị Chiêu Tím, Sơn Trang, Huỳnh Ngọc Anh, Nguyễn Thị Huyền Di, Tống Giao Tiên, Lê Xuân Huy, Lê Vũ Thanh Tâm, Phạm Khánh Vũ, Mai Lương Quốc Khánh, Thương Hoàng, Phạm Hồ, Vũ Thục Giang, Phạm Hải Ngân, Hà Vũ Phong, Đinh Hoàng, Mất Mây, Nhật Ngân, Trần Lệ Hoa.

văn

Trần Viễn Mê, Lê Thị Hoài Hương, Hiền Trang, Trần Túy, Vương Quỳnh, Trần Túy, Nguyễn Đăng Khoa, Kim Kim, Lưu Ngọc Liêm, Loan, Thiên Lam, Vũ Thu Vân, Vũ Doanh Linh Ngọc, Hạ Mye, Tôn Nữ Thu Nga, Mộng Từ Khuya, Hà Trọng Quân, Mây Hương Huyền, Lê Thị Sương Ngọc, Đan Huyền Huỳnh Thị Trâm, Nguyễn Thị Như Ý, Nguyễn Thị Nghĩa, Huỳnh Lê, Phúc, Tôn Nữ Thu Dung, Hoàng Minh, Linh Dạ Uyển, Hồ Lệ Hương, Khánh Tường Thiên Di, Nguyễn Ngọc Thúy, Vũ Thu Vân, Trần Đan Thụy, Trước Trữ, Oanh Vũ, Thanh Thụy Thoại, Lệ Thu, Hồng Phượng, Nguyễn Thị Chiêu Thu, Thiên Thu, Nguyễn Thủy, Tiểu Nghi, Võ Quỳnh Thanh, Mai Chiêu, Trần Thúy Diễm Sinh, Miên Di, Vành Khuyên, Lam Du, Thùy Nhi, T - Mất, Phạm Vũ Cơ Linh, Tỉ Muội, PNTH, Duy An, Trầm Lan Tuyên, Vụ Thụy Thị, Lý Nhân Tâm, Nguyễn Thị Lệ, Phạm Nguyễn Đan, Loan, Kim Kim, Mai Trang, Miên Di, Mi Hồng, Bích Hà, Hoa Me Đất, Hùng Minh Cương, Thúy Loan Nguyễn, Hoàng Ngọc Đại Ca, Xa Xưa, Trần Tấn Linh Cơ, Võ Việt Hùng, Trần Thị Dế Thương, T.T.A.K, Nguyễn Thị Chiêu Tím, Vành Khuyên, Mùa Hạ Tóc Dài, Nguyễn Thị Chiêu Thu, Vi Thụy, Huỳnh Uyển Thương Hồng, T2, Vy Nghi, Việt Linh, Đặng Đình Phố, Trần Mai Kha, Ma Đim, Phạm Nguyễn Thương Hạ, Nguyễn Thị Vông Vang, Trần Thị Ngọc Phượng, Thư, Pensée, Trầm Như Hạ Vũ, Từ Thơ, Thương Vũ Minh, Huỳnh Bà Vũ Minh, Thanh Mai, Mộng Huyền, Nguyễn Vũ Hoàng Anh, Thụy Vi.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

- HOÀNG THỊ KHANH (Đà Nẵng).— Sẽ đọc cẩn thận và có ý kiến riêng. Chúc bạn vững niềm tin vào cuộc đời.
- TY THỎ ĐẾ (Quảng Ngãi).— Có nhiều người yêu cầu bỏ mục đó. Tòà soạn vốn « rét » bạn ngọc, nên nghe theo. Các em lại yêu cầu giữ lại. Tòà soạn biết nghe ai bây giờ. Đành phải ca câu: Dò sông dò biển dễ dò, Nào ai lấy thước mà đo lòng người... bạn ngọc.
- TRẦN THỊ THỤY VI (Thủ Đức).— Nhận được thư cháu lúc nào đâu mà trả lời? Chỉ mới thư này thôi. Chú sinh năm 1946. Cháu làm một cái tính nhẩm xem. (TKT)
- HỒNG HẠNH (Đà Lạt).— Sài Gòn không có gì lạ cả. Nhưng Đà Lạt chắc nhiều chuyện lạ hơn. Gửi về cho chú một « miếng » Đà Lạt nhé!
- VŨ XUÂN TRẦM (Sài Gòn).— Bút hiệu của em không trùng với ai cả. Em đừng nghĩ bài gửi về phải qua « một hệ thống giám khảo ». Làm gì có chuyện ấy. T.N. mấy số này bị cúm. Nó sẽ hết chết cúm và sẽ đặc sắc để em thoải nghĩ nó bị héo.
- NGUYỆT XUA (Chợ Lớn): Sẵn sàng một cuốn Huyền Xưa cho em. Chờ hoài mà chả thấy tới ầm về. Lâu quá nó hơn đấy.
- LÊ THÚY HẠNH (Đà Nẵng): Chẳng sao cả. Nếu thấy không ổn thì gọi lại. Anh em tòa soạn sẵn sàng... xuống chức hoặc lên chức tùy theo sự vui buồn của bạn ngọc.
- TD (Tuy Hòa).— Đã đọc lá thư « màu xanh hy vọng » của cháu. Không ai nữ làm tắt mắt hy vọng... viết văn của cháu đâu. Vậy cháu cứ yên tâm mà gửi bài.
- NGUYỄN ĐÌNH THANH (Biên Hòa) Em có thể vác những số báo đó tới tiệm đóng sách thuê họ đóng. Tòà soạn cũng chỉ làm cái công việc ấy và gọi là T.N đóng bộ, ở Biên Hòa đâu có thiếu những nơi đóng sách, phải không?
- HOÀNG UYÊN (Saigon).— Không dễ gì có tiếng « sư phụ » ở trên đường ta đi, vấn đề viết lách lại càng không bao giờ có, nói làm chi cho nặng ký quá vậy nhỉ. Sẽ đọc bài của Uyên.
- THU CÚC (Đà Nẵng).— Biế: báo ra Đà Nẵng rất ít, bạn Ngọc mua trễ thì hết, nhưng không biết làm sao hơn vì công việc đó do nhà phát hành. Tòà soạn rất lấy làm ngạc nhiên khi báo cũ trả về nhiều mà bạn ngọc biên thư về kêu thiếu báo. Thật điên cái đầu.
- LÊ VĨNH NGỌC (Sài Gòn).— Có một chuyện cần, xin được gặp anh thảo luận. Vậy anh có thể ghé tòa soạn. Hay cho cái hẹn trước tôi chờ (TKT).

● THẮNG GIỀNG (Long An).— Bây giờ là giữa tháng Sáu. Nhưng thôi, trở về Tháng Giêng cũng chả sao. Bài thơ cháu tòa soạn sẽ đọc.

● TẠ VĂN SĨ (Qui Nhơn).— Thơ rên làm gần mới có chỗ đăng. Lúc sau này bạn làm bài nào cũng dài nên phải gác hết. Những số báo ấy tòa soạn cũng đã hết, có khi chính anh em tòa soạn còn phải ra sạp báo để mua lại nữa là.

● NGUYỄN SƠN HẢI (Đà Nẵng).— Bằng lòng chứ sao không. Cháu được gọi là bạn Ngọc rồi đó.

● NGUYỄN HIỀN (Huế).— Nhận đủ thư cháu. Bài thi đang đọc để chọn đăng. Bây giờ đang sửa soạn cho số mùa thu ta về ta yêu hoa cúc đây.

● THỰC ANH (Nha Trang).— Bài cháu đã chuyển qua « Nhìn xuống cuộc đời ». Cháu chờ nhé. Những số báo cháu hỏi tòa soạn đã hết rồi.

● LƯU LINH (Tuy Hòa).— Đề nghị cháu đổi bút hiệu khác. Chữ Lưu Linh nghe có vẻ... bọm nhậu quá. Cháu biên thư về báo đó hỏi. Việc của báo đó làm sao Tuổi Ngọc biết được.

● LẤN TRẦM (Sài Gòn).— Chúc lành cho bạn. Hôm nào ra khỏi bệnh viện bạn cứ ghé tòa soạn chơi như đã hứa. Tuổi Ngọc phải sống chứ.

● VŨ THỰC GIANG (Sài Gòn).— Cháu tưởng tượng khéo quá. Đọc thư cháu vui ghê.

● THY THU (Sài Gòn).— Giáo sư chê cháu là đúng. Bài luận văn giáo khoa khác hẳn một sáng tác đăng báo. Đừng lẫn lộn hai thứ đó mà trượt vô chuối.

● NGUYỄN THANH HIỆP (Sài Gòn): Rất tiếc không thể chiều ý ông được vì không có thì giờ cắt tem biếu ông. Vả nữa, tem thư ở tòa soạn đã có người « xi » mất rồi.

● SAO THU (Gia Định).— Hiện tại chú chỉ còn có 39 kí lô kể cả quần áo, giày vớ và mái tóc rậm bù. Nghĩa là đau ốm ghê gớm. Tuy vậy, vẫn thêm viết truyện dài. Vài tuần nữa, truyện dài THU TÌNH TRÊN CÁT của chú sẽ xuất hiện trên T.N. khi chú ở Nha Trang về. Chú đã ra Nha Trang nhiều lần, phải ra « thêm » lần nữa để viếng lại những nơi mà các nhân vật của chú sẽ tới đó, gặp nhau và yêu nhau. Số báo đó, sẽ tặng cháu. Gửi thư cho Thống đi.

● VU VƠ (Đà Nẵng).— Vậy là nhờ đọc T.N. quá khuya mà gia đình cháu thộp cổ được anh trộm đó. T.N. lập thành tích lý kỳ nhất thế giới rồi.

● ÁI BẮC (Quảng Ngãi).— Cảm ơn cháu nhiều. Tỉnh thoảng nhớ viết cho chú nhé.

● MỘNG UYÊN (BMT).— Cháu thiếu những 23 số mà toàn là những số đã hết, làm sao gửi biếu cháu đây?

● LÊ VŨ THANH TÂM (Quảng Ngãi) Đồng ý hoàn toàn với cháu. Sẽ cải tiến dần dần.

● NGUYỄN GIA KHANH (KBC. 6453): Rất cảm động đọc thư của Khanh, và càng xúc động khi biết ý nghĩ chiến đấu của Khanh. Bài đang đọc và hy vọng sớm xuất hiện. Chúc chóng lành vết thương trận mạc.

● MAI LINH (Sài Gòn).— Viết bài trên một mặt giấy thì thợ xếp chữ mới xé ra từng mẫu nhỏ mà sắp chữ được. Muốn gửi bằng phong bì nào, tùy ý. Nên để ngoài phong bì mục mình viết.

Trời ơi, có ba câu hỏi nhỏ mà cũng xưng mình là... hạ dân sao?

● NGUYỄN BỒN (Huế).— Đã nhận đủ bài của bạn.

● THY VÂN (Lấp Vò).— Cần gì phải viết, cứ đọc đi. Chừng nào thật thích thì ta viết một bài cho vui.

● NGUYỄN HÀ (Đà Nẵng).— Cháu đã là bạn của T.N. rồi. Muốn làm thơ, trước hết, hãy tìm đọc những cuốn sách viết về luật thơ mới, cũ.

● JALAU (Phan Rang).— Đã nhận được rồi. Xin bạn cho một khoảng thời gian để tòa soạn đọc. Cảm ơn nhiều lắm.

● QUỲNH THẠCH (Phú Nhuận).— Cháu đọc T.N. lại xin làm bạn Ngọc thì nhất cháu rồi, tại sao còn nghĩ « có làm phiền các chú » không? Cháu ngây thơ quá.

● D.T. XUÂN LIỄU (Bạc Liêu).— Những bài của cháu, tòa soạn đang đọc.

● TRẦN TRẦN LÊ CHY (Tam Kỳ).— Tại cháu viết không rõ nên Chy mới hóa ra Thy đó. Thư cũ xếp vào tủ rồi. Cháu muốn viết bao nhiêu trang cũng được và muốn viết đề tài gì, tùy ý cháu.

● NHI (Quy Nhơn).— « Ông xem thư » là D.A. tôi đây. Bài đã nhận được. Chủ bút sẽ đọc và hay là đăng liền.

● VŨ VĂN NHÂM (Hiếu Xương).— Chấp nhận rồi. Yêu cậu ghê lắm, cậu bé ở Hiếu Xương à!

● NGUYỄN THỊ THU HƯƠNG (Tam Kỳ).— Cảm ơn sự đóng góp ý kiến của Hương.

● HOÀNG NGỌC ĐẠI CA (?).— Chủ bút Đình Tiến Luyện sẽ đọc bài của

cháu, ý kiến hay nhất là chờ ngày nó xuất hiện trên T.N. Muốn làm văn nghệ phải kiên nhẫn. Đương bao giờ nóng lòng và nản chí. Cứ gửi tiếp bài mới đi.

● THỤY UYÊN (Áo Hồng).— Cảm ơn sự khích lệ của cháu.

● MỤC TÍM (BMT).— Mừng Mân chưa đầy 30 tuổi, tên thật là Trần Văn Quảng, vài tuổi lính, đang đeo lon quan một mai vàng, phục vụ tại Sư Đoàn I. Mua chung một bưu phiếu. Nhớ cộng thêm tiền cước phí bảo đảm.

● LỮ HOÀI NHÂN (Vĩnh Bình).— Như vậy cháu phải mua 3 bộ Tuổi Ngọc. Chữ, báo rời từ số 1 đến số 50 phần đã đóng thành bộ, phần nhúng mực bán kí lô cả rồi. Nếu chưa thích viết thì cứ đọc, chừng cảm thấy viết dễ dàng hãy viết. Lo chỉ vội.

● LÊ THỤY MIÊN (Biên Giới).— Mỗi người phải tự tạo cho mình một thế giới nho nhỏ để biết tin yêu mà sống. Cuộc đời vốn phức tạp, e rằng sống hết đời mình vẫn chưa học nổi cách sống. Chinh chiến nào chẳng có lúc chấm dứt. Nếu ta nghĩ rằng đi trận để có ngày về yêu thương, ta sẽ quên chán nản, bất mãn. Không mong gặp ở tòa soạn vì sợ phí những giờ phép quý giá của Miên và vì ít khi có mặt ở tòa soạn. Nhưng chúng ta đang gặp nhau.

● TRẦN HƯƠNG (Phú Nhuận).— Trả lời nhiều trang quá, bạn ngọc cũng trách mà ít quá cũng trách. Nếu không trả lời, còn bị... tầy chay. Cháu hiểu dùm nhé! Cứ gửi bài đến đi. Có gì mà ngại?

● NGUYỄN HỒNG PHÚC (BMT).—

Không trễ đâu vì từ bây giờ T.N. mới bắt đầu hay ho.

● THỤY LOAN NGUYỄN (Nha Trang).— Nếu cháu thích thì T.N. sẽ gửi số báo có đăng bài của cháu biểu cháu. Trước khi trách chú, cháu đã đổ tội cho Bưu điện Nha Trang chưa? Riêng ở T.N. không một thư nào nhận được mà tòa soạn vất đi một cách vô ý thức cả. Cháu tin chứ? Chúc cháu hưởng một mùa hè rực rỡ.

ĐÀO NGUYỄN PHƯƠNG (Gia Định) Kỳ ló cháu có khuynh hướng « tiệm giảm » thế là một điều mừng hay một điều buồn nhỉ? Coi bộ trời Gia Định mưa dữ, không chừng cháu ốm to. Truyện là mộng bắt đầu từ một hình ảnh nào đó, nhưng cũng có thể tác giả chẳng cần bắt đầu từ thực tế nào cả. Cháu có tin không, chú muốn đời cứ « mộng thôi ».

● THANH HẰNG (Saigon) Không có tí gì « điên rồ » trong công việc ấy cả. Anh tiếc không có thể giúp gì được Hằng. Vui lên, thi cử tới nơi rồi mà còn đợi nghe... thầy bói nữa thì hỏng cả.

● NGUYỄN THỊ GIÁNG UYÊN (Nha Trang) Tên cháu hay như thế thì cần gì phải chọn thêm bút hiệu nữa. Đang đọc bài của cháu. Hãy bắt đầu bằng những đơn sơ nhất. Chú tin cháu sẽ thành công

CÁO LỖI

Loạt bài LÀM VĂN NGHỆ đã sắp chữ nhưng phải gác lại vì bài số này quá dư vào giờ chót. Thành thực cáo lỗi cùng bạn ngọc vì lý do kỹ thuật quái ác này.

T.N.

biết một biết mười • nguyên thế

(Tiếp theo trang 41)

biết kế toán vì vẫn phải cần những người này cho biết các con số và phương thức tính toán. Riêng tại Việt Nam, ngành điện toán chưa được áp dụng rộng rãi, một phần vì máy thuê rất mắc, chuyên viên chưa đủ. Một phần vì các hoạt động kinh doanh qui mô còn tương đối nhỏ, nên ngành kế toán chưa đến nỗi « mất giá » đâu. Có điều người ta phải luôn luôn học hỏi để theo kịp những tiến bộ của khoa học. Anh khuyên các em nếu học kế toán cũng nên ghi học thêm những khóa điện toán mà ở Saigon hiện nay mở khá nhiều. Nếu không về Saigon học được, có thể học theo lối hàm thụ (correspondance) các

khóa của Hoa Kỳ (nếu khá Anh ngữ).

2) Vừa được thư khen không bao giờ « bi » phải trả lời « không », thì gặp luôn câu hỏi thứ hai này của em không trả lời được. Anh không biết chương trình A.F.S. là chương trình gì. Nếu em cho biết nguyên chữ của A.F.S. anh sẽ cố đi hỏi để giải đáp cho.

3) Các ngành kinh doanh, quản trị tương đối mới ở VN nên để xin học bằng ban Cao Học ở ngoại quốc, nhất là tại Hoa Kỳ là nước phát triển nhất vì 2 ngành này (Business Administration). Còn về kế toán, phần nhiều chỉ có những khóa tu nghiệp thôi.

từ một nỗi buồn • đan hoàng

(Tiếp theo trang 24)

nói). M. thích Thúy cúc từ ngày M. bé ti leo (?). Cái thuở mà M. bắt đầu đọc Trà hoa nữ và thương nàng Thúy cúc trong truyện ấy. Ôi, quan trọng ghê chưa. Ấy, cô bé thế đấy, không đứng thì ngồi nói còn lúc hỏi mãi chả hé môi. Tôi bí bở tưởng đã đến thời cơ bèn hăng hái xin cô bé kể luôn sự tích hoa cúc làm tôi ám ức bao lâu nay, nhưng cô bé nghiêm mặt. M. không kể, đã bảo là phải có cái gì đổi cơ mà, đừng có àn gian. Rồi cô bé dùng đùng đùng đứng dậy bỏ về mặt xi ra như chiếc bánh bao để cho tôi ngẩn người không hiểu vì sao cô bé nổi nóng thế. Với cô bé thì dù lỗi huy không tôi cũng phải áp dụng chính sách chúa dạy « lỗi tự tôi, lỗi tự tôi mọi đảng... » Và chiều hôm ấy tôi phải tụng đến mười lần câu ấy.

Có một ngọn gió cuốn vài chiếc lá bay, tôi bước chậm trên đường, lối đến nhà M. sao có lấm cạp mắt tò mò thế, mỗi ngày đi ngang qua tôi phát bực mình, nhưng không qua không được. Nghĩ hè rồi M. có bao giờ đi qua nhà tôi cho tôi ngắm, nhớ tà áo xanh dịu của cô bé biết bao, đành phải lóc cóc đến M. ngày một vậy. Tôi chẳng thích gặp M. ở nhà tí nào, trông M. không dễ thương bằng (nghĩa là cũng dễ thương) lúc đi học. Mái tóc dài, áo phớt xanh và chiếc hoa tím cài tóc làm cô bé xinh hẳn ra, tôi nói thầm bao lần trong lòng, ô, cô bé ơi cho tôi xin đóa hoa tím cô cài tóc nhé.

Những lá Thúy cúc xanh mượt cạnh màu hoa dịu dàng, tôi đã chọn cho cô bé cụm Thúy cúc đẹp nhất trong vườn nhà, cả cái chậu cũng phải năn nỉ chị Th. mua hộ, không biết cô bé có vừa lòng không hay lại chu miệng dỗi hờn. Từ đầu đường nhìn lại đã thấy thấp thoáng mái nhà của cô bé, bỗng nhiên tôi run, ô hay, có phải là lần thứ nhất tôi đến M. đâu. Tôi nhìn chậu Thúy cúc xinh trong tay bỗng chợt nhớ đến hai câu thơ ngày nào cô viết vẫn đã dạy qua mà tôi quên tịt mất cả tên tác giả lẫn cả bài chỉ còn sót lại vài câu, điều đó làm tôi ân hận mãi từ ngày tôi quen M. và biết yêu hoa cúc.

Vàng thu đã nhuộm cây hồng chín

Hoa cúc vườn xưa gọi nhớ mong.

M. đã sĩ vả tôi. Sao H. ngu thế, có bài thơ cũng không nhớ nổi. Tôi chịu, chả biết đi hỏi ai cho ra bài thơ ấy bây giờ. Cô viết vẫn đã đổi đi tình khác từ lâu. Tôi thì tôi không thích hai câu ấy, tôi thích hai câu gần chốt cơ:

Chị có đi về qua chốn ấy

Nhấn người hong tóc đợi chờ em...

Chao ơi là dễ thương, hình ảnh đợi chờ của người con gái hong tóc dưới nắng thu vàng thật dịu dàng thơ mộng. Tôi nhớ những lần đến chơi mà M. vừa gội đầu xong ra tiếp, trông M. ngọt và mát như trái cây chín. M. ghét tiếp khách khi đầu tóc ướt lem nhem, còn tôi, tôi chỉ thích gặp M. vào những lúc ấy. M. yêu hai câu vàng thu đã nhuộm cây hồng chín. Hoa cúc vườn xưa gọi nhớ mong ghê lắm. Cô bé ngâm nga suốt ngày, à tôi quên nói rằng cô bé thích ngâm thơ lạ, giọng ngâm nửa Nam nửa Bắc nghe ngộ ngĩnh làm sao. Nhưng M. hay mắc cỡ lắm, nếu tôi bắt gặp là cô bé tịt ngay từ khắc, có khi lại giận tôi không thêm nói nữa chứ.

Ừ, nếu bây giờ tôi đến để thấy cô bé đang hong tóc thì? Chỉ hong tóc thôi chả cần đợi chờ vì, tôi biết, phải còn lâu lắm cô bé mới biết đợi chờ.

Không đứng tôi thấy hoa Thúy cúc hôm nay bỗng đẹp lạ. Ô hay, tôi có cần phải hỏi lại lòng tôi không nhỉ?